

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН
АНГЕЛСКИЯТ
ЕКСПЕРИМЕНТ

Част 1 от „Максимум Райд“

Превод от английски: Александър Маринов, 2014

chitanka.info

*На Дженифър Рудолф Уоли, Хадли, Грифин и Уайът Зенгуил
Габриел Шарбоне, Монина и Пиера Варела,
Сузи и Джак
Мери-Елън и Андрю
Карол, Бриджит и Мередит*

Летете, мили мои, летете!

ДО ЧИТАТЕЛИТЕ:

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги — „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, в които също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук.

ПРОЛОГ

ВНИМАНИЕ!

*Ако намерите куража да зачетете тази история,
ставате част от Експеримента. Знам, че звучи
загадъчно, но за момента не мога да кажа повече.*

Макс

Поздравления. Фактът, че сте зачели това, ви приближава с гигантска крачка до шанса да оцелеете до следващия си рожден ден. Да, вие, които разгръщате страниците на тази книга. Не я оставяйте. Сериозна съм като смъртта — може би животът ви зависи от това.

Това е разказ за мен и за моето семейство, който спокойно би могъл да бъде и разказ за вас. Описаното засяга всички ни, повярвайте.

Досега не съм правила подобно нещо, затова се хвърлям с главата надолу. Вие се постарайте да не изоставате.

И така... Аз съм Макс. На четиринайсет години съм и живея със семейството си — пет хлапета, с които нямам кръвна връзка, но определено са моето семейство.

Ние... ами, ние сме просто удивителни. Дано не звучи като самохвалство, но досега не сте виждали такива като нас.

Казано накратко, ние сме страхотни, върховни, убийствено яки — но в никакъв случай „обикновени“. И шестимата — аз, Зъба, Иги, Ръч, Газопровода и Ейнджъл — сме целенасоченото творение на най-отвратителните и извратени „учени“, които можете да си представите. Ние бяхме експеримент. И след него човешкото в нас беше само 98 процента. Останалите 2 процента са решаващи, повярвайте.

Израснахме в научна лаборатория затвор, наричана Училището, заключени в клетки като лабораторни плъхове. Удивително е, че изобщо можем да мислим и говорим. А всъщност можем толкова повече.

Обектите от един друг експеримент в Училището също успяха да преживеят невръстната възраст. Те са свирепи хищници — отчасти хора, отчасти вълци. Известни са като Заличителите. Силни, хитри и трудни за подчинение. Изглеждат като хора, но при желание могат да се преобразят във вълкочовеци — с козина, остри зъби и нокти. В Училището ги използват за пазачи, охранители и... ексекютори.

За тях ние сме шест движещи се мишени, при това разумни, което превръща лова в истинско забавление. Накратко, искат да ни прегризат гърлата. И да се уверят, че светът никога няма да научи за нас.

Аз обаче нямам намерение да изчезна. И затова пиша *на вас*.

Тази история може да бъде и за вас или за вашите деца. Ако не днес, то скоро. Затова, моля ви, наистина ви моля, отнесете се към думите ми сериозно. Рискувам всичко, което имам в живота си, за да ви разкажа... *защото трябва да знаете.*

Продължавайте да четете — и не позволявайте на никого да ви попречи.

Макс. И семейството ми: Зъба, Иги, Ръч, Газопровода и Ейнджъл.
Добре дошли в нашия кошмар.

ЧАСТ ПЪРВА
ЯТОТО СЕ ВДИГА

Интересното, когато си изправен пред неизбежна смърт, е, че приоритетите ти изведнъж се променят. Да вземем за пример настоящия момент.

Бягай! Бягай, по-бързо! Знаеш, че можеш.

Вдишах три пъти. Мозъкът ми работеше на пълни обороти. Надпреварвах се за живота си. Единствената ми цел беше да избягам. Всичко останало нямаше значение.

Шипките пред мен раздираха зверски ръцете ми? Голяма работа.

Острите камъни, кривите коренища и заострените пръчки осакатяваха босите ми крака? Няма страшно.

Дробовете ми се пръскаха от недостига на въздух? Можех да се справя.

Стига само да успея да увелича максимално разстоянието между себе си и Заличителите.

Да, Заличителите. Мутанти — полухора полувълци, обикновено въоръжени, винаги кръвожадни. А в момента — преследващи мен.

Виждате ли? Приоритетите наистина се променят.

Бягай. По-бърза си от тях. Можеш да надбягаш всички.

Досега не бях стигала толкова далеч от Училището. Нямах представа къде съм, но въпреки това ръцете ми подскачаха като бутала край тялото, краката препускаха през храсталака, а очите ми трескаво оглеждаха пътя напред в полумрака. Можех да ги надбягам. Щях да намеря открито пространство с достатъчно място, където да...

О, не. О, не. Между дърветата се понесе чудовищният вой на псета, надушили дирята, и на мен ми призля. Можех да надбягам всяко човешко същество — с всички ни беше така, дори с Ейнджъл, а тя е само на шест. Но не можехме да се изплъзнем на голямо куче.

Псета, псета, далеч от мен, искам да оживея поне още ден.

Щяха да ме настигнат. Пред мен гората като че просветляваше...

Поляна? *Дано, дано...* Една поляна би спасила живота ми.

Спуснах се между дърветата. Гърдите ми се повдигаха, а кожата ми бе плътно покрита с тънък слой пот.

Да!

Не... О, не!

Трябваше да спра на мига — размахвах ръце и забих пети в каменистата земя.

Не беше поляна. Бях се озовала на *върха на скала*, която спускаше каменната си снага към невидимата земя на стотици метри под мен.

Гората зад гърба ми беше пълна с насъскани ловни кучета и с обезумели въоръжени Заличители.

И двете възможности бяха ужасни.

Кучетата залаяха бясно. Бяха открили плячката си: *моя милост*.

Надникнах в бездънната пропаст.

Всъщност имах само една възможност. Ако бяхте на мое място, и вие щяхте да постъпите така.

Затворих очи, разперих ръце и... се отпуснах в нищото отвъд ръба на скалата.

Заличителите се развикаха гневно, а лаят на кучетата доби истерична нотка... Не след дълго чувах единствено вятъра, който свиреше в ушите ми.

За миг ме обзе необяснимо спокойствие. Усмихнах се.

След това поех дълбоко въздух и разперих криле — възможно най-рязко и бързо.

С размах от триста и деветдесет сантиметра, бледожълти, на бели ивици и тук-там с кафяви петънца, подобно на лунички. Щом уловиха въздушната струя, нещо внезапно ме дръпна рязко нагоре, все едно бях отворила парашут. *Ох!*

Да запомня: да не разпервам криле рязко.

Стиснах зъби и замахнах с всички сили. Вдигнах криле нагоре, после замахнах още веднъж.

Боже мой, та аз *летях* — както винаги съм мечтала.

Забулените в сянка скали под мен се отдалечиха. Със смях се насочих нагоре. Усещах напрежението в мускулите си, чувах свистенето на въздуха в маховите ми пера^[1], а вятърът вече беше изсушил потта по челото ми.

Зареях се нагоре покрай скалния отвес, пред очите на озадачените хрътки и разпенените Заличителите.

Един от тях, с покрито с козина лице и заострени зъби, вдигна оръжието си. На разкъсаната ми нощница заигра светеща червена точица. *Не днес, глупако* — помислих си и рязко свих на запад, така че слънцето да заслепи пълните му с омраза очи.

Не днес ще се разделя с живота си.

---

[1] Маховите пера при птиците са дълги и прави и растат на края на крилото. Именно те поддържат птицата по време на полет. — Бел.ред. ↑

Изправих се рязко в леглото, задъхана и с ръка на сърцето.

Не се съдържах и проверих нощницата си. Нямаше червена точица, нито дупки от куршуми. Отпуснах се тежко назад, омекнала от облекчение.

Леле, как мразех този сън. Винаги се повтаряше едно и също: бягам от Училището, по петите ми тичат Заличители и кучета, аз падам от скалата и изведнъж — *пуф!* — криле, полет, спасение. И всеки път се събуждам с чувството, че съм се разминала на косъм със смъртта.

Да запомня: да поговоря с подсъзнанието си за по-хубави сънища.

Въпреки че беше хладно, си наложих да стана от топлото легло. Сложих чисти дрехи — за мое учудване Ръч беше прибрала прането.

Останалите още спяха — разполагах с няколко минути тишина и спокойствие, за да се подготвя за деня.

На път към кухнята надзърнах през прозорците в коридора. Тази гледка ми беше любима — утринното слънце над билото на планината, ясното небе, плътните сенки, фактът, че наоколо няма и помен от други хора.

Намирахме се високо в планината, в безопасност, сами — аз и моето семейство.

Къщата ни имаше формата на полегнало Е. Трите чертички стърчаха на носещи греди над стръмен каньон и когато гледах през прозорците, ми се струваше, че се носим във въздуха. По скалата за „якост“ от едно до десет тази къща беше поне петнайсет.

Място, на което със семейството ми можехме да бъдем себе си. Да се чувстваме свободни. Имам предвид *буквално*, тоест *не затворени в клетки*.

Но това е дълга история. Подробности — по-късно.

И, разбира се, най-хубавото — никакви възрастни. След като се нанесохме тук, Джеб Бачълдър се грижеше за нас като истински татко. Той ни спаси. Никой от нас нямаше родители, но Джеб беше приел ролята блестящо.

Преди две години изчезна. И аз, и всички останали бяхме сигурни, че е мъртъв, но не обсъдихме това. Вече щяхме да се оправяме сами.

Точно така — никой не ни нарежда как да се държим, какво да ядем, кога да си лягаме. Така де, освен мен. Аз съм най-голямата, затова задачата да следя всичко да бъде наред се пада на мен. Трудна и неблагодарна работа, но все някой трябва да я свърши.

Не ходим на училище, така че се благодарим на Бога за интернет — в противен случай нямаше да знаем *нищо*. Така не ни се пречат нито учители, нито лекари, нито социални работници. Простата истина е, че ако никой не знае за нас, *ще останем живи*.

Тършувах за нещо за ядене в кухнята, когато някой сънено затътри крака зад мен.

— Добр'утро, Макс.

— Добро утро, Гази — отвърнах.

Осемгодишният хлапак се тръшна на масата с подпухнали от съня клепачи. Стиснах го за раменете и го целунах по главата. Казваме му „Газопровода“ от бебе. Какво да ви обяснявам... Детето просто има доста своеволна храносмилателна система. Един мъдър съвет: не стойте от подветрената му страна.

Газопровода премигна насреща ми с големи, красиви и доверчиви сини очи.

— Какво има за закуска? — попита и се надигна очаквателно.

Меката му руса коса стърчеше на всички страни. Напомняше пуха на птиче голишарче.

— Ами... Изненада е — отвърнах, защото нямах никаква представа.

— Ще сипя сок — предложи помощта си Газопровода.

Заля ме вълна очарование. Той беше наистина сладко дете, както и сестра му. Дватамата с шестгодишната Ейнджъл бяха единствените кръвни роднини между нас, но, така или иначе, всички бяхме едно семейство.

Скоро и високият блед Иги се появи в кухнята. Той се стовари със затворени очи съвършено точно върху изтърбушения ни диван. Слепотата го затрудняваше само в случаите, когато някой от нас преместеше някоя мебел или нещо друго, без да го предупреди.

— Здравсти, Иг! Чудесна сутрин! — изчуруликах.

— Изчезни — измърмори той сънено.

— Хубаво — отвърнах. — Пропускаш закуската.

Надникнах в хладилника с наивната надежда, че феите на храната са се отбили през нощта. Изведнъж космите на врата ми настръхнаха. Изправих се рязко и се обърнах.

— Няма ли най-сетне да *престанеш*? — възкликнах.

Зъба винаги се появяваше така — от нищото, подобно на оживяла мрачна сянка. Изглежда ме невъзмутимо. Вече беше облечен и готов за действие, сресал тъмната си и въздълга коса назад. Беше четири месеца по-малък от мен, но вече се извисяваше над главата ми с четири пръста.

— Да престана какво? — попита спокойно. — Да дишам?

Вдигнах вежди.

— Знаеш за какво говоря.

Иги измуча, надигна се и обяви:

— Ще опържа яйца.

Вероятно ако държах повече на женските принципи, щях да се подразня, че едно по-малко с шест месеца *сляпо* момче готви по-добре от мен самата.

Но не държа на тях. И не се подразних.

Огледах кухнята. Готови бяхме за закуска.

— Зъб, сложи масата. Отивам да събудя Ръч и Ейнджъл.

Двете момичета спяха в най-малката стая. Влязох и заварих единадесетгодишната Ръч да спи увита в завивките си. *Когато устата ѝ е затворена, е неузнаваема* — помислих си иронично. В будно състояние я наричаме Ръч, защото непрекъснато дърдори и ръчка хората около себе си.

— Ехо, миличка, време е да ставаш — казах и леко я побутнах по рамото. — Закуската е в десет.

Ръч премигна и опита да ме фокусира с кафявите си очи.

— К'во? — промърмори.

— Съмна се — отвърнах. — Ставай, нямаш избор.

Ръч изпъшка и се надигна. Макар че технически беше будна, тялото ѝ още спеше.

Единият край на стаята беше преграден с тънка завеса — Ейнджъл обичаше малките уютни местенца. Скрито отзад, леглото ѝ напомняше гнездо — пълно с плюшени играчки, с книги и с повечето ѝ дрехи. Дръпнах завесата с усмивка.

— Охо, та ти вече си се облякла — установих и се наведох да я прегърна.

— Здравсти, Макс — поздрави ме Ейнджъл и измъкна русите си къдрици изпод яката. — Ще ме закопчаеш ли?

— Аха. — Обърнах я и се заех с копчетата.

Не бях споделяла с останалите, но просто обожавах, обожавах, *обожавах* Ейнджъл. Може би защото се бях грижила за нея практически откакто беше бебе. Или защото беше невероятно сладка и обичлива.

— Или пък защото съм ти като дъщеричка — каза Ейнджъл и ме погледна. — Не се тревожи, Макс, няма да казвам на никого. Освен това и аз обичам най-много теб.

Обви шията ми с тънките си ръчички и лепна една малко лигава целувка на бузата ми. Стиснах я здраво в прегръдките си. Ами да... това е другата особеност при Ейнджъл.

Умее да чете мисли.

— Хайде днес да идем да берем ягоди — каза твърдо Ейнджъл и загреба бъркани яйца с вилицата си. — Вече са узрели.

— Става, Ейнджъл, ще дойда с теб — отвърна Газопровода, даде звучно потвърждение на безславния си прякор и се изхили.

— За Бога, Гази! — обадох се укорително.

— Противо... газ... — задави се Иги, хвана се за гърлото и се престори, че се задушава.

— Аз съм *готов*. — Зъба се изправи пъргаво и отнесе чинията си на мивката.

— Извинете — рече Газопровода механично и продължи да се храни.

— Права си, Ейнджъл — намеси се и Ръч. — Мисля, че *чистият въздух* ще се отрази добре на всички ни. И аз идвам.

— Всички отиваме — казах аз.

Навън беше прекрасно — небето беше ясно и безоблачно и се усещаше първата майска горещина. Взехме кофи и кошници и Ейнджъл ни поведе към огромна ливада с горски ягоди. Хвана ме за ръка и рече доволно:

— Ако ти направиш сладкиш, аз ще направя сладки с ягоди.

— Искам да видя деня, в който Макс ще направи сладкиш — чух гласа на Иги. — Аз ще го направя, Ейнджъл.

Обърнах се към него и възкликнах:

— Много мило от твоя страна. Вярно, не съм кой знае каква готвачка, но пък винаги мога добре да те подреда. Не го забравяй!

Иги се разсмя и отрече с вдигане на ръце. Ръч едва се сдържаше да не прихне, Зъба се беше ухилил, а Газопровода изглеждаше... дяволито.

— *Ти* ли го каза? — попитах Гази.

Той се усмихна и вдигна рамене с едва прикрито задоволство. Когато беше на три години, осъзнах, че може да имитира почти всеки звук и глас. Бях загубила броя на случаите, в които Иги и Зъба бяха на крачка от сбиването заради нещо, което Гази беше казал с гласа на единия или другия. Могъща дарба, от която той се възползваше с охота.

Поредното чудато умение — всеки имаше по някое. Каквито и да бяха, определено правеха живота ни по-вълнуващ.

До мен Ейнджъл застина на място и изпищя.

Изгледах я стреснато. В следващия миг от небето подобно на паяци се спуснаха мъже със странни, подобни на вълчи муцуни лица, с огромни зъби и блестящи кървясали очи. Заличители! И това не беше сън.

Нямаше време за разсъждения. Джеб ни беше научил да не мислим, а направо да действаме. Хвърлих се срещу един от Заличителите, завъртях се във въздуха и забих мощен ритник в широките му гърди. Шутът му изкара въздуха със силно „Уф!“. Разнесе се ужасна воня като от канал, изложен на горещите слънчеви лъчи.

Последвалите събития бяха като от филм — поредица внушителни кадри, които изглеждаха направо нереални. Нанесох втори удар, след което един от Заличителите ме фрасна с такава сила, че главата ми се отметна настрана, а в устата ми бликна кръв. С крайчеца на окото мярнах, че Зъба се е заел сам с един Заличител. В следващия миг към противника му се присъединиха още двама и той падна под ударите на ноктестите им ръчища.

Иги все още беше прав, но едното му око беше скрито от голяма подутина.

Надмогнах шока и скочих на крака. Видях, че Газопровода се е проснал по лице на земята. Втурнах се към него, но някой ме сграбчи. Двама Заличителите извиха ръцете ми зад гърба, а трети застана пред мен с хищно блеснали очи. Лицето му вече се беше преобразило напълно в муцуна. Вдигна ръка, стисна я в юмрук и ми нанесе мощен удар в стомаха. Превих се на две от неописуемата, разкъсваща болка и се строполих на земята.

В полусъзнание чух писъците на Ейнджъл и рева на Ръч.

Ставай! — заповядах си и се опитах да си поема въздух. — *Ставай!*

Като чудати деца мутанти сме далеч по-силни от нормалните възрастни хора. Заличителите обаче не са обикновени възрастни, а и имаха числено превъзходство. Бяхме обречени. Надигнах се на четири крака и едва успях да не повърна.

Изправих се със залитане. Очите ми се наляха с кръв — бях готова да убивам. Двама Заличителите държаха Ръч за краката и ръцете. Залюлях я и я запратиха във въздуха. Главата ѝ се удари в едно дърво, от гърдите и се изтръгна глух вик от болка, тялото и се превеи и падна върху боровите иглички на земята.

С прегракнал вик, заглушен от кръвта в устата ми, се втурнах напред и плеснах с шепи косматите уши на един от Заличителите. Тъпанчетата му се пукнаха, той изпищя и падна на колене.

— Макс! — разнесе се пронизителният и ужасен писък на Ейнджъл.

Обърнах се. Един Заличител беше стиснал ръцете ѝ. Прескочих просналия се в безсъзнание на пътя ми Иги и се затичах към нея. Двама Заличителите скочиха отгоре ми, повалиха ме и единият ме затисна с коляно в гърдите. Замятах се задъхано. Единият звяр ме цапардоса силно през лицето и ноктите му оставиха дълбока дيريا в бузата ми.

Замаяна, паднах назад, а двамата ме затиснаха на земята. Ужасена видях как трима напъхват Ейнджъл — моето мъниче — в някакъв чувал. Тя плачеше и пицеше. Един от тримата я удари.

Замятах се бясно и се опитах да извикам, но от гърлото ми излезе само дрезгаво, прегракнало хриптене:

— *Пуснете* ме, тъпи, гадни...

Задавих се, а Заличителите отново ме тръшнаха по гръб.

Един от тях се надвеси над мен и се ухили зловещо.

— *Макс...* — започна той.

Стомахът ми се сви — нима го познавах?

— Радвам се да те видя отново — продължи звярът разговорливо. — Изглеждаш много зле. Предвид, че винаги си се държала все едно си нещо повече от останалите, това ме радва.

— Кой си ти? — изхриптях аз с изстинало сърце.

Усмивката разкри дългите остри зъби на Заличителя.

— Не ме ли позна? Явно съм пораснал.

В този миг го разпознах и се опулих насреща ужасена.

— Ари — прошепнах, а той избухна в див кикот.

Изправи се, тежката му черна обувка се понесе към главата ми, черепът ми отскочи от удара и всичко потъна в мрак.

Последната ми мисъл беше пропита с отчаяние — Ари беше син на Джеб. Бяха го превърнали в Заличител. Беше само на седем години.

— Макс? — разнесе се уплашеният детски глас на Газопровода.

Чу се ужасяващ нисък стон. Осъзнах, че го издавам аз.

Газопровода и Зъба се бяха надвесили над мен, а охлузените им и насинени лица изразяваха загриженост.

— Добре съм — изхъхрих, макар че нямах никаква представа дали наистина е така.

Споменът за случилото се ме връхлетя внезапно и се опитах да се надигна.

— Къде е Ейнджъл? — Звучах изтощено.

Зъба прикова тъмните си очи в моите.

— Няма я. Отвлякоха я.

Уплаших се, че отново ще загубя съзнание. Спомних си как на девет години бях гледала Заличителите през армираните прозорци на лабораторията. Беше привечер. Белите престилки бяха пуснали няколко шимпанзета в двора на Училището и бяха насъскали група новосъздадени Заличители срещу тях. За да се научат да ловуват.

Ужасените писъци и крясъците от болка на шимпанзетата все още ечаха в паметта ми.

Същите тези сега държаха Ейнджъл.

Обзе ме гняв — защо не взеха мен? Защо бяха избрали едно невръстно момиченце? *Аз* можех и да оцелея. Може би.

Изправих се разтреперана на крака. Виеше ми се свят и се наложи да се облегна на Зъба. Проявата на слабост ме вбеси.

— Трябва да я освободим — казах притеснено и се опитах да се задържа права. — Трябва да я освободим, преди...

През съзнанието ми се заредиха ужасяващи картини: как гонят Ейнджъл, как я нараняват, как я убиват. Преглътнах и ги прогоних.

— Е, банда, готови ли сте за преследване? — огледах останалите четирима.

Имаха вид на нещо изплюто от месомелачка.

— Да — рече Ръч през сълзи.

— Аз съм готов — избоботи Иги заради сцепената си устна.

Газопровода кимна сериозно.

За мой ужас за миг в очите ми плувнаха горещи сълзи. Избърсах ги бързо с опакото на ръката си, с убеждението, че в подобен момент трябва да разчитам на гнева си.

Иги наклони леко глава. Което значеше, че трябва да напрегна слух. Направих го — някъде далеч бръмчеше двигател.

— *Натам!* — каза Иги и посочи.

Петимата с мъка се затичахме тромаво по посока на звука. След сто метра гората свърши на ръба на отвесна скала, извисяваща се на около петнайсет метра над стар изоставен горски път.

Изведнъж по пътя с диво подскачане се зададе черен хамър^[1], целият в прах и кал. Сърцето ми заби учестено — бях сигурна, напълно сигурна, че малкото ми мъниче, моята Ейнджъл, е вътре. На път към място, където да умреш се смяташе за благословия.

Нямаше да позволя това, не и докато бях жива.
— Да я спасим! — извиках аз и отстъпих около три метра назад.
Останалите ми направиха път. Затичах се към ръба и просто скочих в нищото.
Понесох се стремително към пътя.
След което разперих криле и улових вятъра на мига.
И полетях.

---

[1] Американски високопроходим военен джип. — Бел.ред. [↑](#)

Всъщност кошмарът, който сънувах, не се различаваше особено от истинския ми живот. С приятелите ми наистина бяхме живели в смрадливата дупка, наречена Училището. Бяхме творение на учени, на Белите престилки, присадили ДНК от птици в човешките ни гени. Джеб навремето също носел бяла престилка, но ни съжалил и ни отвлякъл оттам.

Бяхме деца птици, ято от шестима. Заличителите искаха смъртта ни. А сега шестгодишната Ейнджъл беше в ръцете им.

Поредният мах напегна мускулите на двуметровите ми криле. Завих рязко и се понесох след джипа. С бърз поглед назад се уверих, че Ръч е скочила след мен от скалата, следвана от Иги, Газопровода и Зъба. Спуснахме се стремително надолу към колата в стегната формация. Зъба отчупи сух клон от едно дърво, пикира отвесно и удари предното стъкло на хамъра.

Возилото поднесе, а един от прозорците се отвори. Отвътре се показва дуло на пушка и по стволите около мен затресяха куршуми. Въздухът се изпълни с мириса на горещ метал и барутен дим. Скрих се между дърветата, без да изпускам колата от поглед. Зъба отново блъсна по стъклото. Куршумите вече свистяха и през другите прозорци на колата. Зъба разумно се издигна на безопасно разстояние.

— Ейнджъл! — извиках аз. — Тук сме! Ще те спасим!

— Напред! — викна Зъба и аз видях поляна на около двеста метра пред нас. Между дърветата бегло различих зеленикавия силует на хеликоптер. Хамърът подскачаше бясно по изровения път. Спогледах се със Зъба и той кимна. Трябваше да се възползваме от момента, в който щяха да преведат Ейнджъл от колата до хеликоптера.

Всичко обаче се случи изключително бързо. Хамърът неочаквано наби спирачки и поднесе в калта. Вратата се отвори с трясък и отвътре изникна един Заличител. Зъба се спусна към него, но отскочи с вик, а от ръката му потече кръв. Заличителят се втурна към хеликоптера и се метна през отворения люк. Втори Заличител слезе от колата, оголи огромните си жълти кучешки зъби и запрати нещо във въздуха. Ръч извика, сграбчи Иги за ръката и двамата се понесоха шеметно нагоре. Пред тях гръмна граната и във въздуха полетяха парчета метал и дървесна кора.

Перката на хеликоптера набираше скорост. Спуснах се между дърветата. *Нямаше* да позволя да отмъкнат мъничето ми. *Нямаше* да я върнат на онова място.

Ари се стрелна навън, понесъл чувала с Ейнджъл.

Устремих се към хеликоптера с кипнала от страх и отчаян гняв кръв. Ари метна чувала с Ейнджъл през вратата му и скочи вътре — беше изключително пъргав. Хвърлих се нагоре с яростен рев и се хванах за едната ска за приземяване. Металната тръба беше нагорещена от слънцето и твърде дебела, за да се задържа само с ръка. Преметнах лакът отгоре ѝ и се опитах да се закрепя.

Мощната въздушна струя от перката едва не прекърши крилето ми. Прибрах ги, а Заличителите се закикотиха, взеха да ме сочат и затръшнаха стъклената врата. Ари взе пушка и я насочи към мен.

— Ще ти доверя една тайна, стара дружке — извика ми. — Объркала си се — *ние сме от добрите!*

— Ейнджъл — прошепнах аз и очите ми се напълниха със сълзи.

Ноктестият пръст на Ари се сви около спусъка. *Щеше да го направи*, а мъртва нямаше да съм от полза за никого.

С разкъсваща болка в сърцето проумях, че трябва да се пусна. Преди да полетя стремително надолу, една малка рошава руса главичка се подаде от чувала.

Мъничето ми... Летеше към гибелта си.

И към неща, далеч по-ужасни от гибелта — повярвайте ми.

Благодарение на необичайно острото ни зрение на грабливи птици, убийствената агония да следим хеликоптера, който отнасяше Ейнджъл, продължи повече, отколкото при обикновените хора. Гърлото ми се стегна от спазъм на плач. Ейнджъл, за която се бях грижила откакто беше бебе с малки и неукрепнали криле. Чувствах се, сякаш бяха отрязали собственото ми дясно крило и на мястото му зееше зловеща кървава рана.

— *Отвякоха сестра ми!* — нададе вой Газопровода и се хвърли на земята.

Винаги се стараеше да се държи като мъж, но беше само на осем години, а адските псета току-що бяха отвлекли сестра му пред очите му. Той заудря земята с юмруци, а Зъба коленичи до него и сложи ръка на рамото му.

— Макс, какво ще правим? — Очите на Ръч плувнаха в сълзи. Беше покрита със синини и рани и стискаше и отпускаше юмруци нетърпеливо. — *Плениха Ейнджъл.*

Внезапно осъзнах, че ще избухна. Безмълвно скочих във въздуха, разперих криле и полетях с всички сили.

Далеч от очите и ушите на останалите. Пред мен се извисяваше огромна ела и аз кацнах трона на един от високите клони, на може би петдесет метра над земята. Сграбчих го здраво, защото не бях преценила добре разстоянието. Увиснах задъхана.

Добре, Макс, мисли. Мисли! Трябва да оправии нещата! Измисли нещо!

В ума ми нахлу лавина от мисли, чувства, объркване, гняв, болка... Трябваше да се съвзема.

Но не можех.

Току-що бях загубила малката си сестричка.

Малката си дъщеричка.

— *Боже! Ейнджъл, Ейнджъл, Ейнджъл!*

Развихах се с пълно гърло, стиснах юмруци и започнах да удрям по кората на елата, отново и отново, докато накрая физическата болка не проникна в изтръпналото ми съзнание. Втрених се в кокалчетата си и видях кръвта, ожулената кожа и треските.

Физическата болка не можеше да се сравнява с тази в сърцето ми.

Моята Ейнджъл, моето мъниче... бяха ми го взели. Беше попаднала в лапите на безмилостни мутанти вълкочовеци, готови да излочат кръвта ѝ. Те щяха да я предадат на отвратителните лабораторни плъхове, които искаха да я нарежат на парчета. *Буквално.*

Избухнах в плач и се вкопчих в дървото, сякаш беше спасителна лодка от „Титаник“. Разхлипах се толкова силно, че се уплаших да не ми се догади. Постепенно плачът утихна, но продължих да треперя. Избърсах лице в ризата си и я изцапах с кръв.

Останах на дървото, докато дишането ми се успокои и умът ми заработи на нормални обороти. Ръцете обаче ме боляха непоносимо. *Да запомня: да престана да удрям неодушевени предмети.*

Добре. Време беше да се спусна долу и да бъда силна, да събера останалите и да измислим план Б.

Още нещо — последните думи на Ари горяха в ума ми: *Ние сме от добрите.*

Не помня как долетях до вкъщи. Бях вцепенена и с разбито сърце. На влизане в кухнята първото, което забелязах, беше чинията от закуската на Ейнджъл.

Иги изрева, замахна през кухненския плот и запрати една чаша във въздуха. Стъклото удари Зъба в слепоочието.

— Внимавай, идиот такъв! — извика му той ядосано, после осъзна какво е казал, стисна зъби и ме изгледа с яд.

Солта на сълзите, които се стичаха по бузите ми, щипеше в следите, оставени от ноктите на Заличителя. Без да мисля, извадих комплекта за първа помощ и се заех да почистя раните и ожулванията на Газопровода. От бузата на Ръч течеше кръв — беше я ударил прелитащ шрапнел. Както никога, Ръч мълчеше — беше се свила на дивана и плачеше.

Газопровода вдигна очи към мен.

Как допусна това да се случи, Макс?

И аз се питах същото.

Вярно, бях водачът им, Макс Непобедимата — но всъщност бях просто едно четиринайсетгодишно момиче. И моментите, в които осъзнавах, че Джеб си беше отишъл завинаги, че бяхме сам-сами, че останалите разчитаха на мен и не можех да ги изоставя... Тези моменти ме съсипваха. Неочаквано отново се превърнах в детето, което мечтаеше Джеб да се завърне... и дори... Ами, исках да съм *нормална*! Или да имам *родители*!

Как ли не.

— *Ти* внимавай! — викна Иги срещу Зъба. — Какво *стана*? Нали уж *виждате*? Защо не спасихте Ейнджъл?

— Имаха хеликоптер! — изстена Газопровода и се измъкна от ръцете ми. — И бяха въоръжени! Да не мислиш, че сме *бронирани*?

— Момчета! Момчета! — повиших тон аз. — Всички сме разстроени. Но врагът не е *сред нас*! *Те* са врагът.

Залепих последния лейкопласт на Газопровода и закрачих напред-назад.

— Просто... замълчете за малко, за да помисля — добавих по-спокойно.

Нямаха вина, че спасителната ни мисия беше завършила с такъв грандиозен провал. Нито пък, че Заличителите бяха отвлекли Ейнджъл.

Имаха вина, че кухнята изглеждаше все едно в нея живеят глутница чакали със сериозни хигиенни отклонения, но с това щях да се занимавам по-късно. Когато подобни дреболии отново придобиеха смисъл — ако изобщо се стигнеше дотам.

Иги отиде до дивана и насмалко да се настани върху Ръч. Тя се сви в единия край, а когато той седна, положи глава на рамото му. Иги я погали по косата.

— Дишай дълбоко — посъветва ме Газопровода загрижено.

За пореден път едва не избухнах в сълзи. Бях позволила да отвлекат сестра му, бях се провалила в опита си да я спаси, а той се тревожеше за *мен*.

Зъба беше потънал в мрачно мълчание. Без да откъсва очи от мен, отвори консерва с ravioli и взе една вилица в омотаната си с превръзки ръка.

— Ако искаха да я убият, или да избият всички ни, просто щяха да го направят, нали? — рече Ръч с треперещ глас. — Имаха *оръжие*. По някаква

причина Ейнджъл им трябваше *жива*. Обаче това дали *ние* сме живи или мъртви явно не ги интересуваше. Имам предвид, че не се постараха да се *уверят*, че сме мъртви, разбирате ли? Кое то ме навежда на мисълта, че имаме шанс отново да се опитаме да спасим Ейнджъл.

— Отлетяха с хеликоптер — каза Газопровода. — Сигурно вече са далеч. Кой знае къде... — Долната му устна потрепери, но той стисна челюсти. — Например в Китай.

Приблжих се до него и разроших и без това рошавата му коса.

— Съмнявам се, че ще я отведат в Китай, Гази.

— Знаете къде ще я отведат. — Спокойният тон на Зъба ни помете безмилостно.

Той зачопли дъното на консервата с вилицата.

— И къде според теб? — попита Иги и надигна глава.

Слепите му очи бяха зачервени, пълни с неизплакани сълзи.

— В Училището — казахме двамата със Зъба в един глас.

Както можете да си представите, тези думи ни затиснаха като бетонен блок.

Ръч стреснато закри уста с ръка и опули широко очи.

Газопровода се огледа с уплаха, а после се опита да я прогони от лицето си.

Иги изпъна гръб и доби ледено изражение. По време на престоя му в Училището се бяха опитали да подобрят способността му да вижда нощем по хирургически път. Бяха го ослепили завинаги. Просто по погрешка.

— Ще заведат Ейнджъл в Училището? — попита Газопровода объркано.

— Мисля, че да — отговорих аз с надеждата, че звуча уверено и решително. И че крещящата вътре в мен паника не личи.

— Защо? — прошепна Ръч. — Мислех, че след четири години ще са забравили...

— Искат да ни върнат там — обади се Зъба.

Никога не бяхме обсъждали това. Просто го бяхме избутали в тъмните ъгълчета на съзнанието си. Всъщност, по-точно, се опитвахме да забравим времето, когато бяхме оставени на произвола на садистичните сатанински изчадия на място, което беше ужасяващо точно копие на ада и трябваше да бъде изгорено до основи. Да, това е по-точно казано.

— Никога няма да ни забравят. Това, че Джеб ни измъкна, не беше планирано — припомних на Газопровода.

— Джеб знаеше, че ще бъдат готови на всичко, за да ни върнат. Ако някой научи какво сме преживели там, с Училището е свършено — обясни Зъба.

— Защо тогава не ги издадем? — попита Ръч. — Може да идем в някоя телевизия и да им разкажем. Да им покажем — вижте, присадиха ни криле, на невинни, невръстни деца...

— Вярно е, че за *тях* това ще е пагубно — намеси се Иги. — Но *нас* ще ни тикнат в някой зоопарк.

— Какво да правим тогава? — В гласа на Газопровода се прокрадна паника.

Зъба беше излязъл от стаята. Върна се със сноп пожълтели листа в ръце. Ръбовете им бяха нагризани и той изтупа няколко миши изпражнения от хартията.

— Уф-ф! — рече Ръч и избърса нос в ръкава си. — Уф-ф, това да не са...

— Вземи — Зъба ми подаде листата.

Бяха старите разпечатки на Джеб. След изчезването му разчистихме бюрото му и скрихме всичко дълбоко в един шкаф, далеч от очите ни.

Наредихме листата на кухненската маса. Още при първия поглед косъмчетата на врата ми настръхнаха — да не говорим за силния миши парфюм. Какво ли не бих дала да се занимавам с нещо друго!

Зъба запрелиства документите. Вдигна голям кафяв хартиен плик, запечатан с парче восък. Погледна ме, аз кимнах одобрително и той отчупи восъка с нокътя на палеца си.

— Какво е това? — попита Газопровода.

— Карта — отвърна Зъба и извади избелял топографски чертеж.

— Карта на какво? — Ръч се приведе напред и надникна през рамото на Зъба.

— На тайна лаборатория — казах и усетих как стомахът ми се обръща. Живеех с надеждата никога да не ми се наложи да виждам картата отново, никога да не се налага да отворя восъчния печат.

— Намира се в Калифорния. Това е Училището.

— Какво? — изскимтя Газопровода.

Иги стана още по-блед — ако изобщо беше възможно.

— Ще заведат Ейнджъл там — обясних аз. — Така че това е мястото, където трябва да идем, за да си я върнем.

— О... — започна Ръч и мозъкът ѝ заработи бясно. — Да. Трябва да идем да спасим Ейнджъл. Не можем да я оставим с онези хора. Те са... чудовища. Ще ѝ сторят ужасни неща. Ще я затворят в клетка. Ще я наранят. Но ние сме петима. Така че всички заедно трябва да... мпф-ф-ф... — Запуших устата ѝ с ръка, а тя разтвори пръстите ми един по един. — Хм... Колко ли е далеч?

— Горедолу на около хиляда километра — каза Зъба. — Поне седем часа полет, без да включваме почивките.

— Дали първо да не го *обсъдим*? — попита Иги, без да обръща глава. — Имат сериозно числено превъзходство.

— Не. — Вперила очи в картата, вече набелязвах маршрути, места за почивка, резервни варианти.

— Не може ли да гласуваме? Бяха *въоръжени*. И имаха хеликоптер. — Тонът на Иги беше доста настоятелен.

— Иги, това не е демокрация — казах аз. Разбирах страховете му, но не можех да направя нищо по въпроса. — А *максокрация*. Ясно ти е, че сме длъжни да тръгнем след Ейнджъл. Надали очакваш да им позволим да ни я отмъкнат ей така. Шестимата се грижим един за друг — независимо какво се случи. Никой от нас няма да бъде затворен в клетка, поне докато аз съм жива. — Поех дълбоко дъх. — Всъщност след Ейнджъл ще тръгнем аз, Ръч и Зъба. Искам вие с Газопровода да останете тук и да пазите къщата. Има някаква нищожна вероятност Ейнджъл да избяга и да се върне.

Настъпи мъртвешко мълчание.

— Колко си прозрачна — рече Иги и се обърна към мен. — Не това е причината да ни оставиш тук. Защо не си кажеш направо?

От напрежение ме присви стомахът. Нямах време за това. Тоест *Ейнджъл* нямаше време за това.

— Добре — рекох и се опитах да прозвуча помирително. — Вярно е. Не искам да идвате. Не можеш да отречеш, че си сляп, и макар че летиш страхотно наоколо, защото познаваш местността, не мога да си позволя да се тревожа и за теб при схватка със Заличителите.

Лицето на Иги се изкриви от гняв. Отвори уста, но Газопровода го изпревари.

— Ами аз? — изстена той. — Не ме *интересува* дали са въоръжени, или в хеликоптер, или са Заличители. Тя е *моя* сестра.

— Точно така. И щом държат толкова на нея, вероятно и *ти* си важен — отбелязах. — Освен това летиш страхотно, но си на осем години, а ни чакат дълги безсънни часове.

— Джеб никога не би ни оставил — рече Иги гневно. — Никога!

Стиснах устни. Наистина правех всичко по силите си.

— Вероятно е така — признах, — но няма да разберем. Джеб е мъртъв. Хайде, стягайте се!

ЧАСТ ВТОРА
ХОТЕЛ „КАЛИФОРНИЯ“. ИЛИ НЕЩО
ТАКОВА

— Ясен ли е план Б? — попитах високо, за да надвикам воя на вятъра.

Летяхме срещу слънцето, на юг-югозапад. Напуснахме пределите на планините Сангре де Кристо^[1] и се понесохме в небето с постоянна скорост от сто и четиридесет километра в час. При подходящо въздушно течение можехме да я увеличим с още тридесетина. Чудото на полета.

Зъба кимна.

За Бога, няма ли да престане да се държи като силния, мълчалив истински мъж?

— Аха — каза Ръч. — Ако случайно се разделим, макар че не виждам как може да стане, освен ако някой от тримата не попадне в облак или нещо подобно... мислиш ли, че е възможно? Никога не съм попадала в облак. Обзалагам се, че е странно. Дали вътре изобщо има някаква видимост... — Хвърлих й леден поглед. Тя замълча, а после довърши набързо: — Ще се срещнем в северния край на язовира Мийд.

Кимнах:

— И къде е Училището?

— В Долината на смъртта, на тринайсет километра северно от областта Бедуотър^[2]. — Ръч отвори уста да добави още нещо, но аз вдигнах вежди многозначително. Обичам я. Ръч е страхотно хлапе, но устата ѝ мели непрекъснато и дори майка Тереза би поискала да я цапне с нещо тежко.

— Точно така — отбелязах. — Браво.

Чухте къде се намира Училището, нали? Надали има по-подходящо място. *Долината на смъртта, до Бедуотър*. Имах чувството, че когато наближим, щяхме да се натъкнем на път, постлан с добри намерения^[3], а след това щеше да се наложи да прекосим реката Стикс^[4], за да влезем вътре. Не бих се учудила.

Вятърът беше разплел плитката ми и пред лицето ми досадно се премятаха дълги кичури коса. *Да запомня: да се подстрижа късо*.

Когато тръгнахме, Газопровода и Иги не бяха особено доволни, но се надявах, че съм взела правилното решение. Това беше проблемът с водачеството — никой не ме бе инструктирал как се прави. Но с оглед на това какво очакваше Ейнджъл, недоволството им беше последният ми проблем.

Погледнах към Зъба. Имаше ведро изражение, почти... — е, не точно *щастливо*, Зъба никога не е щастлив, — но много спокойно. Приблжих се до него и казах:

— Хубавото е, че да летиш е наистина страхотно.

Той ми се усмихна бегло с разбиране. Тъмните му криле махаха мощно, оцветени в леко пурпурните оттенъци на слънчевите лъчи. Вятърът свиреше в ушите ни, виждахме на километри около себе си. Чувствах се като че ли съм Господ.

О, да.

— Лошото е, че сме осакатени мутанти, които никога няма да водят нормален живот.

Зъба вдигна рамене.

— Всичко си има и хубави, и лоши страни.

Бях твърде разстроена, за да се засмея, но все пак се усмихнах сухо и погледнах към Ръч. Беше с три години по-малка от нас, но се държеше. Повисока от обичайното за годините си, а също така и доста слаба — благодарение на здравите си, но леки птичи кости, тя вероятно тежеше не повече от тридесет килограма.

Сто и четиридесет километра в час не беше достатъчно. „Учените“ в Училището можеха да сторят доста злини за седем часа. Въпреки това ми беше ясно, че преди да стигнем, ще се наложи да направим почивка. За да се изправим срещу Училището, трябваше да сме добре отпочинали, а не изтощени.

Погледнах часовника си — летяхме от два часа. Вече бях огладняла и чувствах леко изтощение. Летенето изразходваше изключително много енергия и след дълъг полет имах чувството, че мога да изям цял вол, дори и без нож и вилица. Вярно, трябваше да стигнем възможно най-бързо до Ейнджъл, но не биваше да пренебрегваме жизненоважна необходимост като храната.

— Макс? — Големите очи на Ръч бяха с цвят на светлокафява охра — същият оттенък като крилете й.

Започва се.

— Точно преди да тръгнем, прегледах старите книжа на Джеб, нали се сещаш? В някои от тях пишеше за нас. Или поне за мен. На един от листовете прочетох името си... Истинското си име, Моник, последвано от още някакви имена, а накрая — Типиско, Аризона. Типиско е точно на границата между Аризона и Калифорния — проверих на картата. Стори ми се съвсем малко градче. Все едно. Мислех си, че никой от нас не познава истинските си родители, а винаги сме се чудили... Или поне аз, аз съм се чудила, макар че предполагам, че и с останалите е така, дали са ме изоставили доброволно, или...

— Ръч, разбирам чувствата ти, но е възможно тези имена да нямат нищо общо с теб. Нямаме представа дали не сме създадени в епруветка, или нещо подобно. Да се съсредоточим върху спасяването на Ейнджъл.

Никакъв отговор.

— Ръч?

— Да, добре. Просто си мислех.

Осъзнах, че тази тема ще се появи отново и ще ми излезе през носа.

---

[1] Сангре де Кристо — най-южните предели на Скалистите планини в Северна Америка. — Бел.прев. ↑

[2] Бедуотър (англ. „Bad water“) — букв. „Лошата вода“ — Бел.прев. ↑

[3] От поговорката „Пътят към ада е постлан с добри намерения“. — Бел.ред. ↑

[4] Стикс — в старогръцката митология реката, опасваща подземното царство на Хадес, където пребивавали душите на мъртвите. Героинята цели да внуши, че са тръгнали към ада. — Бел.прев. ↑

Устата ѝ съвсем беше пресъхнала. Главата я болеше... Всичко я болеше. Ейнджъл премигна няколко пъти в опит да се опомни. Над главата си имаше покрив от тъмнокафява пластмаса. Клетка. Клетка за кучета. Среден размер транспортна клетка за кучета. Ейнджъл с мъка се изправи до седнало положение, а в ума ѝ нахлуха неясни мисли. Знаеше къде се намира — не можеше да сбърка миризмата на химически дезинфектант. Беше в Училището.

Ново ново и с крила и ново ново с крила момиче ново

Ейнджъл бързо се обърна по посока на мислите.

В съседната клетка имаше още две по-малки деца. Очите им — твърде големи на изпосталелите им лица — сезираха в нея.

— Здравейте — прошепна Ейнджъл.

Не долавяше наоколо присъствие на Бели престилки — само обърканите и несвързани мисли на двете деца.

Уста звук момиче крила ново ново

Децата продължаваха да я гледат, без да отговорят. Ейнджъл се усмихна неуверено и ги разгледа по-внимателно. Реши, че и двете са момчета. Едното имаше груба люспеста кожа — буквално *покрита с люспи* като на риба, но само на места, а не изцяло. Ефектът не беше приятен.

Другото изглеждаше като... недоразумение. Имаше по повече от пет пръста на краката и на ръцете и беше с изключително къса шия. Очите му бяха огромни и изцъклени, а главата му беше покрита с рядка коса. Само от вида му сърцето на Ейнджъл се сви.

— Аз съм Ейнджъл — отново зашепна тя. — Имате ли си имена?

Звуци звуци лошо момиче крила лоши звуци

Двете момчета изглеждаха уплашени. Обърнаха се с гръб и се свиха в далечния край на клетката си.

Ейнджъл преглътна и се умълча. Какво ли беше станало с Макс и с останалите? И те ли бяха затворени в клетки?

Някъде се отвори врата и по балатума прозвучаха стъпки. Ейнджъл усети, че момчетата до нея се разтрепериха от ужас, а в ума им се заблъскаха трескави мисли, пропити от страх. Двамата се сгушиха един в друг на дъното на своята клетка, но двете Бели престилки спряха пред тази на Ейнджъл.

— Господи... Харисън беше прав — рече единият учен и се наведе, за да огледа Ейнджъл през решетката. — Хванали са я! Знаеш ли откога се

опитвам да спипам тази тук? — Той се обърна развълнувано към другата Бяла престилка: — Чела ли си предварителния доклад на директора относно тази група рекомбинанти^[1]?

Другата Бяла престилка беше жена.

— Да, но звучеше доста невероятно — отвърна тя. — Значи твърдиш, че това е Обект Единадесет? Това момиченце?

Мъжът потри ръце развълнувано.

— Да, точно тя. — Той се наведе и отвори вратата на клетката. — Хайде, малката! В седма лаборатория те очакват.

Ох, кеф! Братче, само да й отворя мозъка...

Ейнджъл потрепери, след което ръцете им грубо я издърпаха навън.

Съзнанието на двете момчета се изпълни с жалко облекчение — Белите престилки бяха предпочели да вземат нея, а не тях.

Ейнджъл изобщо не ги обвиняваше.

---

[1] Научен термин, с който се означават организми, съдържащи различни комбинации на генетични кодове. Генетичната рекомбинация е процес, при който се отделя определен генетичен материал и се присъединява към друг генетичен материал. — Бел.ред. ↑

— Макс? Умирам от глад.

Вече половин час се опитвах да пренебрегна свирепо къркорещите си черва. Бях решена да не се поддам първа и да не зарадвам Зъба. Твърдо решена. Но като водач бях длъжна да се погрижа за Ръч. Не ми се искаше да спираме и да губим време, но се налагаше.

— Добре, добре. Имаме нужда от храна.

Страхотен водач съм, не мислите ли?

— Зъб! Трябва да презаредим. Някакви идеи?

Зъба се замисли. Винаги съм се удивлявала как успяваше да запази спокойствие и в най-ужасните моменти. Понякога ми напомняше робот... Зъб 09 или Зъб Ту Ди Ту.

Под нас се издигаха планини — според картата това бяха възвишенията край Сан Франциско.

Спогледахме се — беше стряскащо колко често си отгатвахме мислите.

— Ски писти — казах аз, а той кимна. — Посред лято. Празни вили.

— Ще има ли *храна*? — попита Ръч.

— Да идем да проверим — отвърнах.

Описахме голям кръг над хребета на планината. Подножието ѝ беше изпъстрено с малки градчета, които оживяваха само зимно време. Полетях към група подобни на детски играчки къщички, пръснати сред дърветата. Една от тях беше по-встрани от останалите. Отпред нямаше спрели коли, от комина не се издигаше дим... Никой у дома?

Описах дъга, намалих скоростта, свих криле и започнах да се спускам.

Кацнахме на стотина метра от къщата. Както обикновено след няколкочасов полет, краката ми бяха малко омекнали. Разтръсках ги, а после прибрах загретите си криле плътно до тялото.

Ръч и Зъба последваха примера ми.

Тръгнахме тихомълком през гората. Никакви признаци на живот. Верандата беше покрита с борови иглички, алеята беше запусната, храстите бяха избуяли.

Вдигнах палец към Ръч, тя се усмихна и — невероятно! — не проговори. *Същинска благословия*.

Направих бързо разузнаване, но нямаше и следа от алармена система. Вътре не се виждаха просветващите червени лампички на детекторите за движение. Така или иначе, това не беше някоя голяма лъскава вила, която си струва да оборудваш с алармена инсталация. Беше скромна малка къщичка.

Извадих джобното си ножче, срязвах една от мрежите на прозорците и отворих райбера. Свалих мрежата ловко и я подпрых на стената до мен. Внимателен крадец съм, няма спор. Двамата със Зъба раздрусавме стария дървен прозорец, докато ключалката отгоре най-сетне не се отвори. Зъба се покатери първи, после помогнах на Ръч, а накрая и аз се прехвърлих вътре и затворих прозореца.

Всичко тънеше в прах. Хладилникът беше изключен, а вратата му зееше отворена. Започнах да ровя в кухненските шкафове.

— Бинго. — Извадих прашна консерва супа.

— Върхът! Намерихме златната жила! Оха!

Консерви с боб, компоти, дори кондензирано мляко... макар че последното звучеше притеснително. И любимите на всички равиоли.

— Страхотно!

Зъба намери няколко прашасали бутилки оранжада и си отворихме по една. Но ще ви кажа нещо — неслучайно хората я пият студена.

Половин час по-късно се бяхме натръшкали по диваните с премрежен поглед и издути търбуси.

— Уф-ф-ф! — изстена Ръч. — Имам чувството, че съм... пълна с *бетон*.

— Да си починем десетина минути — предложи Зъба и затвори очи.

Опъна се на дивана и кръстоса дългите си крака. — Като посмелим храната, ще ни стане по-добре.

— Подкрепям предложението — изсумтях аз.

Очите ми се затваряха.

Идваме, Ейнджъл. След минута.

— Да изхвърлим нещата им в каньона — рече Иги ядосано и удари по касата на вратата. Беше му дошло в повече да седи и да слуша как останалите от ятото се готвят за тръгване, докато *той* остава — защото е *сляп*. — Мисля, че дори леглата им ще минат през прозореца в коридора.

Газопровода смръщи вежди.

— Не мога да повярвам! *Аз* трябва да си стоя вкъщи, докато другите спасяват собствената ми сестра.

Той изрита кухненския барплот с изтърканата си червена маратонка. Къщата беше празна и прекалено тиха. Даде си сметка, че се ослушва за гласа на Ейнджъл — очакваше да чуе тихичкото ѝ припяване или разговорите ѝ с плюшените ѝ играчки. Преглътна. Ейнджъл му беше сестра. Носеше отговорност за нея.

На плота имаше отворен пакет мюсли. Загреба една шепа и я изсипа в устата си. В следващия миг грабна пакета и го запрати срещу стената. Найлонът се спуска и закуската се пръсна наоколо.

— Ама че *гадост*! — извика Газопровода.

— О, сега ли се усети? — рече Иги саркастично. — Газопровода е наистина съобразителен. Може да не *изглежда* като най-големия умник в групата, но...

— *Млъкни!* — прекъсна го Газопровода и Иги вдигна вежди изненадано. — Виж какво, наистина е много гадно. Макс ни зарязва тук, защото според нея не бихме се справили.

Лицето на Иги замръзна.

— Обаче дали е помислила какво ще се случи, ако Заличителите се върнат насам? — продължи Газопровода. — Искам да кажа, че хванаха Ейнджъл недалеч и явно знаят, че сме някъде в района. Напълно е възможно да се върнат и за нас.

— Хм... — отрони Иги замислено. — Разбира се, трудно ще намерят къщата, а още по-трудно ще стигнат до нея.

— Не и ако са с хеликоптер — отбеляза Газопровода. — Какъвто е случаят.

— Хм... — изсумтя Иги.

Газопровода се почувства горд, че се беше сетил за всичко това преди него, въпреки че Иги беше по-голям — на годините на Макс и Зъба. Направо старец.

— И какво? Просто ще стоим тук и ще чакаме? — попита Газопровода и удари с юмрук по плота. — Не! Няма да чакаме Заличителите да дойдат и да отвлекат и *нас*! Ще противодействаме. Ще направим *план*! Не сме безполезни, независимо какво смята Макс.

— Съгласен — кимна Иги. Той се приближи и седна до Газопровода на плота. Мюслито хрущеше под краката му. — Разбирам за какво говориш. Горедолу.

— Така де, умът ни сече! Просто да ги заковем! Макс може и да не се е сетил за обезопасяването на лагера, но ние ще се заемем с него.

— Напълно си прав... Хм... Но как?

— Може да направим капани! Да ги саботираме! С бомби! —
Газопровода потри ръце.

Иги се ухили:

— Бомби... харесва ми. Обожавам бомбите. Помниш ли онази миналата
есен? За малко да направя лавина.

— Идеята беше да направим пътека в гората. Така де. Имаше си
причина. А и Макс разреши. — Газопровода се зарови в купчината стари
вестници, непотребни вещи, скъсани чорапи, забравена купа с някакви древни
остатъци от храна... гнус. Накрая намери омазнено тесте хартиени листчета.

— Знаех си, че са тук някъде — измърмори и откъсна изписаните.

След второ подобно издирване откри и парче молив.

— Така. Трябва ни страхотен план. Какви са целите ни?

Иги изстена.

— О, не! Годишите влияние на Макс си казват думата. Звучиш точно
като нея. Ти си... максист. Максетар. Или... или...

Газопровода изглежда Иги пренебрежително и започна да пише:

— Първа точка: да направим огнени бомби — само за *защитни* цели.
Втора точка: да взривим демоничните Заличители, щом се върнат. — Вдигна
листа пред себе си, прочете написаното и се усмихна. — Красота! Това вече е
друго нещо. *Правя го за теб, Ейнджъл!*

Ейнджъл осъзна, че няма да издържи още дълго.

Преди час в дробовете ѝ се беше появила изгаряща болка. Още преди това бе престанала да чувства мускулите на краката си. Всеки път, когато спреше да тича обаче, един садист в бяла престилка — Райли — я ръчкаше с нещо като палка. По палката потичаше ток и Ейнджъл подскочаше с вик. Вече имаше четири белега от изгаряне, болката от които беше непоносима. Най-лошото беше, че долавяше в мислите му нетърпение — *искаше* да я нарани.

Ами, да я изгори и милион пъти, ако иска. Това беше — не можеше да продължи повече. Когато се предаде, изпита облекчение. Видя как цялата вселена се свива до размерите на малката пращяща палка пред нея, след което дори и тя избледня. Стори ѝ се, че пада, и като че почувства как краката ѝ се преплитат на пътеката за бягане. Усети изгарянето веднъж, два, три пъти, но чувството беше някак далечно — по-скоро неприятно боцкане, а не истинска болка. И след това се изгуби, потъна в някакъв сън, в който присъстваше и Макс. Тя галеше залепналата ѝ от потта коса и плачеше.

Ейнджъл разбра, че е сън, тъй като Макс *никога* не плачеше. Тя беше най-силният човек, когото познаваше. Не че познаваше много хора.

Стържещият звук и новата смъдяща болка по кожата ѝ я накараха да се опомни. Премига срещу белите лампи. Като лампи в болница или в затвор. Усети отвратителната миризма и насмалко не повърна. Нечии ръце махаха електродите, прикрепени по кожата ѝ: хряс, хряс, хряс.

— Боже Господи, три часа и половина — нареждаше Райли. — А пулсът на обекта се покачи едва със седемнайсет процента. И накрая, в последните двайсестина минути, максималните стойности на кислорода скочиха.

Обект! — повтори Ейнджъл наум и ѝ се прииска да изкрещи: — *Аз не съм обект!*

— Възможността да изследваме Обект Единадесет е просто невероятна. Мечтая си за дисекцията на този рекомбинант от четири години — обади се друг, басов глас. — Интересни стойности на интелигентност — нямам търпение да вземем проба от мозъка.

Ейнджъл долови възхищението и извратената им радост. Харесваха всичко онова, което не беше наред с нея, всичко, което я правеше *ненормална*. Всичките им сложни думи означаваха едно: *Ейнджъл беше експеримент*. За Белите престилки тя беше просто част от лабораторията — *като епруветка — неодушевено предмет*.

Някой напъха тръбичка в устата ѝ. Вода! Запрегльща енергично — беше толкова жадна, сякаш се бе нагълтала с пясък. След това друг човек в бяла престилка я вдигна на ръце. Нямаше сили да се съпротивлява.

Трябва да намеря начин да се измъкна оттук — припомни си наум, но в момента ѝ беше трудно да мисли последователно.

Отвориха вратата на кучешката ѝ клетка и я натъпкаха вътре. Ейнджъл се отпусна неподвижна — поне можеше да лежи. Просто трябваше да поспи малко. След това щеше да се опита да избяга.

Отпаднало поотвори очи и видя, че момчето риба се е втренчило в нея. От другото нямаше и следа. Бедното създание беше изчезнало тази сутрин и не се бе върнало. Вероятно беше загубено.

Но аз не съм — помисли си Ейнджъл. — Аз ще се боря. Само... малко... да си... почина.

— Уф-ф-ф...

Това легло беше ужасно! Какво му имаше?

С досада намачках възглавницата, за да ми е по-удобно, но се разкихах неудържимо, тъй като в носа ми нахлу облак прах.

— А-а-апчиху-у-у! — Стиснах нос от страх, че част от мозъка ми ще изхвърчи през него, но при рязкото движение загубих равновесие и неочаквано се стоварих на пода. *Тряс!*

— Ох! По дяволите...

Опитах се да се изправа. Ръцете ми напипаха някаква груба тапицерия и ръб на маса. Е, сега се обърках. Насилих се да отворя подути очи и се огледах.

— Ама какво...?

Къде се намирах?

Зяпнах в паника. Бях в някакво... бунгало. В бунгало! О-о-о! Бунгалото. Да, да.

Цареше пълен мрак — още не се беше съмнало.

Скочих на крака и огледах помещението, но не забелязах нищо притеснително. Освен — очевидно — факта, че тримата със Зъба и Ръч бяхме пропилили безценни часове и сън!

О, Боже! Втурнах се към Ръч, която се беше изтегнала в едно кресло.

— Ръч! Ръч! Ставай! По дяволите...

Обърнах се към Зъба. Беше провесил крака от дивана. Кихна и поклати глава.

— Колко е часът? — попита спокойно.

— Почти сутринта! — казах изключително разстроена. — *На следващия ден!*

Той стана и се изправи пред кухненските шкафове. Беше изнамерил някаква стара мърлява раница в килера и се зае методично да я пълни с консерви риба тон, неотворени пакети бисквити, пликчета с ядки.

— К'во ста'а? — попита Ръч и премига сънено.

— Заспали сме! — обясних аз, сграбчих я за ръцете и я вдигнах от креслото. — Хайде! Трябва да тръгваме!

Заставах на четири крака и измъкнах обувките си изпод дивана. Целите бяха в прах.

— Зъб, как ще носиш всичко това? — попитах. — Ще те забави. Консервите са доста тежки.

Зъба повдигна рамене и метна раницата на гръб. Беше много твърдоглав. Премина безшумно през стаята и се изхлузи през прозореца като саянка.

Сложих обувките на краката на Ръч и взех да мачкам раменете ѝ, за да я разсъня. Разсъняваше се мно-о-ого бавно. По принцип това беше добре, защото словесният водопад започваше с известно забавяне, но сега трябваше да тръгнем *веднага, веднага, веднага!*

Направо я изхвърлих навън през прозореца, излязох след нея и върнах мрежата на място — доколкото можах. След кратък спринт по селския път се понесохме във въздуха с тежки махове на крилете.

Извинявай, Ейнджъл. Съжалявам, съжалявам, мое мъниче.

Добре. Въпреки че всеки момент слънцето щеше да изгрее, щом се извисихме над върховете на дърветата, се почувствах по-добре.

И все пак, що за глупост! Явно бях много смотана, щом допуснах да заспим посред *спасителна мисия*! Представих си как Ейнджъл ни чака и сърцето ми се сви. Потръпнах от ужас, завих и поведох останалите на десет-дванайсет градуса на югозапад. Тревогата ми вдъхна сили и се заех да намеря подходящо въздушно течение, като извивах криле под точния ъгъл, за да го хвана.

Зъба се долепи до мен и каза:

— *Трябваше* да направим почивка.

Хвърлих му яден поглед.

— Цели *десет* часа?

— За днес ни остават още четири часа, може би дори повече — каза той. — Нямаше да се справим наведнъж. Тръгнахме късно. Така или иначе ще се наложи да спрем още веднъж, точно преди да стигнем, за да възстановим силите си.

Няма нищо по-вбесяващо от нечий сухи логични разсъждения, когато си наложил добро темпо.

Вярно, Зъба беше прав — уви, наистина трябваше да спрем още веднъж. Все още не бяхме стигнали дори границата с Калифорния. Всъщност бяхме доста далеч и от нея.

— Ще шурмуваме Училището или какво? — попита Зъба след час.

— Да, Макс, и аз се чудех какъв точно е планът ти — обади се Ръч и се изравни с нас. — Имам предвид, че ние сме само трима, а те са доста повече. А и Заличителите са въоръжени. Дали да не нахлуем през портала с камион? Или дори да минем с него направо през стената? Или пък да изчакаме да се мръкне, да се промъкнем вътре и да вземем Ейнджъл, преди да са ни усетили?

Налудничавата мисъл я развесели. Аз замълчах — сърце не ми даде да й кажа, че имаме повече шансове да стигнем с полет до Луната, отколкото да успеем да осъществим думите ѝ. Ако нещата наистина загрубееха и план Б се объркаше, имах таен план В. При успех той гарантираше, че всички щяха да се измъкнат на свобода. Без мен. Но това не беше проблем.

Въпреки нестихващата ми тревога, тук горе беше върховно. Малко същества можеха да се издигнат толкова високо — само някои соколи и ястреби, и други грабливи птици. От време на време някоя от тях се приближаваше да ни огледа. Вероятно си мислеха: *Ама че грозни птици!*

От толкова високо земята под нас напомняше на шахматна дъска в цветовете на Робин Худ — зелено и кафяво. Колите бяха като дейни мравки, забързани по пътеките си. Тук-там си избирах нещо дребно и се съсредоточавах върху него. Беше забавно: мъничкият предмет постепенно придобиваше очертания и се превръщаше в басейн, трактор или нещо друго. Слава Богу, онези психари в Училището не бяха „подобрили“ и моето зрение като това на Иги.

— Брей, чудя се какво ли правят Газопровода и Иги в момента — бърбореше Ръч. — Може да са оправили телевизора. Надявам се, че не са се обидили много. Така беше редно... нали ме разбирате, за тях е по-добре, че си останаха вкъщи. Но се обзалагам, че не са се хванали да почистят, да съберат дърва или да изпълнят някое от домакинските си задължения.

Обзалагам се, че ме проклинат от сутрин до вечер. Но поне са в безопасност.

Разсеяно избрах едно мъждукащо петънце под себе си и се съсредоточих. Точицата се превърна в групичка хора, всеки със своите черти и дрехи. Бяха деца — на моя възраст или малко по-големи. Но нямаха нищо общо с мен.

Е, и какво от това? — помислих си. Група скучни деца, приковани към земята, които трябваше всеки ден да пишат домашни. И имаха час за лягане и цял милион възрастни, които непрекъснато да ги поучават какво да правят, как да го правят... Будилници, училище, следобедни задачи. Бедните душици! Докато ние бяхме *свободни, свободни, свободни*. Носехме се във въздуха като ракети. Вятърът галеше страните ни. Правехме каквото си поискаме, когато си поискаме.

Не беше зле, нали? Почти убедих самата себе си.

Погледнах надолу, съсредоточих се отново и вдигнах вежди. При малко повече внимание на пръв поглед скучните приковани за земята деца, затъртрили се заедно към училище, изглеждаха по-скоро като няколко големи деца, обградили едно доста по-малко от тях. Добре де, може и да съм параноичка — *отвсякъде дебнат опасности*, — но бях готова да се закълна, че по-големите деца изглеждаха застрашително. Всичките бяха момчета. По-малкото дете в средата беше момиче.

Съвпадение? Надали.

По-добре да не навлизам в темата за Y хромозомата^[1]... Все пак не забравяйте, че живеях с три момчета. При това с такива, които бяха *добри*, и въпреки това — неопишимо досадни.

Типично в стила си взех импулсивно решение — от онези, за които след това хората казват или че са били най-невероятната глупост, която са виждали, или че са донесли чудотворното спасение. По-често чувах първото определение. Заобиколена съм от неблагодарници.

Обърнах се към Зъба и тъкмо да отворя уста...

— Не — отсече той.

Присвих очи. И отново отворих уста...

— *Не!*

— Среща в най-северната точка на язовир Мийд — рекох.

— Моля? За какво говорите? — попита Ръч. — Ще спираме ли? Аз пак огладнях.

— Макс иска да се прави на супергерой защитник на онеправданите — заяви Зъба с раздразнение.

— О... — Ръч погледна надолу и вдигна вежди, сякаш всичко щеше да ѝ се изясни ей сегичка.

Бях започнала да описвам широка дъга, за да стигна до момичето на земята. Мислех си: *Ами ако това момиче е в беда като Ейнджъл, но няма кой да се намеси?*

— А! Макс, помниш ли, когато спаси онова зайче от лисицата и го гледахме в един кашон в кухнята, а после, като се оправя, ти го пусна? Ех, че беше хубаво. — Ръч замълча. — Пак ли видя някое зайче?

— Нещо такова — отвърнах аз на ръба на търпението си. — Ще ми отнеме две секунди.

Обърнах се към Зъба:

— Ще ви настигна, преди да сте изминали и шейсет километра. Просто дръжте същия курс, а ако се наложи промяна, ще се видим на язовира.

Зъба се втренчи пред себе си. Вятърът разроши косата му. Не беше доволен, усещах го.

Е, човек не може да се харесва на *всички* непрекъснато.

— Хайде — рекох делово. — Ще се видим след малко.

---

[1] Тоест за мъжката половина от човечеството (която се определя от наличието на Y хромозома при зачеването). — Бел.прев. ↑

Иги имаше способността в някои ситуации да разсъждава подобно на същински учен. Беше направо плашещо колко свръхумен можеше да бъде.

— Имаме ли хлор? — попита го Газопровода. — Струва ми се, че ако го смесим с някакви други неща, ще се получи експлозив.

Иги вдигна вежди.

— С какви „неща“? С чорапите ти? А и нямаме хлор, да не сме на басейн. Какъв цвят е тази жица?

Газопровода се приведе и се взря в плетеницата от вътрешности на уредбата, която бяха изсипали на кухненската маса.

— Изглежда, все едно някакъв робот е повърнал — отбеляза той. — Жицата е жълта.

— Добре. Не отлепай очи от нея! Много е важно. И не я обърквай с червената!

Газопровода погледна схемата, която беше свалил от интернет. Сутринта Иги беше размразил вентилатора на компресора в главния процесор и в момента компютърът работеше, без да се изключва в истеричен пристъп на паника на всеки десет минути. Просто го беше *поправил*, ей така.

— Разбрано, шефе — промърмори Газопровода и разлисти страниците. — Следваща стъпка: трябва ни някакъв часовник.

Иги се замисли за миг, после се усмихна. Дори очите му се смееха.

— Усмивката ти *определено* ме плаши — обади се Гази смутено.

— Донеси будилника на Макс. Онзи с Мики Маус.

Приземих се малко тежко и трябваше да пробягам доста бързо няколко метра, за да не заора нос в земята. Бях някъде в Аризона, обградена от ниските храсталаци зад изоставен склад. Свих загритите си от полета криле и усетих как се сгъват от двете страни на гръбнака ми. Стегнах качулката на анорака около врата си. *Ето. Изглеждам съвсем нормално.*

Излязох зад ъгъла на склада и тръгнах към трите момчета на около петнайсет-шестнайсет години. Момичето беше по-малко, някъде на дванайсет.

— Предупредих те да не казваш на никого за проблема ми с Ортиз — викаше й едно от момчетата. — Не е твоя работа. Трябваше да му дам урок.

Момичето прехапа устни в смесица от страх и яд.

— И затова ли го преби? Изглежда все едно го е блъснала кола. Не ти е направил нищо — каза тя.

Аз си помислих: *Само така, момиче!*

— Много му знаеше устата. Самото му съществуване, това, че диша въздуха ми... — рече момчето, а приятелите му се захилиха гадно.

Боже, що за отрепки. Но бяха *въоръжени* — единият беше облегал хлабаво пушка в свивката на ръката си. В Америка всеки има право на оръжие и прочее, и прочее. На каква възраст бяха тези смешници? Техните знаеха ли, че размахват пушки наоколо?

Толкова ми беше *писнало* по-силните да тормозят по-слабите! Повтаряше се в живота ми, откакто се помнех — буквално, — и явно беше често явление и в обикновения свят. Беше ми втръснало до болка от подобни глупави биячи!

Отдалечих се от сградата. Момичето ме видя и в очите й просветна изненада. Това беше достатъчно — момчетата се обърнаха и погледнаха зад себе си.

Още една глупачка — помислиха си с облекчение. За миг задържаха поглед върху изподраното ми лице и синината под окото, но после забравиха за мен. Първа грешка.

— Е, Ела, какво ще кажеш в своя защита? — рече тарторът им с насмешка. — Има ли причина да не дам урок и на теб?

— Три момчета срещу едно момиче. Равностойно, няма що — казах аз и се приближих.

Едва сдържах гнева си. Кръвта ми направо кипете.

— Млъквай, *маце* — тросна се едно от момчетата. — По-добре се разкарай, ако имаш капка мозък.

— Няма как — отвърнах и застанах до момичето на име Ела. — Всъщност, като се замисля, май е по-добре да сритам тъпите ви задници!

Те избухнаха в смях. Втора грешка.

Както всички в ятото, благодарение на чудото на генното инженерство, съм доста по-силна дори от възрастен човек. А и Джеб ни беше научил на самоотбрана — знаех да се бия. Нищо, че до вчера не ми се беше налагало да го правя. Само да можех да измъкна Ела оттук...

— Хванете това дрънкало — нареди тарторът и другите двама се насочиха към мен.

Което беше третата грешка. Бам! Свършени сте.

Действах бързо, светкавично, мълниеносно. Без предупреждение изритах нещастника в средата високо в гърдите. Удар, който просто би изкарал въздуха на Зъба, но този младеж тук май се сдобил със спукано ребро. Чух пукването, а той се закашля, изглежда ме ужасено и падна назад.

Останалите двама се спуснаха към мен. Завъртях се и измъкнах пушката от ръцете на единия. Хванах я за дулото и с широка дъга я забих в слепоочието му. Фрас! Той залитна замаян настрани, а по лицето му потече струя яркочервена кръв.

Мернах Ела — все още стоеше на мястото си уплашена. Дано не от мен.
— Бягай! — извиках ѝ. — Махай се оттук!

След миг колебание тя се обърна и побягна. По дирите ѝ се вдигна малко облаче червеникав прах.

Третият проклетник сграбчи ръката ми. Освободих я, завъртях се и го ударих. Целех брадата, но го ударих в носа. Потръпнах, защото усетих как хрущялът се чупи. Опа! Времето сякаш забави ход за секунда, след което от носа му рухна кръв. Божичко! Хората бяха крехки като яйчена черупка.

Тримата биячи не приличаха на нищо. И въпреки това се изправиха на крака с изкривени от ярост и унижение лица. Единият вдигна пушката и я зареди, като едва мърдаше дясната си ръка.

— Ще се разкайваш за това — заплаши ме той, изплю кървава хрчка и се насочи към мен.

— Съмнявам се — отговорих, обърнах се и се втурнах към дърветата с всички сили.

Разбира се, ако бях полетяла, щях да се стопя в небето на мига. Но не можех да позволя тези нещастници да видят крилете ми, а и без това след секунди вече бях в гората.

Спуснах се сред храсталаците, като блъсках клоните по пътя си, изпълнена с облекчение, че не съм боса. Нямах представа накъде отивам.

Зад гърба си чувах двама от смешниците. Викаха и сипеха ругатни и закани. Стана ми забавно, но нямаше време за смях. Разстоянието помежду ни нарастваше постоянно.

И изведнъж наоколо проехтя силен гръм и кората на дървото до главата ми се пръсна. Скапана *пушка*.

Мислите ли онова, което мисля, че мислите?

Чудите ли се дали съм забелязала приликите между тази нелепа ситуация и кошмара ми? Е, *забелязах ги*, не съм *идиот*. Но по въпроса какво значеше това щях да размишлявам по-късно.

В следващия миг се чу нов гърмеж и почти веднага остра болка проряза лявото ми рамо. Изстенах и видях как на ръкава ми избива кръв. Идиотът му с идиот, беше успял да ме улучи!

Не стига това, а пустият ми късмет ме препъна в един корен. Паднах на простреляното си рамо и се изтъркалях по стръмния склон, право през храсталаците, тръните, бодилите и камъните. Опитвах се да се хвана за нещо, но лявата ми ръка беше безсилна, а с дясната така и не успях да сграбча нищо.

Накрая търкалянето спря на дъното на обрасъл в зеленина пролом. Вдигнах глава и погледът ми потъна в зеленото — над мен имаше само храсти и листа.

Лежах неподвижно и се опитвах да успокоя дъха си и да помисля. Далеч горе чух виковете на момчетата и нов изстрел. Движеха се през гората шумно като стадо слонове и лесно разбрах, че са подминали мястото, откъдето паднах.

Чувствах се сякаш някой трол току-що ме е пребил с тояга. Едва помръдвах лявата си ръка, при което изпитвах пронизваща болка. Опитах да разперя лявото си крило, но със стон установих, че изстрелът е засегнал и него. Не можех да го огледам добре през рамо, но изпепеляващата болка беше достатъчно доказателство.

Цялото ми тяло беше изподрано, бях загубила анорака си, а и ми се струваше, че се бях спряла в плетеница отровен бръшлян.

Изправих се бавно, стенойки. Трябваше да се махна оттук. Ориентирах се по слънцето и тръгнах на север. Въздъхнах при мисълта, че Ръч и Зъба несъмнено се чудеха къде, по дяволите, бях изчезнала.

Бях се издънила. Ейнджъл също разчиташе на мен — ако изобщо беше жива. Бях предала всички.

На всичкото отгоре бях пострадала сериозно, а по петите ми вървяха вманиачени момчета с пушка. По дяволите.

Повдигнах вежди. В природата ми беше да заставам на страната на по-слабия. Джеб все повтаряше, че това е фаталният ми недостатък.

Оказа се прав.

— Зъб? Много съм гладна, сериозно.

Беше минал почти час, откакто се бяха разделили с Макс. Ръч така и не беше разбрала какво точно беше станало и къде беше отишла тя.

Зъба кимна отсечено и посочи с глава. Ръч зави леко и го последва.

Носеха се към някакви скали. Бяха равни отгоре и на пластове. Зъба се насочи към една сенчеста ниша, а Ръч замаха срещу посоката на движение, за да забави скоростта си, преди да се спусне. Приблжиха се и установиха, че нишата всъщност е широка и плитка пещера. За да кацне, Ръч трябваше да се приведе.

Зъба се приземи почти безшумно до нея.

Пещерата беше дълбока около четири метра и половина и широка около шест, като към краищата таванът се скосяваше. Подът бе покрит със сух пясък. Ръч седна с облекчение.

Зъба свали раницата и започна да вади храна.

— О, да — каза Ръч и отвори пакетче сушени плодове. Зъба размаха един шоколад под носа ѝ и тя изписка доволно. — Ох, Зъбчо, къде го намери? Явно си го скрил. Не казваш нищо, а през цялото време си имал *шоколад*... О, толкова е хубаво...

С едва загатната усмивка Зъба седна на земята, отхапа от шоколада, притвори очи и започна да дъвче.

— Е, къде е Макс? — попита Ръч след малко. — Защо реши да кацне? Вече не трябваше ли да се е върнала? Нали трябваше да стигнем чак до брега на язовира Мийд? Какво ще правим, ако се забави...

Зъба вдигна ръка и тя замлъкна.

— Макс видя човек, който се нуждаеше от помощ, и отиде да му помогне — рече той с тихия си и спокоен глас. — Ще я изчакаме тук. Язовирът Мийд е точно под нас.

Ръч се размърда притеснено. Всяка секунда беше от значение. Защо бяха спрели? Нима имаше нещо по-важно за Макс от Ейнджъл? Тя лапна последната сушена кайсия и се огледа.

Вярно, Зъба беше прав. Вляво проблясваха сините води на язовира Мийд. Изправи се — главата ѝ леко докосваше тавана. Пред пещерата имаше относително широка тераса, която продължаваше и в двете посоки. Ръч тръгна наляво, за да види язовира по-добре.

И замръзна.

— Хм... Зъб?

Зъба излезе до Ръч и също застина на място. Терасата се извиваше нагоре към върха на скалата. Наоколо имаше рехави храсталаци, а от спечената глинесто-камениста земя се издигаха парчета скала.

По скалите, по храстите и между тях имаше големи гнезда, всяко с диаметър към шейсет сантиметра. В някои имаше едри пухести пиленца, част от които бяха в компанията на могъщите си ръждивокафяви родители. Те бяха впили студени хищни очи в Ръч и Зъба.

— Какво е това? — прошепна Ръч едва чуто.

— Кралски мишелови — каза Зъба тихо. — Една от най-големите грабливи птици в Щатите. Седни *много внимателно*, без резки движения, или и двамата ще се превърнем в обяд.

Ясно — помисли си Ръч и коленичи полека. Искаше й се да се обърне и да побегне, но реши, че така ще ги предизвика да я нападнат. Ноктите на краката им изглеждаха смъртоносни, да не говорим за свирепите, убийствени на вид извити клюнове.

— Мислиш ли... — започна тихичко, но Зъба и направи знак да пази тишина, *пълна тишина*.

Той приклекна до нея, без да сваля очи от птиците. Един от мишеловите държеше в човката си доста разпокъсан гофер^[1]. Пиленцата се опитваха да го докопат с пищене.

След няколко минути на Ръч й идеше да се разкреци. Ненавиждаше да стои неподвижна, искаше да зададе милион въпроси и не знаеше дали ще може да издържи още дълго така.

Някакво движение привлече погледа й. Зъба беше започнал да разперва едното си крило изключително предпазливо.

Мишеловите извиха глави едновременно и пронизаха крилото му с очи като лазери.

— Позволявам им да ме подушат — едва помръднаха устните му.

След цяла вечност мишеловите като че се успокоиха малко. Бяха огромни, а крилете им бяха с размах от метър и половина. Птиците изглеждаха сурови и могъщи. Отгоре перата на крилете им бяха кафяви с ръждиви ивици, а отдолу — на бели ивици. Доста напомняха на крилете на Ръч, само че нейните бяха далеч по-големи, двойно по-големи.

Няколко мишелова възобновиха храненето на малките си, други полетяха да търсят храна, а трети тъкмо се връщаха с плячка.

— Върх-х-х — не се сдържа Ръч, когато една птица се появи с все още гърчеща се змия в краката. Пиленцата се превъзбудиха при вида й и взеха да се катерят едно по друго в надпревара кой ще си хапне първи. — И пак: върх-х-х.

Зъба обърна бавно глава и й се ухили. Усмивката дойде толкова неочаквано за Ръч, че тя не можеше да измисли друго, освен също да се усмихне.

Всъщност беше доста *възбуждащо*. Нямаше търпение да си тръгнат, искаше й се Макс да се появи по-скоро, както и да имат повече храна, но въпреки това не можеше да отрече, че беше страхотно да си почива на припек, разперила криле сред огромните, красиви птици. Каза си, че нищо не пречи да останат известно време.

---

[1] Вид дребен северноамерикански гризач. — Бел.ред. [↑](#)

Но не чак толкова дълго.

— Ейнджъл ни чака — каза Ръч малко по-късно. — Тя ми е като малка сестричка... Както и на всички нас.

Изтупа скалния прах от и без това прашните си почернели крака, вдигна вежди и зачопли една стара рана на коляното си.

— Нощем, когато се предполага, че сме заспали, двете с Ейнджъл си говорим, шегуваме се и така нататък. — Големите ѝ кафяви очи се спряха на тези на Зъба. — Нали разбираш, не ми се ще да остана да спя сама в стаята ни, когато се приберем у дома. Макс трябва да се появи. Няма да изостави Ейнджъл, нали?

— Няма — заяви Зъба. — Няма да я изостави. Виж... виж онзи мишелов с тъмната ивица през раменете. Маха по-бързо с едното крило, когато иска да завие. И завоят става стегнат и плавен. Трябва и ние да опитаме.

Ръч го измери с поглед. Това май беше най-дългата реч, която го бе чувала да произнася.

Обърна се и загледа мишелова.

— Да, прав си.

Още преди да млъкне, Зъба вече беше на крака. Затича се пъргаво към ръба на скалата и скочи. Големите му и силни тъмни криле го подеха нагоре във въздуха. Зъба се приближи до мишеловите, които се виеха в кръг в някакъв техен си граблив танц.

Ръч въздъхна. Толкова ѝ се искаше Макс да е с тях. Дали не беше пострадала? Не трябваше ли да я потърсят? Щеше да го предложи на Зъба, когато се върне.

В този миг той прелетя покрай нея и извика:

— Хайде! Опитай! Ще овладееш крилето си.

С поредна въздишка Ръч изтупа няколко парченца шоколад от ризата си. Той не се ли тревожеше за Ейнджъл? Каза си, че дори и да беше така, вероятно нямаше да го покаже. Знаеше, че Зъба обича Ейнджъл — преди тя да се научи да чете, ѝ четеше на глас, а и до днес я вземаше в прегръдките си, когато малката се разстроеше за нещо.

Ами, поне да се поупражнявам. По-добре е, отколкото да бездействам.

Тя скочи от скалата и остави радостта да засенчи тревогата в гърдите ѝ. Беше толкова... прекрасно да махаш мощно с криле и да се носиш безметежно в пространството.

Изравни се със Зъба и той ѝ показа маневрата. Проследи го и повтори движенията му. Получи се страхотно.

Полетя в огромни кръгове, упражнявайки движението. Приближаваше се все повече към мишеловите, които явно не се смущаваха от нея. Когато не мислеше за Макс и за Ейнджъл, се чувстваше добре.

Вечерта Ръч легна по корем, отпусна разперените си криле край тялото си и загледа възрастните мишелови, които пощеха малките си. Бяха толкова внимателни и грижовни. Жестоките могъщи птици нежно пригладяха разрошените бели пера на малките си, хранеха ги и им помагаша да излязат от гнездото, за да упражнят крилето си.

В гърлото ѝ заседна буца и тя подсмръкна.

— Какво? — попита Зъба.

— Птиците — рече Ръч и избърса очи, като се почувства глупаво. — Тези мишеловчета се радват на повече майчини грижи, отколкото бих могла и да сънувам. Възрастните се грижат за малките. Никой не го е правил за мен. Така де, освен Макс. Но тя не ми е майка.

— Да, разбирам те. — Зъба не я погледна. Гласът му прозвуча почти тъжно.

Слънцето залезе и мишеловите се сгушиха в гнездата. Най-сетне крясъците на малките утихнаха. Около час след като се стъмни Зъба се приближи до Ръч и вдигна лявата си ръка, свита в юмрук. Ръч го погледна, после сложи лявата си ръка в юмрук върху неговата. В ятото винаги правеха така, преди да си легнат.

Само че миналата вечер не го бяха направили, преди да заспят в бунгалото. А сега бяха само двамата.

Ръч потупа юмука му с дясната си ръка и той направи същото с нейния.

— Лека — прошепна тя.

Имаше чувството, че ѝ бяха отнели всичко, което обичаше. Мълчаливо се сви до стената на пещерата.

— Лека нощ, Ръч — прошепна Зъба.

Ох, братче! Това определено не беше най-хубавият ден в живота ми. Рамото ми все още кървеше, въпреки че го притисках от часове. При всяко движение между пръстите ми избиваше топла кръв.

Не се бях сблъскала повторно с въоръжените палячовци, но от време на време ги чувах. Движех се на север в широка дъга, за да оставя объркваща диря за онзи, на когото би му хрумнало да ме проследи. Всеки път, когато ги чуех, застивах неподвижна и безкрайни минути се опитвах да се слея с храстите.

След това изтощена и схваната упорито продължавах напред. Влязох в потоците поне четири пъти, в случай, че доведяха кучета. Да знаете, че да пазиш равновесие с ранено рамо по покрити с мъх камъни в леденостудена вода не е лесна работа.

Опипах пораженията и, доколкото можех да преценя, изстрелът беше закачил леко кожата и крилото, но куршумът не беше влязъл в тялото ми. Независимо от това ръката и крилото ми бяха непотребни и ме боляха ужасно.

Ставаше късно. Ейнджъл беше на часове полет от мен, изложена на Бог знае какви ужаси. И се питаше къде съм. Стиснах устни и сдържах сълзите си. Не можех нито да летя, нито да настигна Зъба и Ръч, които вероятно вече се бяха ядосали сериозно. Де да имаха мобилни телефони, за да им звънна.

Вината за абсолютно окаяното ми положение беше 100 процента само и единствено моя, от което се чувствах още по-зле.

На всичкото отгоре, разбира се, заваля дъжд.

И така, в момента джапах през прогизналата гора и мокрите храсталаци, газех в червената лепкава кал, водата заслепяваше погледа ми, а на мен ми ставаше все по-студено, чувствах все по-силен глад, отчаянието ме притискаше псе по-неумолимо и изпитвах все по-голям *гняв* към самата себе си.

Не бях чувала момчетата от доста време — вероятно се бяха прибрали у дома, където можеха *да се скрият от дъжда*.

Минута по-късно премигнах, избърсах очи и присвих клепачи. Пред мен се виждаха светлини.

Ако беше магазин или някакъв заслон, щях да изчакам хората да си тръгнат и после щях да прекарам нощта вътре. Не след дълго се свих в мрака на десетина метра от постройката. Надникнах между мокрите клони — беше къща.

Покрай прозореца мина човек. Повдигнах вежди — беше онова момиче, Ела. Явно живееше тук.

Прехапах устни. Вероятно живееше в семейна идилия с двама грижовни родители и русокоси братче и сестриче. Много хубаво за нея. Така де, наистина се радвах, че беше успяла да се прибере невредима. Въпреки случилото се, ако бях оставила онези ужасни момчета да я пребият, никога нямаше да си го простя.

Потреперих силно — по гърба ми се проточи струйка ледени дъждовни капки. Нямаше да издържа още дълго. Как да постъпя? Нуждаех се от план...

Докато чаках да ме осени някоя брилянтна идея, вратата отстрани на къщата се отвори. Появи се Ела с голям чадър в ръка. Нещо се разшава в

краката й. Куче. Ниско охранено куче.

— Хайде, Магнолия — викна момичето. — Побързай! Цялата ще те измокри.

Кучето взе да души в края на двора около избуялата трева, без да обръща внимание на дъжда. Ела се разхождаше напред-назад, въртеше чадъра в ръка и оглеждаше двора. Беше с гръб към мен.

В безизходицата човек се решава на отчаяни действия. Не знаех кой е изрекъл тази мисъл, но със сигурност е знаел за какво говори. Поех дълбоко въздух и тръгнах към Ела — много, много тихо.

Така. Още две кръвни проби и съм готов за глюкозния анализ. После можем да се заемем с електроенцефалограмата.

Няма ли най-накрая да се свърши? Къде си, Макс? — помисли си Ейнджъл угнетено, преди Бялата престилка да застане до нея. Вратата на кучешката ѝ клетка се отвори, един мъж клекна отпред и надникна. Ейнджъл се напъха възможно най-навътре.

Мъжът се пресегна да я хване за ръката, на която беше абокатът^[1], и видя лицето ѝ. Обърна се към другите Бели престилки.

— Какво е станало с обекта?

— По-рано ухапа Райли и той го удари — отвърна един от тях.

Ейнджъл се сви на малка плътна топка. Лявата страна на лицето ѝ пулсираше, но тя не съжаляваше, че го беше ухапала. Мразеше го. Мразеше ги всички.

Този глупак Райли. Повече му отива да работи в автомивка. Ако съсипе този екземпляр, ще го убия.

— Той осъзнава ли, че този обект е уникален? — каза Бялата престилка ядосано. — Все пак говорим за Обект *Единадесет*. Знае ли от колко време го издирваме? Предупредете го да внимава със стоката.

Мъжът бръкна вътре и отново посегна към ръката на Ейнджъл.

Тя не знаеше как да постъпи. Пластмасовият абокат отгоре на ръката ѝ я болеше и го беше притиснала към гърдите си. Не беше яла и пила нищо цял ден, докато не я накараха да погълне някаква гнусна, ужасно сладникава оранжева гадост. Взеха ѝ кръв, но тя започна да се дърпа и ухапа мъжа. Затова ѝ сложиха абоката отгоре — за да ѝ вземат кръв по-лесно. Вече я бяха точили три пъти.

Ейнджъл почувства напиралците си сълзи, но стисна зъби.

Поизправи се подозрително и се примъкна по-близо до входа на клетката. Протегна ръка към учения.

— Точно така — рече ѝ той успокоително.

Извади една спринцовка с игла, отвори абоката и пъкна иглата вътре.

— Няма да боли. Обещавам.

Ейнджъл се обърна с гръб към него, изпълнала ръката далеч от тялото си.

Процедурата трая кратко и наистина не боля. Дали пък този учен не беше от добрите — като Джеб?

По-скоро Луната беше от сирене.

---

[1] Тънка пластмасова тръбичка, която се използва при многократни вземания на кръв, както и вливания на кръв или лекарства. Вената се пробива еднократно и в нея се поставя тръбичката. Когато не се влива нищо, тръбичката се покрива с капаче. — Бел.ред. ↑

— Добре — каза Иги. — Сега трябва да сме *много* внимателни. Ехо? Гази? *Много* внимателен ли си?

— Да — рече Газопровода и потупа експлозива, който бяха нарекли Биг бой^[1].

— Пирони?

Газопровода разклати буркана.

— Взех.

— Платнище? Олио?

— И двете са налице — кимна Газопровода. — Ние сме *гениални*!

Заличителите няма да разберат откъде им е дошло. Само да имаме време да изкопаем и яма...

— Да, а на дъното ѝ да забием колове, намазани с отрова — съгласи се Иги. — Но ми се струва, че и това е достатъчно. Остава само да излетим навън, незабелязано да проследим откъде минават пътищата и да проверим дали Заличителите са направили бивак някъде наоколо.

— Ясно. После ще разхвърляме пирони по пътя и ще заредим платнището и олиото — ухили се Газопровода. — Трябва само да внимаваме да не ни хванат.

— Да. Това не би било добре — заяви Иги с каменно лице. — *Смрачи ли се най-сетне?*

— Общо взето. Намерих ти тъмни дрехи. — Газопровода подаде риза и панталони в ръцете на Иги. — И за мен също. Е, готов ли си за купон?

Надяваше се Иги да не долови притеснението в гласа му. Планът бе страхотен. Трябваше да го осъществят, но при провал щяха да загаят. Вероятно дори да загубят живота си.

— Да. Ще взема и Биг бой — току-виж ни се удаде удобен случай.

Иги се преоблече, сложи собственоръчно направената от тях бомба в една раница и я метна на гръб.

— Не се тревожи — каза, сякаш беше видял изражението на Газопровода. — Не може да се взриви, без да включим брояча. Като бомба с предпазител.

Газопровода се опита да се усмихне. Отвори докрай прозореца в коридора и излезе на перваза отвън. Дланите му бяха потни, а стомахът му беше станал на топка, но нямаше избор — правеше го за Ейнджъл. Щеше да покаже на онези какво ги чака, когато закачат семейството му.

Преглътна нервно и се спусна в нощния мрак. Беше удивително да разпери криле и да полети. Беше *страхотно*. Нощният въздух облиза лицето му и в душата му олекна. Почувства се силен, могъщ и опасен. Нищо общо с осемгодишния сбъркан мутант.

---

[1] От Big Boy — „Голямо момче“ (англ.). Това е асоциация с атомната бомба, наречена „Малко момче“, която е хвърлена над Хирошима на 6 август 1945 година. — Бел.ред. ↑

— Хм... Ела?

Момичето замръзна, а после отскочи.

Пристъпих напред и излязох от храстите, за да види лицето ми.

— Аз съм — казах и се почувствах още по-глупаво. — Момичето от порано.

Надявах се да ме разпознае, въпреки че вече се смрачаваше и валеше дъжд. Кучето доприпка, видя ме и лавна вяло срещу мен.

— О, да... Ами, благодаря... че ми помогна — каза Ела и присви очи към мен в дъжда. — Добре ли си? Какво правиш тук?

Звучеше уплашено и се огледа наоколо, сякаш би могло от последната ни среща насам да съм преминала на страната на злото.

— Добре съм — рекох неубедително. — Всъщност мисля, че се нуждая от помощ.

Никога досега не бях произнасяла подобни думи. Слава богу, Джеб нямаше да стане свидетел на тази невероятно глупава и слабашка постъпка.

— О — каза Ела. — Боже! Добре. Онези момчета...

— Единият успя да ме улучи с пушката, колкото и да е невероятно — отвърнах и се приближих още.

Ела се сепна и закри уста с ръка.

— О, не! Защо не каза? Ранена ли си? Защо не отиде в някоя болница? Хайде, влез вкъщи!

Отстъпи, за да ми направи място, и изпъди Магнолия, която се беше дотъррила до мен и душеше заинтригувано мокрите ми дрехи.

И познайте какво... Поколебах се. Моментът беше решаващ. Преди да прекрача прага, все още можех да се обърна и да избягам. Наречете го особеност в характера, но имам склонността да откачам, ако се почувствам в капан някъде. Всички сме така — говоря за ятото. Нормално явление за деца, прекарвали първите години от живота си в клетка.

Все пак ясно осъзнавах, че не мога да продължа по този начин — мокра, измръзнала, гладна и доста отпаднала от загубата на кръв. Трябваше да се престава и да приема помощ. От непознати.

— Вашите тук ли са? — попитах.

— Живея само с мама — отвърна Ела. — Нямам баща. Хайде, да влезем вътре. Мама ще ти помогне. Магнолия, ела тук, момиче!

Ела се обърна и тръгна към къщата. Стъпките ѝ изтропаха по дървените стъпала, след което тя се обърна и ме погледна.

— Можеш ли да ходиш?

— Аха.

Тръгнах бавно към малката къщичка на Ела, която грееше с топла, уютна светлина. Бях замаяна и уплашена. Дали не бях на път да направя последната груба грешка от целия низ груби грешки, които допуснах днес?

Сложих здравата си ръка върху ранената.

— Боже мой! Това кръв ли е? — възкликна Ела, щом видя светлосиния суичър. — О, не, хайде, бързо да влизаме вътре!

Тя блъсна вратата с рамо и едва не се препъна в Магнолия, която изприпка бодро вътре.

— Мамо! Мамо! Едно момиче се нуждае от помощ!
Замръзнах на място. Да остана или да избягам. Да остана или да
избягам. Да остана?

— Дали кабелът ще издържи? — прошепна Газопровода.

Иги кимна, вдигна вежди и зави двата му края с клещите. Облегна се на един бор за опора и когато кабелът се опъна, нахлузи отгоре скоба и я стегна.

— Така ще е по-здраво — прошепна той. — Поне докато не го закачи бясно движещият се хамър.

Газопровода кимна мрачно. Ама че нощ. Бяха свършили толкова много... Дори и Макс не би се справила по-добре. Надяваше се тя вече да е спасила Ейнджъл. И нищо да не се е объркало. Ако Ейнджъл попаднеше в ръцете на Белите престилки... За миг си представи бледото и безжизнено тяло, проснато на студена метална маса, докато Белите престилки наоколо философстват за необичайната й костна структура. Преглътна и прогони ужасяващото видение. Отново се огледа и послуша.

— Да се връщаме ли? — прошепна Иги.

— Да.

Газопровода се изправи и отскочи от земята, без да се отдалечава от дърветата. Последва тъмния силует на Иги, който забави ход и се понесе обратно на запад към дома им. Отгоре Газопровода не виждаше и следа от делото им — което беше добре. Не трябваше да допускат от хеликоптера на Заличителите да забележат платнището или кабела по-рано от необходимото.

— Покрихме всички възможни подстъпи — каза той на Иги, след като се издигнаха достатъчно високо. — Олиото, пироните на пътя, кабелът... Би трябвало да свършат работа.

Иги кимна.

— Яд ме е, че не използвахме Биг бой — рече той. — Но не ми се ще да го пропиляваме. Първо трябва да ги видим. Така де, *ти* да ги видиш.

— Може би утре — каза Газопровода окуражително. — Ще излезем и ще видим каква каша сме сбъркали.

— Сбъркали — каза Иги.

— Няма значение — отвърна Газопровода задъхано в прохладната нощ. Нямаше търпение да покаже на Макс колко добре са се справили.

Тъмнокоса жена с разтревожени очи отвори широко вратата.

— Какво има, Ела? Какво става?

— Мамо, това е... — Ела замълча, а ръката ѝ застина във въздуха.

— Макс — казах аз.

Защо не се представих с друго име? Защото не се *сетих*.

— Приятелката ми Макс. Тя е момичето, за което ти разказах — което ме отърва от Хосе, Дуетин и останалите. Спаси ме. Но са я простреляли.

— О, не! — възкликна майката на Ела. — Заповядай, Макс, влез! Да се обадим ли на вашите?

Останах на изтривалката — не исках да накапя с вода и кръв пода вътре.

— Ами...

В този миг майката на Ела видя оцапвания с кръв суичър и закова поглед върху лицето ми. Бузата ми беше одрана, едното око — насинено. Неочаквано всичко се промени.

— Само да си взема нещата — каза тя нежно. — Събуй се. Ела ще те заведе в банята.

Зашляпах по коридора с мокрите си чорапи.

— За какви неща отиде? — прошепнах.

Ела светна една лампа и ме въведе в старомодна баня със зелени плочки и кръг ръжда около канала на умивалника.

— Лекарските си неща — прошепна ми Ела. — Ветеринар е, така че разбира от рани. Дори и на хора.

Ветеринар! Засмях се отпаднало и се наложи да поседна на ръба на ваната. Ветеринар. Скоро щяха да се убедят, че е съвсем на място.

Майката на Ела влезе с пластмасова кутия с материали за първа помощ в ръка.

— Ела, защо не донесеш на Макс сок? Вероятно се нуждае от нещо сладко и от течности.

— С *удоволствие* бих изпила един сок — казах с жажда.

Ела кимна и изчезна в коридора.

— Май предпочиташ да не звъним на вашите? — каза майката на Ела успокоително и започна да реже яката на суичъра ми.

— Ами не.

Ало, лабораторията ли е? Бихте ли ми дали някоя епруветка?

— На полицията също, предполагам?

— Няма нужда да ги намесваме — съгласих се аз и поех рязко въздух, когато пръстите ѝ напипаха раната под рамото. — Мисля, че куршумът само ме е одраскал.

— Да, най-вероятно си права, но раната е доста дълбока и сериозна. А и тук...

Замръзнах на място и наострих всичките си сетива. Поемах огромен риск. Нямаме представа колко голям. Никога през живота си не бях позволявала на някого извън ятото да види крилете ми. Но в момента нямаше как да се справя сама. За моя *огромна* досада.

Майката на Ела повдигна леко вежди. Приключи с ножицата, смъкна суичъра от гърба ми и останах само по потник. Стоях като статуя, а отвътре в

тялото ми плъзна леден студ, който далеч не се дължеше на дъжда.

— Заповядай.

Ела ми подаде голяма чаша портокалов сок. Задавих се — исках да го изпия наведнъж. Господи, колко беше хубаво!

— Какво... — започна майката на Ела, а пръстите ѝ проследиха ръба на крилото ми, прибрано в хлътналата част покрай гръбнака от рамото до кръста. Тя се наведе напред, за да огледа по-добре.

Впих очи в мокрите си чорапи и свих пръстите на краката си.

Тя завъртя леко тялото ми. Не се възпротивих.

— Макс...

В тъмните ѝ очи едновременно се четяха безпокойство, умора и объркване.

— Макс, какво е това? — попита тя нежно и докосна перата, които почти не се виждаха.

Преглътнах сухо със съзнанието, че току-що бях загубила надежда за нормално общуване с Ела и с майка ѝ. Припомних си разположението на къщата наум — надясно по коридора, веднага вляво и бързо навън през входната врата. Трябваша ми само няколко секунди. Можех да се справя. Може би дори щях да успея пътъм да взема и обувките си.

— Ами... крило — прошепнах. С крайчеца на окото си видях как Ела зяпва. — Моето... крило. — Мълчание. — И на него има рана.

Вдишах дълбоко, готова да побягна всеки миг, след което бавно и болезнено разгърнах малко крилото, за да може майката на Ела да огледа раната.

Двете опулиха широко очи. И още по-широко. И още по-широко. В един момент реших, че очите им просто ще изскочат и ще изтрополят на пода.

— Как... — започна Ела невярващо.

Майка ѝ се наведе и огледа крилото отблизо. За мое учудване се опитваше да се държи нормално — о, виж ти, имаш *крило*. Нищо странно.

Дишах страшно учестено, главата ми се замая и ми причерня пред очите.

— Да, и крилото е засегнато — промърмори майката на Ела и го опъна внимателно. — Мисля, че куршумът е отчупил парченце от костта.

Седна обратно и ме погледна.

Вперих се в пода под тежестта на очите ѝ. Не можех да повярвам, че съм попаднала в подобна ситуация. Зъба щеше да ме убие. След което щеше да убие и вече мъртвия ми труп.

Заслужавах го.

Майката на Ела пое дълбоко дъх и издиша.

— Слушай, Макс — започна със спокоен, сдържан глас. — Първо трябва да промием раните и да спрем кървенето. Кога за последно са ти били ваксина против тетанус?

Погледнах я в очите. Изглеждаше истинска и... изключително грижовна. Към мен. В последните няколко дни бях станала доста ревлива, затова не се учудих, когато очите ми се премрежиха от сълзите.

— Ами никога...

— Ясно. Мога да се погрижа и за това.

— Хайде, хайде — рече Газопровода задъхано. Беше стиснал клона на бора толкова силно, че вече почти не усещаше пръстите си.

— Какво става? — попита Иги нетърпеливо. — Опиши ми всичко.

Беше рано сутринта. Двата бяха кацнали близо до върха, на старо борово дърво, надвиснало над един от изоставените горски пътища. Огледът наоколо показва, че Газопровода беше прав — поне двама Заличители, а може би и повече, бяха направили лагер недалеч от мястото, където беше кацнал хеликоптерът. Явно издирваха и останалите от ятото. Нямаше значение дали бяха намислили да ги убият, или просто да ги заловят — пленът беше немислим.

И до ден-дневен Газопровода имаше кошмари, в които се озоваваше обратно в Училището. Сънуваше как Белите престилки му вземат кръв и го инжектират с различни вещества, за да проследят реакцията му, как го карат да тича, да скача и да пие радиоактивна боя, за да могат да проучат кръвообращението му. Дни, безкрайни седмици и години, изпълнени с несекващо чувство на гадене, болка, повръщане, изтощение, живот зад решетките. Газопровода по-скоро би умрял, отколкото да се върне там. Ейнджъл също би предпочела да умре, знаеше го, но просто не ѝ бяха оставили избор.

— Хамърът *идва* — каза Газопровода тихо.

— На точния път ли е?

— Аха. И карат доста бързо. — На лицето му се изписа тънка, притеснена усмивка.

— Не спазват правилата за безопасно шофиране. Тц-тц-тц, голям срам.

— Така, приближават — прошепна Газопровода. — Още четиристотин метра.

— Виждаш ли платнището?

— Не.

Газопровода напрегнато следеше изкаляния хамър по черния горски път.

— Всеки момент — прошепна на Иги, който направо се тресеше от вълнение.

— Надявам се да са си сложили предпазните колани. Всъщност не, *не се надявам*.

И после се започна.

Беше като сцена от филм. В един миг ръбестото черно возило се носеше по пътя, в следващия зави рязко наляво с оглушителен вой на спирачките, завъртя се няколко пъти тронаво и тежко по пътя, след което изведнъж подскочи към дърветата. Удари се странично в тях, вдигна се във въздуха, прелетя около пет метра с покрива надолу и се стовари на земята със стържещ трясък.

— Уха — каза Газопровода спокойно. — Това беше *невероятно*.

— Имаш две секунди да ми опишеш картината — обади се Иги раздразнено.

— Щом стъпиха на олиото, се завъртяха, удариха се в дърветата и се преобърнаха — заобяснява Газопровода. — Сега колата е по капак, прилича на голям и грозен мъртъв бръмбар.

— Да! — Иги размаха юмрук във въздуха и разклати клона. —
Признаци на живот?

— Ами... а, да. Да, единият току-що изби предния прозорец. Изпълзяха.
Изглеждат направо бесни. Могат да ходят, значи не са пострадали много.

От една страна, на Газопровода ужасно му се искаше да бяха
приключили със Заличителите, за да не му се налага да мисли повече за тях.
От друга, не беше сигурен как би се почувствал, ако бяха загинали.

След което си спомни, че бяха отвлекли Ейнджъл. Реши, че вероятно
нямаше да има нищо против да им се случи някой застрашаващ живота
инцидент.

— Да му се не види — Иги звучеше разочарован. — Има ли смисъл да
пуснем Биг бой по тях сега?

Газопровода поклати глава, усети се, че Иги не може да го види, и каза:

— Съмнявам се. Говорят по радиостанциите. Скриха се във
вътрешността на гората. Струва ми се, че с бомбата може да причиним
сериозен горски пожар.

— Хм — смръщи се Иги. — Ясно. Трябва да се регрупираме и да
помислим за Фаза две. Да се отбием до стария заслон за малко?

— Става — отвърна Газопровода. — Хайде. Направихме достатъчно
добрини за един ден.

Преди осемдесет години дървосекачите бяха издигнали импровизиран заслон недалеч оттук, който да им служи като база, докато са на работа. От тридесетина години заслонът пустееше и беше полуразрушен — което го правеше идеален за свърталище на ятото.

— И така, Фаза едно приключи — обобщи Иги, седна на един счупен пластмасов стол и подуши наоколо. — Не сме идвали от цяла вечност.

— Аха — отвърна Газопровода и се огледа. — В случай, че имаш съмнения, тук все още си е дупка.

— Винаги е било дупка — рече Иги. — Затова ни харесва.

— Братче, не мота да си го избия от главата — как ги наредихме с платнището с олио — възкликна Газопровода. — Беше направо... страшно. Невероятно е, че наистина го направихме.

Иги извади Биг бой от раницата и прокара чувствителните си пръсти по часовника, здраво прилепен към пакета експлозив.

— Трябва да елиминираме Заличителите — промърмори той. — Иначе ще продължат да ни преследват.

— За да не могат никога повече да отвлекат Ейнджъл — каза Газопровода и присви очи. — Предлагам да взривим хеликоптера.

Иги кимна и се изправи.

— Да. Хайде, да се прибираме вкъщи. Трябва да направим план.

В следващия миг едва доловима вибрация на дъските на пода го накара да замръзне на място. Газопровода го стрелна с поглед — въртеше слепи очи около себе си.

— Чу ли? — прошепна Газопровода, а Иги кимна и вдигна ръка. — Може да е енот...

— Не и през деня — отвърна Иги почти безгласно.

По вратата се чу леко дращене, от което кръвта на Газопровода замръзна в жилите. Със сигурност беше просто животинче, някоя катерица или нещо подобно...

— Прасенца, прасенца, пуснете ме да вляза.

Шепотът звучеше по ангелски невинно и се процеждаше през пролуките на вратата като отровен пушек. Гласът принадлежеше на Заличител. Глас, който стига да поискаше, можеше да убеди човек да скочи от скала.

Сърцето на Газопровода заблъска в гърдите и той огледа помещението. Врата. Два прозореца, един в стаята и един малък в тоалетната. Съмняваше се, че ще успее да се промуши през този в тоалетната, да не говорим за Иги.

Заличителят отново задраци по вратата и космите по тила на Газопровода настръхнаха. Добре, тогава този прозорец. Запромъква се към него. Знаеше, че Иги може да проследи и почти недоловимия шум.

Тряс!

Вратата се отвори рязко и засипа стаята с дъжд от трески.

— На осем часа! — указа Газопровода посоката на прозореца за Иги, а наум отбеляза, че мускулестият Заличител изпълни касата на вратата.

Пригответи се за скока през прозореца... но на пътя на светлината изведнъж се изпречи огромна ухилена глава.

— Ей, гъци-гъци-гъци — обади се вторият Заличител през прашното стъкло.

В ума му препуснаха спомени от годините тренировки, на които ги беше подлагала Макс, а адреналинът плъзна из тялото му. Вратата беше препречена. Прозорецът също. Бяха обградени и нямаха чист път за бягство. Чакаше ги битка, осъзна Газопровода и се стегна.

Твърде вероятно битка до смърт.

Ръч се пробужда четири пъти, преди най-сетне да се обърне и да отвори очи.

Тъкмо се беше зазорило. И Зъба го нямаше. Първо Ейнджъл, после Макс, сега и той.

Нямаше го! Ръч се огледа и пропълзя до входа на пещерата на четири крака. Паниката беше идеално средство да се събудиш и всичките ти сетива да заработят на пълни обороти. Уплашена, Ръч мигновено застана нащрек, а в главата ѝ запрепускаха твърде много мисли.

Някакво движение привлече погледа ѝ и тя завъртя глава към рехавото ято мишелови, които се виеха в свежото светлосиньо небе. Бяха толкова красиви, силни и грациозни, в пълно единство с небето, земята и стръмните скали.

И Зъба беше между тях.

Ръч се изправи пъргаво, като едва не си удари главата в ниския таван на пещерата. Без да се замисля, скочи от ръба на скалата към небето. Крилете ѝ се разгърнаха, поеа вятъра като платна и тя мигом се преобрази в малка кафява лодка, понесла се в безкрайното синьо море.

Приблжи се до мишеловите. След няколко сурови ядосани погледа те благоволиха да се размърдат и да ѝ направят място. Когато Зъба я погледна, Ръч се изненада колко жив изглежда... жив и безгрижен. Той винаги беше много напрегнат, опънат като тетива на лък. А сега ѝ се струваше спокоен, свободен, жив.

— Добро утро — поздрави той.

— Гладна съм — отвърна Ръч.

Той кимна.

— На три минути оттук има градче. След мен!

Наклони тяло по нов начин, при което се издигна нависоко, без да помръдва с криле. Изглеждаше страхотно — като самолет. Ръч също опита, но не се справи толкова добре. Нищо, щеше да се упражнява.

Под тях се виеше тънко шосе с две ленти. По дължината му, преди да навлезе в пустинята, бяха струпани няколко магазинчета. Зъба наведе глава — зад едно заведение за бързо хранене имаше голям контейнер за боклук. Ръч видя един служител да изхвърля някакви картонени кутии в него. Явно се готвеше за новия работен ден.

Описаха няколко кръга над контейнера, за да се уверят, че служителят няма да излезе повече, прибраха криле плътно до тялото и се спуснаха стремително надолу като бомби. Направляваха движението си само с връхчетата на перата. На десет метра над контейнера отново разпериха криле, намалиха рязко скоростта и кацнаха почти безшумно на металния му ръб.

— Нирвана — рече Зъба и взе да рови във все още прясната, но негодна за продан храна. — Кюфте?

Ръч помисли и поклати глава.

— Не знам... Откакто видях мишеловите да разкъсват малки животинки... о, виж ти, има и салати. И сладкиш с ябълки! Бонус!

Пристегнаха анораците си около кръста и пъргаво се заеха да ги тъпчат с храна — с всичко, което ставаше за пренасяне. Три минути след кацането си

отново се вдигнаха във въздуха с издути якета и доволни физиономии.

Беше удивително колко по-добре се почувства Ръч, след като хапна. Тя с въздишка седна по турски на входа на пещерата и се загледа в летящите мишелови.

Зъба довърши петото си тънко кюфте за хамбургер и избърса пръсти в дънките си.

— Струва ми се, че общуват с останалите чрез маневрите, които правят — започна той. — Например, казват им къде има плячка или накъде мислят да поемат... все още не съм ги разучил. Но ще го направя.

— О-ох. — Ръч подви крака под себе си и разпери криле.

Слънцето приятно сгряваше перата ѝ. Реши да мълчи и да не досажда на Зъба, но след пет минути вече щеше да се пръсне.

— Зъб? Ще идем да търсим Макс — рече му, — или ще продължим по следите на Ейнджъл?

Зъба с неохота откъсна очи от мишеловите.

— Ще се върнем назад, за да огледаме за Макс — каза той. — Явно се е... натъкнала на нещо.

Ръч кимна сериозно и се зачуди точно какво „нещо“ би накарало Макс да ги изостави. Не ѝ се мислеше.

Зъба се изправи и високият му тъмен силует се открои на избелелия пясъчник, от който бяха скалите. Погледна я търпеливо със спокойно изражение. Очите му грееха с бездънен мрак.

— Готова ли си?

Ръч скочи на крака и изтупа праха от панталоните си.

— Абсолютно. Хм, къде предлагаш...

Зъба обаче вече летеше — бе се метнал от скалата и топлият въздух, издигащ се нагоре от дъното на каньона, го беше подел.

Ръч се затича няколко крачки и скочи във въздуха след него.

— Тарзан! — извика. Каквото и да значеше това.

Събудих се. Беше ми топло, бях суха, превързана и в безопасност.

Идеше ми да умра.

Както обикновено, щом се събудих, първо ме обзе паника, защото не знаех къде съм. Умът ми с тревога различи тапети на цветя. И меко топло легло, което ухаеше на омекотител за пране. Сведох поглед. Бях облечена в широка тениска с някакъв неизвестен за мен анимационен герой.

Намирах се в дома на Ела, а трябваше да спася Ейнджъл — ако изобщо беше жива. Зъба и Ръч сигурно вече забиваха игли в малка кукличка копие на Макс. Не бих ги винила.

Рамото и крилото ми напомниха за себе си със самото събуждане — връхлетя ме пронизваща болка, която струеше от тях на експлозивни тласъци. Уф. Веднъж си бях извадила рамото, докато се боричках със Зъба. Заболя ме страшно. Взех да залитам наоколо, притиснала рамо, и се опитвах да сдържа сълзите си. Джеб ме успокои — заговори ми, за да ме разсее, след което в най-неочаквания момент го намести с едно изщракване. Цялата болка изчезна на мига. Той отмести пропитата ми с пот коса от челото ми с усмивка и ми сипа лимонада. А аз си помислих: *Така би постъпил един баща. Всъщност се справя по-добре от баща.*

Все още усещах липсата на Джеб толкова силно, че при мисълта за него гърлото ми се стягаше.

Внезапно застинах — вратата на стаята се открехваше много, много бавно и тихо.

Бягай! — закрещя умът ми, а пръстите ми се впиха в чаршафите. — *Полети!*

Кафявите очи на Ела надникнаха иззад вратата, пълни с любопитство и интерес.

— Май е будна.

Появи се и майката й.

— Добро утро, Макс. Гладна ли си? Обичаш ли палачинки?

— И малки наденички за закуска? — добави Ела. — И плодове?

Надявах се, че лигите ми не са потекли *наистина* по тениската. Кимнах. Двете ми се усмихнаха и излязоха. На леглото имаше дрехи. Моите дънки и чорапите ми бяха изпрани, а до тях се мъдреше бледолилав суичър с нови широки прорези на гърба. Майката на Ела се грижеше за мен също като Джеб. Не знаех как да постъпя и какво да кажа.

Току-виж бих свикнала с този живот.

Газопровода беше убеден, че независимо колко бързо мислеха да ги убият Заличителите, щеше да му се стори цяла вечност.

— Нагоре и навън — прошепна Иги и леко се доближи до него.

Нагоре и навън? Газопровода повдигна вежди. Иги май се шегуваше.

Право нагоре?

Тряс! Газопровода подскочи — прозорецът зад него се пръсна и ги засипа със стъкла и трески. През останките му влезе мълчаливо ухилен Заличител.

— Имам изненада за вас — започна първият с мила усмивка. — Хванахме малкото, така че вие не им трябва да живеете.

Двамата избухнаха в смях, който напомняше дълбокия тътен на камбани, след което лицата им започнаха да се променят. Газопровода се смръщи, когато се преобрази в подобия на вълци — муцуните им се издължиха, зъбите им пораснаха и в устите им сякаш изникнаха ножове.

— Е, момчета — едва не замърка другият, — не са ли ви го казвали? Колкото и да бягате, спасение няма.

Лъскавата му черна коса започна да се сгъстява, а по цялата дължина на ръцете му се появи нелепа козина. Той буквално облиза бузи и потри ръце една в друга, сякаш беше заучил движенията на някой лош анимационен герой.

— *Готов?*

Гласът на Иги беше недоловим, а устните — напълно неподвижни, и Газопровода се зачуди дали изобщо беше казал нещо. Секундите се нижеха учудващо бавно. Отпуснатите до тялото му ръце се свиха в юмруци. Беше готов. Разбира се.

— Тоя изрод е сляп — каза единият Заличител и посочи Иги. — Не се тревожи, малкият, скоро всичко ще приключи заедно с неудобството, което ти причинява слепотата. Жалко, че не са ти сложили от специалните им очи — като моите.

Газопровода го погледна и гърлото му се стегна от отвращение, когато осъзна за какво говори той. Дълбоко в едната очна ябълка на Заличителя се криеше топка от неръждаема стомана. Тя изпускаше червен лазерен лъч, от който изглеждаше сякаш е пълна с кръв. Заличителят се ухили и насочи окото към Газопровода. На ризата му заигра червена точка, която започна да прогаря плата.

Злодеите се разсмяха.

— Избягайте, преди да ти инсталират последните иновации — каза единият. — Ти изгуби.

Как ли не — помисли си Газопровода с отвращение.

— Е, какво ще правим, прасенца? — попита първият Заличител. — Няма ли да се опитате да избягате? Кой знае — може да ви провърви. Поне за кратко.

Ухилен очаквателно, той се приближи.

— *На три.*

Газопровода отново се поколеба дали беше чул гласа на Иги, или просто си въобразяваше.

— *Едно.*

Газопровода сви пръстите на краката си вътре в маратонките.

— *Две.*

Когато Иги извика „Три!“, той скочи нагоре във въздуха и разпери криле с могъщ плясък. Единият Заличител изрева яростно, сграбчи го за крака и го дръпна. Над него Иги проби прогнилия покрив на заслона и излетя в небето. Газопровода се измъкна от хватката на Заличителя, мушна се през разбития покрив и прибра криле, за да успее да мине през дупката. Отвън загуби инерция, кацна тремаво на една паянтова гредка и се плъзна встрани. Сграбчи летвите под себе си, но те се откъртиха на мига.

Иги се обади от около шест метра по-горе.

— *Гази! Хайде!*

Точно преди да се изхлузи от ръба на покрива, Газопровода разпери криле, махна с всички сили, вдигна ги и отново замахна. Иги го изчака да се изравни с него и хвърли нещо в заслона.

— Бързо, бързо, бързо! — извика и замаха трескаво с криле.

След секунди бяха на стотина метра.

Бум!

Всъщност прозвуча по-скоро като *ду-ду-ду-дуум!*

Ударната вълна помете двете момчета и ги тласна назад във въздуха. Газопровода овладя тялото си и опули очи при вида на широкото около десет метра огнено кълбо, което изригна на мястото на заслона.

Онемя.

Огненото кълбо на Биг бой се стопи и заслонът избухна в ярки пламъци. Старите прогнили дъски горяха като трески. Огнените езици се протягаха нагоре и облизваха близките дървета. Сухите кафяви борови иглички по земята прихванаха огъня и той се плъзна наоколо.

Боже, беше прекрасно!

— Е — обяви Иги след дълга пауза, — мисля, че с *тези* приключихме.

Газопровода кимна и му прилоша. При взрива едно тъмно тяло беше излетяло нагоре, след което беше паднало обратно на земята като овъглена буца. Другият Заличител беше изпъзлял на няколко метра от заслона, но накрая горящият му силует се бе отпуснал на земята и пламъците бяха погълнали очертанията му.

— Освен ако не са се измъкнали? — добави Иги.

Разбира се, не беше видял нищо. Газопровода прочисти гърло и отговори:

— Не. Мъртви са.

Изпитваше леко отвращение, вина и омърсяване. След това си спомни Ейнджъл, която беше поделила последните хапки сладолед с него преди три вечери. Беше толкова малка. Кой знае на какви зловещи неща я подлагаха в момента. Той стисна зъби.

— *Така* ви се пада — изсъска. — Това е за сестра ми, за *Ейнджъл*, нещастни боклуци такива.

В този момент зърна черния хамър със смачкан капак, който се носеше стремително към горящия заслон. От десния прозорец се подаваше Заличител, който гледаше през бинокъла си.

— Хайде, Иги — рече Газопровода. — Да се махаме оттук.

Звънецът издрънча изнервящо и нечий ръце грубо блъснаха Ейнджъл напред. Тя се препъна, но запази равновесие точно преди да падне върху намотките бодлива тел.

Идеше ѝ да заплаче. Правеше едно и също от сутринта, а вече беше късно следобед.

Беше гладна, виеше ѝ се свят, а всяко мускулче по тялото ѝ я болеше — но те продължаваха да я карат да тича.

Беше в лабиринт, осъзнаваше това.

Бяха го построили в огромно, подобно на салон помещение в основната сграда на Училището. Пускаха звънца, блъскаха я вътре, а тя трябваше да тича колкото може по-бързо, докато не намереше изхода. Всеки път лабиринтът беше различен, а изходът се намираше на ново място. Забавеше ли ход, получаваеше толкова силен токов удар, че мозъкът ѝ едва не изключваше, или пък жиците под краката и се нажежаваха до червено и я изгаряха. Затова и сега се втурна сляпо напред с премрежени от сълзите очи, като завиваше ту наляво, ту надясно, докато най-сетне не изскочи през изхода.

След това щеше да получи глътка вода и петминутна почивка, докато прередят лабиринта.

Ейнджъл подсмръкна, като се опита да бъде тиха. Това беше ужасно! Ако можеше да научи пътя предварително — просто да го *знае*, — щеше да претича бързо през лабиринта, без да я удрят с ток и да я горят.

Надигна се и по гръбнака ѝ премина тръпка на вълнение. Затвори очи и се опита да чуе мислите на Белите престилки.

Един от учените искаше да пусне в лабиринта Заличител и да я накара да се бие с него, за да провери докъде ще стигнат силите ѝ. Друг си мислеше, че трябва да увеличат нагорещените реотани, така че да тича по тях непрекъснато, независимо дали е забавила ход, или не. По този начин щеше да разбере как стресът влияеше на нивото на адреналин в кръвта ѝ.

Ейнджъл си мечтаеше всички те да горят в *ада* завинаги.

Третият планираше следващия лабиринт, мръсникът.

Ейнджъл се съсредоточи, като се престори, че си почива. Дадоха ѝ още вода и тя я изгълта начаса. Видя грубата схема на лабиринта! Изплува в собствената ѝ глава, както се носеше и в главата на учения. Умишлено задиша учестено, за да изглежда изморена, но отвътре почувства нов прилив на надежда.

Беше успяла. Знаеше как изглежда следващият лабиринт. Премигна уморено, приседна и премрежи поглед. Оpozнаваше подредбата на лабиринта наум: веднага вдясно, после още веднъж, после наляво, после едно-две-три... четвъртата възможност надясно... и така нататък, докато не видя изхода.

Всички капани, задънените пътища, пътеките, които не водеха наникъде, всичко ѝ се изясни.

Нямаше търпение да ги срази. Това щеше да е забавно!

Един от Белите престилки я сграбчи и я заведе до входа на новия лабиринт.

Звънецът издрънча.

Бутнаха я напред.

Ейнджъл побягна. Затича се с все сила — в случай, че бяха нажежили всички реотани. Зави веднага вдясно, после пак, после наляво и така нататък. Препускаше с рекордна бързина, без капка колебание. Нито веднъж не я удари ток, нито докосна някой реотан.

Изскочи през изхода на лабиринта и се просна на хладния дъсчен под.
Мина време.

В съзнанието ѝ преминаваха думи: *Забележително. Познавателни способности. Умение да интерпретира. Творчески подход в решаването на задачата. Дисекция на мозъка. Ще запазим органите. Ще извлечем ДНК.*

Чу глас:

— Не, не, още е рано за дисекция на мозъка.

Произнеслият фразата се изсмя, все едно беше казал нещо забавно. Гласът му звучеше... сякаш го беше чувала в някаква приказка някоя вечер у дома... или с Макс...

Ейнджъл премигна и се опита да се опомни. Направи грешката да вдигне очи. Над нея стоеше възрастен мъж с очила с метални рамки и ѝ се усмихваше. Не можеше да долови и една негова мисъл. Той изглеждаше...

— Здравей, Ейнджъл — каза Джеб Бачълдър мило. — Не съм те виждал от много време. Липсваше ми, малката.

Ръч не разбираше какво Зъба очакваше да види — Макс, устремена към тях? Макс, кацнала на земята и размахала ръце, за да привлече вниманието им? Сгърченото тяло на Макс... пропъди тази мисъл на мига. Просто щеше да ги чака. Зъба беше по-голям и беше много умен — Макс му вярваше, Ръч също.

Колко беше изостанала тя? Не си спомняше. Двамата със Зъба летяха във все по-широки кръгове от часове. Откъде бяха сигурни, че Макс не ги е подминала и вече не ги чака край язовира Мийд?

— Зъб? Помниш ли къде се разделихме с Макс?

— Да.

— Натам ли отиваме?

Пауза.

— Само ако се налага.

— Защо не? Макс може да е пострадала и да се нуждае от помощ. Може би е редно първо да спасим нея, а после да идем за Ейнджъл.

Трудно беше да раздели двете мисии. Първо Ейнджъл, сега Макс, после отново Ейнджъл.

Зъба зави наляво с маневрата, която бяха видели у мишеловите. Ръч го последва. Земята под тях беше изпепелена, като само тук-там се виждаха пътчета, кактуси и храсталаци.

— Съмнявам се Макс да закъса сама — изрече той бавно. — Надали ще се удари в някое дърво или в земята. Ако се е забавила поради някаква травма, значи някой друг я е наранил. Което значи, че този човек знае за нея. И не трябва да позволяваме да научи и за нас. Което би се случило, ако се насочим към мястото, където е Макс.

Ръч зяпна.

— А ако се бави, защото има работа, и да идем при нея, няма да ускорим нещата. Ще се върне, когато е готова с всичко. Затова в момента правим общ оглед. Но няма да се връщаме по целия път назад.

Гласът на Макс прокълхна в главата на Ръч: *Мисли, преди да говориш*. Затова тя стисна зъби и се замисли. Не можеше да си представи как така Зъба не иска да намери Макс, дори и издирването ѝ да ги наранеше. Можеха да се наранят или да бъдат пленени, докато се опитваха да спасят Ейнджъл, нали? По какво се различаваше случаят с Макс? Тя беше по-важна от Ейнджъл, помисли си Ръч гузно. Тя се грижеше за тях, осигуряваше живота на всички им.

Погледна Зъба крадешком. Той беше добър, въпреки че не беше сърдечен и обичлив. Беше силен, красив и оправен. Но щеше ли да се справи с грижите за останалите, ако Макс изчезнеше? Или щеше да си тръгне и да заживее някъде сам, вместо да се занимава с тях? Нямаше никаква представа какво си мисли той в момента.

Неусетно очите на Ръч се напълниха със сълзи, в гърлото ѝ заседна буца, а носът ѝ се задръсти. Господи! Не можеше да понесе загубата на Макс. Замига, за да вижда по-добре, и се опита да мисли за нещо друго. Видя един бял камион на пътя под себе си и се застави да си представи какво кара и откъде идва. Сякаш имаше някакво значение.

Поемаше дълбоко въздух и задържаше дъх, решена да не се разреве пред Зъба. Може би съвсем скоро щеше да се наложи наистина да покаже колко е силна. Сега можеше да се поупражнява.

На пътя на камиона имаше кръстовище, украсено с указателни табели. Ръч се взря, табелите се фокусираха и тя зачете. На едната пишеше „Приеман център «Калифорния» 29 километра“, на другата — „Лас Вегас, север 158 километра“, а на третата — „Типиско 5 километра“.

Типиско! Типиско, Аризона! Откъдето беше тя! Където живееха родителите ѝ! Боже мили! Дали не можеше да ги открие? Дали биха я взели обратно? Дали им беше липсвала до болка през всички тези години?

— Зъб! — извика тя, вече започнала да се спуска. — Това под нас е Типиско! Отивам там!

— Забрави, Ръч! — каза Зъба и се приближи. — Не се разсейвай точно сега. Трябва да останеш с мен.

— Не! — извика тя, изпълнена със смелост, решителност и отчаяние.

Сви рамене, прибра глава към тялото и усети как пропада.

— Трябва да намеря родителите си! Макс я няма, а аз имам нужда от някого.

Тъмните очи на Зъба се опулиха изненадано.

— Моля? Ръч, не си с всичкия си! Хайде да поговорим. Да намерим някое място, където да си починем.

— Не! — отсече Ръч и очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. — Слизам! И ти не можеш да ме спреш!

— Мисля, че сме в безопасност, стига Заличителите да не доловят миризмата ни — прошепна Газопровода на Иги.

Двамата се бяха напъхали в един страничен процеп високо горе в скалите. За да стигнат до тях, Заличителите трябваше да се изкатерят по самата скала или да ползват хеликоптера.

Иги се отпусна и сложи ръце на коленете си.

— Ама че провал — рече той мрачно. — Мислех, че след като закопахме онези двамата, ще бъдем в безопасност поне за известно време. Явно са повикали подкрепление още преди да нападнат заслона.

Газопровода стри щипка прах между пръстите си.

— Поне изкарахме двама от тях извън строя.

Зачуди се дали и Иги се чувства по същия особен, смущаващ начин както той самият. Не можеше да прецени.

— Да, но сега какво? Добре се подредихме, а няма къде да идем — рече Иги. — Няма как да се приберем въщи, защото вероятно са навсякъде. Какво да правим? Освен това, представи си Макс и останалите да долетят обратно и да попаднат в засада.

— Не знам — рече Газопровода ядосано. — Не бях помислил какво ще правим, след като ги вдигнем във въздуха. Защо *ти* не измислиш някакъв план?

Двете момчета се умълчаха в полумрака на процепа. Въздухът беше застоял. Стомахът на Газопровода изкъркори.

— Може пък да измисля — каза Иги и отпусна глава на коленете си.

— Добре, слушай — рече Газопровода отривисто. — Хрумна ми нещо. Рисковано е, а и Макс ще ни убие, ако разбере.

Иги вдигна глава.

— Имам чувството, че ще ми хареса.

Нито веднъж през протяжните четиринайсет години на живота си не се бях чувствала и една идея нормална — освен в деня, който прекарах с Ела и с майка й доктор Мартинес.

Първо, започнахме с истинска закуска заедно на кухненската маса. В чинии, с вилици, ножове и салфетки. А не, да речем, наденичка, набучена на вилица за барбекю, обгорена до черно на огъня и изядена направо от вилицата. Или мюсли без мляко. Или фъстъчено масло направо от ножа. Или боб направо от консервата.

После трябваше да изпратим Ела на училище. Притеснявах се за онези идиоти от предишния ден, но тя каза, че учителката й знаела как да сложи учениците на мястото им, а шофьорът на училищния автобус също умее да го прави. Истински училищен автобус! Като по филмите.

И така, останахме двете с доктор Мартинес.

— Е, Макс... — започна тя, докато изпразваше съдомиялната. Стегнах се. — Искаш ли да поговорим за... нещо?

Погледнах я. Благото й лице имаше тен, а в очите й се четеше топлота и разбиране. Но знаех, че започна ли да говоря, няма да мога да спра. Щях да се пречупя и да избухна в сълзи. И да полудея. И щях да престана да бъда Макс, нямаше да мога да изпълнявам задълженията си, да се грижа за останалите, да бъда момичето водач. Да спася Ейнджъл. Ако вече не беше прекалено късно.

— Всъщност не — отговорих.

Тя кимна и взе да подрежда чистите чинии. Замечтах се как с Ела и с майка й оставаме приятелки дълго след като напусна дома им и се върна в своя. Можеше да им идвам на гости... Да, и да ходим на пикник, да си разменяме коледни картички... Това ме убеди *окончателно*: започвах да губя досег с действителността. Трябваше да се махна оттук.

Доктор Мартинес прибра чистите чинии и нареди мръсните в съдомиялната.

— Имаш ли фамилно име?

Замислих се. Предвид, че няхах „официална“ самоличност, тази информация не би могла да й свърши никаква работа. Разтрих слепоочията си — от закуската насам се опитваше да ме покоси главоболие.

— Да — казах най-сетне и повдигнах рамене. — Сама си го измислих.

На единайсетия си рожден ден (също на дата, избрана от мен самата), бях попитала Джеб за фамилното си име. Вероятно се надявах да ми каже: „Името ти е Бачълдър, като моето“. Но не го беше направил. Беше казал само: „Защо не си избереш едно сама“.

Помислих доста — за това, че мога да летя, за това коя бях всъщност.

— Фамилното ми име е Райд — казах на майката на Ела. — Като Сали Райд, космонавтката. Максимум Райд.

Тя кимна.

— Хубаво име. Има ли и други като теб? — попита.

Стиснах устни и отместих поглед. Главата ми пулсираше. *Исках* да й кажа — това беше плашещото. Нещо отвътре ме подтикваше да изпея всичко. Но не можех. Не и след годините убеждаване от страна на Джеб, че не мога да имам доверие на никого, никога.

— Имаш ли нужда от помощ?

Отново я погледнах в очите.

— Макс... Тези криле... Можеш ли всъщност да летиш?

— Ами *да*. — Собственият ми отговор ме озадачи. Запознайте се с Макс Стоманената уста. О, трудно ще накарате *мен* да проговоря. Ама че съм! Сигурно беше заради мекото легло и домашната храна.

— Наистина? Можеш да летиш? — Изглеждаше удивена, притеснена и като че ли малко ми завиждаше.

Кимнах.

— Имам... тънки кости — заговорих и се проклех. *Млъквай, Макс!* — Тънки и леки. Имам и допълнителни мускули. Дробовете ми са по-големи. Сърцето също. И работи по-добре. Но имам нужда от много храна. Не е лесно.

Внезапно млъкнах, а бузите ми почервеняха от яд. Това, драги мои, беше най-дългото излияние, което си бях позволявала пред някого извън ятото. Но поне като е гарга, да е рошава! Направо да бях поръчала самолет с транспарант с огромни букви: „Аз съм уродлив мутант!“.

— Как се получи? — попита майката на Ела загрижено.

Очите ми се затвориха от само себе си. Ако бях сама, щях да запуша уши с ръце и да се свия на малка топчица на пода. Откъслечни образи, спомени за страх, болка — всички те забушуваха в главата ми. Мислите, че животът на нормалния тийнейджър с обичайните му терзания е труден? Опитайте с ДНК, която не само ви е чужда, а дори не е от *бозайник*.

— Не си спомням — казах.

Лъжа.

Доктор Мартинес изглеждаше потресена.

— Макс, сигурна ли си, че няма как да помогна?

Поклатих глава, ядосана на себе си, а и на нея, задето беше повдигнала този въпрос.

— Не. И без това всичко приключи. Точка. Но трябва да тръгвам.

Приятелите ми ме чакат. Много е важно.

— Как ще стигнеш до тях? Искаш ли да те закарам?

— Не — отвърнах, вдигнах вежди и разтърках раненото си рамо. — Трябва да... хм... долетя до там. Но май още е рано затова.

Доктор Мартинес се смръщи и се замисли.

— Не е желателно да натоварваш ранените места, преди да са оздравели. Не знам колко зле е положението, но бих могла да преценя по-точно, ако ти направим рентгенова снимка.

Погледнах я сериозно.

— Имате рентгеново зрение?

Неочаквано тя избухна в смях. Не ми остана друго, освен също да се усмихна. Боже, Ела имаше всичко това *всеки ден*. Истинска майка.

— Не. Не всички имаме свръхестествени способности — каза шеговито. — Но някои имаме достъп до рентгенов апарат.

Доктор Мартинес делеше ветеринарен кабинет с друг лекар. Днес беше почивният ѝ ден, но каза, че никой няма да забележи, ако идем до кабинета. Даде ми да облека едно яке, но мисълта, че ще трябва да общувам и с други хора, все още ме напругаше.

— Здравейте — каза доктор Мартинес на влизане в кабинета. — Това е една приятелка на Ела. Пише доклад за работата на ветеринаря и ѝ предложих да ѝ покажа кабинета.

Тримата служители в чакалнята кимнаха с усмивка, сякаш това звучеше напълно достоверно. Може пък да беше така. Откъде да знам?

Две секунди след като влязох, застигнах на прага. Усетих как лицето ми преbledнява, а през цялото ми тяло премина ужасена тръпка.

Пред мен имаше мъж.

В бяла престилка.

Доктор Мартинес ме погледна.

— Макс?

Изглеждах я безмълвно. Тя ме хвана над лакътя и ме поведе към една от стаите за прегледи.

— Ето, тук преглеждаме пациентите — изрече бодро и затвори вратата зад гърба си. После се обърна и снижи глас: — Макс, какво става? Какво има?

Напрегнах се и вдишах няколко пъти бавно и дълбоко, за да отпусна юмруци.

— От миризмата е — прошепнах смутено. — Мирише на химикали като в лаборатория. И мъжът в бялата престилка. Не мога да остана тук, разбирате ли? Може ли да си тръгваме? Веднага?

Огледах се за изход или подходящ прозорец.

Тя ме потупа по гърба.

— Заклевам се, че тук си в безопасност. Можеш ли да издържиш, докато направим рентгеновите снимки? Веднага след това си тръгваме.

Опитах да преглътна, но устата ми беше пресъхнала. Сърцето ми биеше толкова силно, че ушите ми бучаха.

— Моля те, Макс.

Опитах се да кимна. Доктор Мартинес огледа дали не нося някакви бижута — все едно това беше възможно — и внимателно ме сложи да легна на една маса. Над мен се надвеси някакъв апарат. Имах чувството, че сърцето ми ще изскочи.

Тя излезе от стаята, чу се тихичко *бззз!* и всичко свърши.

След две минути донесе голям тъмен лист, на който в бяло се виждаха костите на рамото, ръката и част от крилото ми. Закрепи го на стъклото на стената и включи светлината зад него. Снимката грейна ярко.

— Виж — каза тя и очерта лопатката ми с пръст. — Тази кост е добре. Пострадал е само мускулът — ето тук и тук се виждат разкъсванията.

Кимнах.

— Костите на крилото ти — продължи тя и несъзнателно снижи глас — също изглеждат здрави, което е добре. За съжаление, мускулните травми обикновено се възстановяват по-бавно от костните. Макар че трябва да отбележа, че темпото ти на оздравяване е необичайно бързо.

Загледа се в снимката и я почука с пръст.

— Имаш много тънки и леки кости — промълви по-скоро на себе си. — И красиви. Освен това... хм... Какво е това?

Сочеше ярко бяло квадратче, широко около сантиметър, което се намираше точно по средата на предмишницата.

— Не е някакво бижу, нали? — погледна ме. — Да не е ципът на якето?

— Не, свалих го.

Доктор Мартинес се вгледа отблизо и присви очи.

— Това прилича... Изглежда като... — Гласът ѝ заглъхна.

— Какво? — попитах аз, разтревожена от изражението на лицето ѝ.

— Това е микрочип — отвърна тя несигурно. — Слагаме подобни на животните — за да можем да ги идентифицираме в случай, че се изгубят. Този тук е като онези, които слагаме на наистина скъпите любимци — кучета за изложби и подобни. Имат и проследяващо устройство — ако някой открадне кучето. С него можем да го намерим навсякъде.

Изразът на ужасено просветление, който се изписа на лицето ми, разтревожи доктор Мартинес.

— Не казвам, че е такава — побърза да ме увери тя. — Просто прилича.

— Извадете го — изхрипях.

Изпънах ръка и навих ръкав.

— Моля ви. Извадете го още сега.

Тя отново се обърна към рентгеновата снимка и я разглежда няколко минути, в които аз правех всичко възможно да не изскоча от кожата си.

— Съжалявам, Макс — рече накрая. — Не мисля, че може да се отстрани по хирургически път. Изглежда е имплантирано преди доста време, когато ръката ти е била доста по-малка. В момента мускулите, нервите и кръвоносните ти съдове са го обградили плътно... Мисля, че ако опитаме да го извадим, може да увредим ръката ти завинаги.

Вероятно очаквате да съм свикнала с непрестанния кошмар, наречен мой „живот“, но всъщност с изненада установих, че адските изчадия от Училището все още могат да ме съсипят — дори и на такова разстояние и след толкова време.

Но какво чудно има всъщност? — помислих си с горчивина. Направиха го точно преди два дни, като отвляха Ейнджъл. Образът ѝ изплува в съзнанието ми — малкото ѝ сладко личице, което ме гледаше с усмивка, грейнало от обич. Преглътнах болката и си поех дълбоко въздух.

В този миг чухме гласове в чакалнята. Мъжки, плътни и привлекателни гласове, които задаваха въпроси.

Отново замръзнах в позата на сърна, попаднала в светлината на фарове.

Доктор Мартинес ме погледна и се заслуша в гласовете.

— Сигурна съм, че всичко е наред, Макс — каза тя спокойно, — но защо все пак не влезеш тук за малко?

В коридора имаше малка врата, която водеше към медицинския склад. Вътре висяха няколко бели престилки. Мушнах се зад тях и се залепих за стената.

И да, усетих иронията, благодаря.

Доктор Мартинес угаси лампата и затвори вратата. Само двацет секунди по-късно гласовете долетяха от кабинета за прегледи, в който бях допреди малко.

— Какво става тук? — попита тя гневно. — Това е лекарски кабинет!

— Извинете, госпожо — обади се глас, от който сякаш капеше мед.

Сърцето ми заби лудо.

— *Докторе!* — тросна се тя.

— Извинете, докторе — чу се и друг глас. Беше успокояващ, благ, помирителен. — Простете, че ви прекъсваме. Няма никакъв проблем. Идваме от местната полиция.

— Интересуват ни каквито и да било необичайности — каза първият глас. — Просто се застраховаме. Опасявам се, че не мога да ви кажа повече.

Опитваше се да ѝ внуши, че това е свръхсекретна правителствена тайна. Може би аз бях тайната.

Настъпи мълчание. Дали гласовете им бяха подействали на доктор Мартинес? Нямах да е за първи път. Господи...

Внезапно си спомних, че рентгеновата ми снимка виси на стъклото и запуших уста с ръка. Стомахът ми се сви. Вероятно в следващата минута щях да съм вкопчена в битка за живота си. Беше твърде тъмно, за да се огледам за подходящо оръжие. *Мисли, мисли...*

— Какви необичайности? — рече доктор Мартинес остро. — Двойна дъга? Бензин за по-малко от долар и петдесет? Диетична кола, която всъщност е вкусна?

Не се съдържах и се усмихнах. Беше просто страхотна. И явно беше имунизирана срещу Заличители, колкото и странно да звучеше това.

— Не — каза вторият глас след миг. — Необичайни *хора*, например. Непознати в квартала. Деца или тийнейджъри, които не са отгук или се държат подозрително. Дори необичайни животни.

— Аз съм ветеринарен хирург — каза доктор Мартинес с режещ глас. — Ако трябва да съм искрена, обикновено не разглеждам собствениците на пациентите си. И не съм виждала непознати наоколо. Колкото до необичайни *животни*, миналата седмица ми доведоха една крава с двурога матка. Носеше по едно здраво теленце във всяко от разклоненията. Това достатъчно ли ви е?

Мълчание. Не бих искала да съм срещу нея, когато е ядосана.

— Хм... — обади се първият глас.

— Извинете, господа, но тази клиника има нужда от ръководителя си. — Думите й падаха като ледени висулки. — Изходът е през тази врата.

— Ако все пак видите или чуете нещо необичайно, обадете се на този номер. Благодарим Ви за отделеното време. И извинете за безпокойството.

Тежките стъпки се отдалечиха. След минута чух входната врата да се затръшва.

— Ако тези двамата се появят отново, извикай полицията — каза доктор Мартинес на рецепционистката.

Върна се при мен, отвори склада и се вгледа сериозно в лицето ми.

— Тези мъже носят неприятности — каза. — Права ли съм?

Кимнах.

— По-добре да си тръгна още сега.

Тя поклати глава.

— Утре сутринта не е толкова далеч. Ще си починеш още една нощ. Обещай ми.

Отворих уста, за да се възпротивя, но от устните ми се отрони друго.

— Добре, обещавам.

— Ръч, казвам ти за последен път — откажи се. Това е лоша идея — рече Зъба. — *Ужасна идея!*

Вътре в себе си Ръч не можеше да повярва, че той все още беше с нея. Няколко пъти беше заплашил, че ще я остави, но когато разбра, че не може да я вразуми, потъна в мрачно мълчание.

Намираха се в края на квартал, заселен с каравани^[1]. Ръч си беше спомнила адреса, а Типиско беше доста малък и не беше трудно да го намерят. Нямаше представа какви бяха очакванията ѝ, но определено не включваха нещо подобно.

Кварталът се състоеше от виещи се редици каравани, в началото на повечето от които стояха паянтови дървени табелки с имена от типа на „Роудрънър Лейн“ или „Сегуро Стрийт“.

— Хайде — обади се Зъба тихо. — Ето го и Чапарал корт^[2].

Запровираха се между храстите лавровишна, чворести хвойни, изоставени кухненски уреди и останки от коли, с които беше осеян кварталът. Тук нямаше спретнати бели оградки.

Наблюдателната Ръч забеляза номера 4625 на последната каравана в редицата. Преглътна. Може би *ето там* бяха родителите ѝ. Подритна няколко кутии от спрей и двамата със Зъба приклегнаха до една изоставена, издраскана с графити кола.

— А ако са се преместили? — попита Зъба за n-ти път. — Или ако не си прочела правилно и тези хора нямат нищо общо с теб? — След което добави потресаващо загрижено: — Ръч, дори и да не си зачената в епруветка — което е малко вероятно, — може би е имало причина да се откажат от теб. Може да не те искат.

— Да не мислиш, че не съм го обмислила? — прошепна тя с нетипичен за нея гняв. — Знам! Но съм длъжна да опитам. Дори и при нищожен шанс... Ти не би ли опитал?

— Не знам — отвърна Зъба след пауза.

— Така е, защото ти не се нуждаеш от нищо и от никого — каза Ръч и отново впери поглед в караваната. — Аз обаче не съм като теб. Имам нужда от хора.

Зъба замълча.

Бяха горе-долу прикрити между колата и няколко ниски кедрови бора. Ръч буквално трепереше от притеснение.

До нея Зъба се стегна и тя чу отварянето на врата. Задържа дъха си. От караваната излезе жена. Ръч хвърли бърз поглед към ръката си, за да провери дали цветът на кожата им съвпадаше. Горе-долу. Не можеше да прецени. Жената излезе в покрития с борови иглички двор отпред и седна на сянка на един евтин съваем стол.

Косата ѝ беше мокра и навита на ролки, а на раменете си беше метнала кърпа. Отпусна се в стола, запали цигара и отвори кутийка безалкохолно.

— Кола. Подходяща за всяко време на денонощието — прошепна Зъба, а Ръч го смуши с лакът.

Хм. Ръч се отпусна на пети. Чувстваше се странно. Част от нея се надяваше, че това не е майка ѝ. Щеше да е друго, ако беше изнесла поднос с

току-що извадени от фурната сладки на прозореца или ако работеше в градината, или нещо подобно. Някакво майчинско занимание. Друга част от нея обаче се надяваше, че това все пак е майка ѝ, тъй като, честно казано, *някой* — *който и да било* — пак беше по-добре от *никой*.

Трябваше просто да стане, да иде до нея и да каже: „Хм, да сте губили дъщеря на име Моник преди около десет-единайсет години?“.

Да, трябваше да каже само това. А жената щеше да отвърне...

— Търсите ли нещо, гадини? Е, намерихте го.

Красивият, мелодичен смях точно зад гърба им несъмнено принадлежеше на Заличител.

---

[1] В САЩ много бедни хора живеят за постоянно в каравани и подобни квартали се смятат за доста пропаднало място. — Бел.прев. ↑

[2] Roadrunner Lane, Seguro Street, Chaparral Court (англ., исп.) — „Скитническата алея“, „Безопасната улица“, „Сокак Храсталак“. — Бел.прев.

↑

Ръч скочи на крака. Бяха трима и вече бяха започнали да се преобразяват. Отначало бяха красиви като манекени, но после лицата им се издължиха уродливо, от кървавочервените венци се подадоха зъби, а на върха на пръстите им поникнаха заострени нокти.

— Ари — каза Зъба с равен глас.

Ръч повдигна вежди и погледна водача им. Очите ѝ се разшириха.

— Ари! — възкликна тя. — Ти беше малко момче.

Той се усмихна, стегна мускулите на ноктестите си ръце и рече:

— Е, сега съм пораснал и съм могъщ Заличител. — Изтрака закачливо със зъби и продължи: — А ти си малко кафяво прасенце. Мляс.

— Какво са ти сторили? — попита Ръч тихо. — Съжалявам, Ари.

Той вдигна косматите си вежди, а после ги сбърчи.

— Запази съжалението за самата себе си. Аз съм точно такъв, какъвто искам да бъда. О, и нека ти кажа нещо. — Той нави ръкави и разкри яките жили на мускулестите си и космати ръце. — От скривалището ви в планината остана само пепел. На приятелчетата ви им се случват беда след беда. Вие двамата сте последните оцелели — а сега спипахме и вас.

Това се стори забавно на Заличителите и те затресоха рамене от смях, докато мозъкът на Ръч работеше трескаво. Последните оцелели? Другите бяха мъртви? Домът им беше изгорял?

Разплака се. Каза си да престане, но не можеше. Захлипа като малко дете.

Погледна смутено Зъба, но той не отлепяше очи от Ари, стиснал челюсти и свил ръце в юмруци.

— Въртележка — пророни от ъгълчето на устата си.

Ари повдигна вежди, очевидно в недоумение какво точно значи *въртележка*, след което присви големите си красиви очи.

— Първо кактуса — пошушна Ръч.

Не можеше да повярва колко беше смела, почти като Зъба. *Останалите от ятото са мъртви? Не е възможно! Просто не е!*

— На „три“ — каза Зъба хладнокръвно.

Което означаваше *на едно*.

Ари скочи мълниееносно напред и блъсна Зъба по рамото.

— Млъкни!

— Едно — рече Зъба и се окопоти.

Ръч на мига се спусна напред и блъсна с все сила втория Заличител в гърдите. Той залитна назад от неочаквания удар — право към остриите бодли на кактуса зад него. Изруга, размахна ръце, но се стовари точно върху осемсантиметровите игли и изквича като спирачките на катастрофиращ влак. Звучни, добре ръждясали спирачки.

В следващия миг Ръч скочи настрани във въздуха с надеждата Зъба да успее да я улови.

Той го направи — стисна ръцете ѝ и я завъртя, възползвайки се от инерцията ѝ. Тя започна да рита, удари Ари отстрани по врата и почти го събори. Той се задави и започна да кашля.

Зъба я засили колкото можа и я изстреля нагоре. Тя разпери криле и замаха трескаво, за да остане във въздуха.

— Мъртъв си, мутант — изръмжа Ари и се спусна към Зъба, а той отскочи от земята.

Ари сграбчи крака му и двамата паднаха тежко. Заличителят седна на гърдите на Зъба и започна да го удря. Ръч закри уста с ръка, ужасена при вида на кръвта, която рухна от носа на Зъба. Третият Заличител го риташе бясно в гръдния кош. *Дуф, дуф.*

Ръч изпадна в паника — бяха обречени. Хората от караваните със сигурност щяха да забележат силуета ѝ между дърветата. Зъба получи пореден удар. Той отметна глава настрани и изплю струя кървава слюнка в лицето на Ари. Заличителят изрева и замлати гръдния му кош с две ръце толкова бясно, че спокойно щеше да му спуска поне няколко ребра. При всеки удар Зъба изпускаше въздуха си със свистене.

Какво да прави? Ако се спуснеше на земята, беше свършено с нея, а и със Зъба. Де да можеше...

Внезапно се сети за кутиите спрей на земята. Може би бяха празни. *А може би не.*

За части от секундата се спусна долу, грабна най-близкия спрей и се изстреля обратно на безопасно разстояние във въздуха. Раздруса кутията, спусна се един-два метра и го насочи право в лицето на Ари. Спреят просто изсъска, тя изтръпна, но след това във въздуха цъфна облак зелена боя. Ари скочи на крака с вик и посегна с ноктести ръце към очите си.

Зъба се изправи и се изстреля нагоре, както не го беше виждала никога досега. Ръч успя да напръска и третия Заличител в лицето, след което боята свърши. Тя запрати спрея в главата на Ари. Флаконът го удари и отскочи от гъстата му, сплъстена зелена коса.

Двамата със Зъба бяха във въздуха, извън досега на Заличителите. Ари все още беше на крака, но другият Заличител лежеше на земята и с ругатни се опитваше да изчисти боята от очите си. Онзи на кактуса най-сетне беше успял да се надигне, но в доста окаяно състояние. Зеленото на боята и червеното на кръвта им придаваха леко коледно настроение.

— *Мъртви сте*, изроди — изгъркори Ари с кървясали очи. Зъбите му стърчаха грозно от устата.

— Все едно *ти самият* не си урод! — тросна се Ръч злобно. — Погледни се в огледалото, псе такова!

Ари затършува в якето си и извади пистолет. Ръч и Зъба полетяха нагоре като стрели. Покрай ухото на Ръч изсвистя куршум. За малко да загуби хем слуха, хем живота си.

Когато се отдалечиха на безопасно разстояние, тя каза задъхано:

— Съжалявам, Зъб. Аз съм виновна, че пострада.

Зъба изплю още една кървава хрчка и проследи дългия ѝ полет към земята.

— Не си виновна ти — рече. — Ти си просто дете.

— Да се прибираме въщи — каза тя.

— Казаха, че домът ни е изгорял — отвърна Зъба и избърса окървавените си устни.

— Имах предвид въщи при мишеловите.

Ейнджъл се взираше, взираше, взираше в Джеб Бачълдър.

Знаеше кой е той. Беше само четиригодишна, когато го видя за последен път, но въпреки това помнеше лицето и усмивката му. Помнеше как Джеб връзваше връзките на обувките ѝ, как играеха на карти и правеха пуканки. Помнеше как, след като паднеше и се удареше, той я вземаше в прегръдките си. Макс ѝ беше разказвала колко добър е и как ги беше спасил от лошите хора в Училището. И как беше изчезнал, а те бяха решили, че е мъртъв.

Но той беше жив! И беше тук! Отново се беше *върнал*, за да я спаси! Надеждата я изпълни като мека светлина. Ейнджъл едва не скочи, за да се хвърли в обятията му.

Чакай. Помисли. Нещо в картинката не беше наред.

Не можеше да улови и една мисъл в главата му — там цареше сива празнота. Това не се беше случвало досега. Освен това той носеше *бяла престилка*. И миришеше на дезинфектант. И защо изобщо беше *тук*? Ейнджъл усещаше ума си едновременно хиперактивен и отпуснат и премига няколко пъти, докато се опитваше да проумее какво става — сякаш беше попаднала в двуминутен криминален филм.

Джеб коленичи пред нея на дъсчения под. Белите престилки, които се занимаваха с лабиринта, се превърнаха във фон. Той се пресегна зад себе си и ѝ подаде нещо.

Ейнджъл го изгледа безизразно.

Беше поднос с храна. Огромно количество гореща, прясна, вкусна на вид храна. Ухаеше толкова прекрасно, че Ейнджъл усети как в гърлото ѝ се надига стон на копнеж.

Тя се взираше в подноса, а в главата ѝ се завихри бурен водовъртеж от мисли, които я заляха едновременно.

Първо, явно Джеб в момента беше на страната на *онези*. Враг на ятото като всички Бели престилки в Училището.

Второ, само Макс да научеше за това. Щеше... щеше толкова да се оскърби и ядоса, че Ейнджъл просто не можеше да си го представи. Не искаше да си го представи. Не искаше Макс никога да се чувства така.

— Ейнджъл, не си ли гладна? Не те хранят много, нали? — Джеб имаше загрижен вид. — Когато научих с какво са те хранили... Нищо не са разбрали, миличка. Не знаят какъв апетит имаш.

Той се позасмя и поклати глава.

— Помня как веднъж си направихме хотдози за обяд. Всички останали изядоха по два, но ти... ти изяде цели четири напълно сама. — Той се засмя отново и я погледна, сякаш я намираше за нещо удивително. — А беше едва на три годинки. Четири хотдога!

Наведе се напред и побутна леко подноса, така че той се озова точно под носа на Ейнджъл.

— Чисто и просто предвид метаболизма и възрастта ти, Ейнджъл, в момента трябва да си набавяш около три хиляди калории дневно. Съмнявам се, че си стигнала дори до хиляда — отново поклати глава той. — Но аз вече съм тук и ще сложа край на това. Ще се погрижа да те гледат добре, чуваш ли?

Ейнджъл присви очи. Това беше капан. Точно онова, за което Макс ги беше предупредила. Само че тя не беше предвидила, че ще им го поднесе Джеб.

Надигна се безмълвно, скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в него по начина, по който Макс се втренчваше в Зъба, когато спореха за нещо, а тя беше убедена, че ще спечели. Ейнджъл се помъчи да не поглежда, дори да не помирисва храната. Така или иначе, срещата с Джеб тук толкова я беше объркала, че стомахът ѝ се бе свил на топка. Това, че не можеше да улови мислите му, го правеше странен и мъртъв за нея.

Джеб се усмихна унило и я потупа по коляното.

— Всичко е наред, Ейнджъл. Хайде, хапни си. Имаш нужда. Искам да се почувстваш по-добре.

Опита се дори да не мигва, да не показва колко разстроена беше.

Той разви хартиената салфетка с въздишка, извади една вилица и я забучи в храната в чинията. Трябваше само да се пресегне... и беше обречена?

— Знам, че си доста объркана, Ейнджъл — каза ѝ нежно. — В момента не мога да ти кажа повече, но скоро всичко ще се изясни и тогава ще разбереш.

— Оп-ре-де-ле-но. — Ейнджъл зареди всяка сричка с болката от предателството му.

— Работата е там, Ейнджъл — продължи той искрено, — че целият ни живот е изпитание. Изпитание. Понякога просто трябва да го преодолееш, като оставиш смисъла да ти се изясни по-нататък. Ще видиш. Хайде, сега се нахрани. Обещавам ти, че всичко ще бъде наред. *Обещавам.*

Все едно щеше да повярва на обещанията му.

— Мразя те — каза му.

Джеб, изглежда, не се изненада. И като че малко се натъжи.

— И това е разбираемо, скъпа. Напълно разбираемо.

— Това-е-раят — казах и поех дълбоко въздух.

Доктор Мартинес се засмя и се пошегува:

— Опитваш се да ги изядеш с поглед ли?

Като кулминация на моето прекарване с идеалното семейство след вечеря трите направихме курабийки с шоколад — без рецепта.

Бях се натъпкала с толкова сурово тесто, че ми се гадеше, а в момента се уповах от аромата на бавно печашите се лакомства. Шоколадът отгоре им вече беше започнал да се топи — виждах го през стъклената врата на фурната.

Да запомня: да науча Ръч и Ейнджъл да правят курабийки.

Ако изобщо видех Ейнджъл отново.

Майката на Ела извади първата порция с курабийки от фурната и сложи втората. Не можех да чакам да изстинат — грабнах една, отхапах и едва не си изгорих езика. От устните ми излезе неразбираемо мъркане от удоволствие. Започнах да дъвча бавно, наслаждавайки се на всяка хапка. Ела и майка й ме гледаха с усмивка на лицата си.

— Човек ще рече, че никога не си опитвала домашни курабийки — каза Ела.

— Така е — изфъфлих аз и преглътнах.

Това беше най-вкусното, прекрасното нещо, което бях хапвала в живота си. Имаше вкуса на истински дом.

— Вземи си още — предложи доктор Мартинес.

— Утре трябва да тръгвам — казах на Ела същата вечер, докато се приготвяхме за сън.

— Не! — отвърна тя разочаровано. — Харесва ми да си тук. Все едно сме братовчедки. Или сестри.

Интересно, че подобни думи могат да те накарат да се почувстваш по-зле.

— Приятелите ми разчитат на мен. Наистина е важно.

— Ще ни дойдеш ли пак на гости? — попита тя. — *Някога?*

Погледнах я безсилно. За първи път се бях привързала към човек извън ятото — с изключение на Джеб.

Беше наистина страхотно. Просто върхът.

Майка й също беше превъзходна. За някои неща беше строга (да не хвърляме чорапите си по пода), но за други — не толкова. Например не беше извикала полиция заради огнестрелната ми рана. За разлика от всички останали родители, за които бях чувала, тя не настояваше да научи всички подробности, не ме поучаваше и вярваше на думите ми. Тоест приемаше ме. Както приемаше и Ела — такава, каквата е.

И това беше достатъчно, за да се срина психически — ако допуснех да се замисля прекалено.

— Вероятно не — отговорих.

Тъгата на лицето на Ела беше трогателна.

— Аз просто... не вярвам да успея. Ако мога, бих дошла, но...

Обърнах се и започнах да мия зъбите си. Джеб непрекъснато ни повтаряше да мислим с ума, не със сърцето си. И, както обикновено, беше прав. Затова затворих всичките си чувства в една кутия и я заключих.

Ръч все още отказваше да приеме, че Макс и останалите са мъртви. Не беше възможно — не можеше да повярва, — затова опитваше да насочи мислите си другаде. Каза си, че е някак тъжно, че ръбестата и плитка ниша в скала посред пустинята в момента ѝ се струва уютна и удобна. Легна по гръб, облегна стъпала на стената и изпъна насинените си крака. Загледа се в цветните пластове на скалата над нея — бежово, светлокафяво, розово, прасковено. Навън слънцето припичаше жежко, но тук подухваше и беше прохладно.

Добър урок — каза си наум. — Човек е убеден, че се нуждае от всичките си вещи — любимата чаша, любимото одеяло, сапун, родители, — докато един ден не осъзнае, че всъщност единственото, което му е необходимо, е да бъде на място, където Заличителите не могат да го намерят.

Не можеше да избие Ари от главата си. Когато се бяха видели за последен път, той беше малко момченце. Помнеше как Макс му се ядосваше, защото непрекъснато я следваше по петите. Сега беше пораснал Заличител, най-безскрупулният от всички. Каква промяна само за четири години!

Половин час по-рано двамата със Зъба бяха чули звук от перката на хеликоптер някъде далеч. Бяха влезли възможно най-навътре в пещерата и се бяха притиснали към хладната каменна стена. След двайсет минути тишина Зъба беше обявил, че вече е безопасно и беше излязъл да търси храна. Ръч се надяваше скоро да се върне.

Домът им беше изпепелен. Всичките ѝ приятели, с изключение на Зъба, бяха мъртви. Двамата с него бяха останали сам-сами — може би завинаги.

Зъба се появи над ръба на скалата и се приземи почти безшумно на терасата. Топла вълна на облекчение заля Ръч.

— Ще те заинтригувам ли с парче суров кенгуров плъх? — попита той и потупа джоба на якето си.

— О, не! — възкликна Ръч ужасено.

Той свали якето, изгупа прахта от черната си фланелка, запремята нещо в устата си, сдъвка го и преглътна шумно.

— Не си опитвала по-прясно нещо — каза изкусително.

— Ъх! — Ръч потръпна и се дръпна встрани.

Плъх! Да летиш като мишеловите беше едно, но да ядеш храната им... това *нямаше* да стане.

— Е, добре — обади се Зъба. — А нещо на скара? Зеленчуците са за теб.

Ръч се завъртя на пети. Зъба беше извадил станиолен пакет. На мига в ноздрите ѝ нахлу опушеният наситен аромат на печено месо и зеленчуци.

— *Скара!* — каза тя и пъргаво се настани до Зъба. — Откъде ги взе? Нямаше време да идеш чак до града. Божичко, та те са още горещи.

— Да кажем, че хората от палатките по-надолу ще останат изненадани — рече Зъба равнодушно и раздели месото и зеленчуците на две отделни купчинки.

Ръч захапа една печена чушка. Беше топла, опушена, крехка — същински рай.

— Ето *това* се казва обяд — рече тя и притвори очи.

— Струва ми се, че трябва да вземем решение: да продължим ли с търсенето на Макс, или да се опитаме да спасим Ейнджъл — каза Зъба между хапките месо.

— Нали Заличителите казаха, че всички останали са мъртви? Това не включва ли и Ейнджъл и Макс? — попита Ръч и усети как тъгата отново я затиска.

— Не се знае — отвърна Зъба. — Въпросът е това, че Макс я няма, означава ли, че е мъртва? Как са успели да я открият? А Ейнджъл... — Той замълча. — Е, за Ейнджъл *сме сигурни, че я заловиха*. Чудя се дали все още е жива.

Ръч опря глава на дланите си.

— Не ми се мисли за това.

— Знам. Но какво може... — Той млъкна, присви очи и се загледа в небето.

Ръч заслони очи с ръка и проследи погледа му. В далечината се мержелееха две тъмни точки. И какво толкова? Поредните мишелови.

Тя се облегна назад, бавно дояде последното парче лук и облиза фолиото, в което бяха увити зеленчуците. Зъба трябваше да измисли план — това беше положението.

Той обаче продължаваше да гледа в небето.

Ръч вдигна вежди. Двете точки се бяха уголемили — приближаваха. Сигурно огромни силни мишелови. Или дори орли!

Внезапно Зъба се изправи и извади от джоба си малко метално огледало. Протегна ръка, улови с него последните лъчи на залеза и насочи отражението им навън.

Отрази ги, после спря. Отрази ги пак и отново спря.

Мишеловите се приближаваха и ставаха все по-големи. И определено се спускаха в спирала в тяхна посока.

Дано не са летящи Заличителы — помисли си Ръч в пристъп на паника. Беше осъзнала, че са твърде големи и твърде странни за грабливи птици.

И после зяпна. Половин минута по-късно Иги и Газопровода трмаво кацнаха на терасата сред водопад от камъни и прахоляк. Ръч не можеше да отдели очи от тях, толкова щастлива, че я беше страх да си повярва.

— Не сте *мъртви* — успя да каже.

— Не сме. Вие също не сте мъртви — сопна й се Иги. — Не можа ли първо да кажеш едно „здрасти“?

— Как сте, банда? — каза Газопровода и изтупа праха от косата си. — Нямахме начин да си останем у дома — цялата планина гъмжи от Заличителы. Затова решихме да се присъединим към вас. Нямате нищо против, надявам се?

На следващата сутрин облякох новия си суичър. Бях изпробвала крилото си — движеше се, макар че беше невероятно отслабнало и наболяваше.

Изпитах облекчение, че тръгвам, че отново ще полетя. Убедена бях, че Зъба и Ръч вече искат да ме убият. Знаех, че бях предала Ейнджъл. Но нямаше как — *не* можех да постъпя по друг начин. В противен случай бих изневерила на самата себе си.

Честно казано, да не бъда самата себе си понякога ми звучеше доста привлекателно.

Доктор Мартинес ми подаде малка раница.

— Стара е, не ми трябва — побърза да каже, тъй като знаеше, че щях да откажа поредния й опит да ми помогне. — Моля те, вземи я.

— Е, след като ме помоли така учтиво — промълвих, а тя се засмя.

Ела беше впила очи в земята със свити рамене. Аз също избягвах да я поглеждам.

— Ако в някакъв момент имаш нужда от нещо, от каквото и да е, моля те, обади ни се — каза майка й. — Сложих телефонните си номера вътре в раницата.

Кимнах, макар че ми беше ясно, че никога нямаше да прибягна до това. Не знаех какво да кажа, но бях длъжна да измисля нещо.

— Много ми помогнахте — започнах притеснено, — без дори да ме познавате. Щях да загазя, ако не бяхте вие.

Страшно красноречиво, а? Звучах като проклетия *Тарзан*.

— Ти помогна на *мен* — отбеляза Ела. — Без да ме познаваш. И пострада.

Повдигнах рамене по онзи типичен за мен начин.

— Така или иначе, благодаря ви. Благодаря за всичко, много съм ви задължена.

— Няма защо — каза майката на Ела и се усмихна благо. — Радвам се, че ти помогнахме. И успех — каквото и да ти предстои.

Кимнах, след което — четете внимателно — и двете ме прегърнаха едновременно. Получи се нещо като сандвич с Макс. Отново се ужасих — очите ми плувнаха в сълзи и замигах трескаво, — но останах в прегръдките им и дори потупах Ела по лакътя (само него достигнах). Ще бъда искрена — усещането беше прекрасно. И в същото време ужасяващо. Нима имаше нещо по-лошо от това да осъзнаваш, че искаш нещо и в същото време да ти е ясно, че никога няма да го притежаваш?

Внимателно се измъкнах от прегръдката и отворих вратата. Навън беше топло и слънчево. Помахах им плахо, като се опитах да изглеждам бодро, и излязох в двора. Бях решила да им направя нещо като подарък. Заслужавах го.

Дали ме смятаха за откачена? Как ли изглеждахме — аз и ятото — в очите на нормалните хора? Нямах представа, а и нямаше време да се чудя.

Наместих суичъра и раницата. Обърнах се. Ела и майка й ме гледаха с широко отворени любопитни очи.

Затичах се няколко крачки, подскочих и разперих криле. Усетих как въздухът ме подема и потръпнах, когато наранените ми мускули се стегнаха и заработиха. Крилете ми, на кафяви и бели петънца, имаха размах три метра и деветдесет.

Един силен мах надолу — *ох!* — после нагоре — *ох!* — после пак надолу. Познат ритъм. Лицето на Ела сияеше от удивление и възхита, а ръцете ѝ бяха притиснати една в друга. Доктор Мартинес бършеше очи с разчувствана усмивка.

След минута вече бях високо, без да отделям очи от малката къща на Ела и двете фигурки, които ми махаха енергично. Помахах им в отговор, наклоних тяло и се изпълних с познатата наслада от полета, свободата и скоростта. Зарях се към хоризонта и се насочих на северозапад, където ме чакаха Ръч и Зъба. Надявах се по някакво чудно стечение на обстоятелствата все още да са на мястото, където си бяхме уговорили среща.

Благодаря ти, Ела — помислих си, решена да не се натъжавам. — *Благодаря и на двете ви за всичко.*

Ейнджъл, най-сетне идвам.

ЧАСТ ТРЕТА
УЧИЛИЩЕ... ИМА ЛИ НЕЩО ПО-УЖАСНО?

След около половин час реших, че съм загряла добре мускулите си. Ясно ми беше, че на следващия ден щях да съм доста схваната, но за момента се чувствах добре, а сега само това имаше значение. Махах мощно и се носех стремително, като се възползвах от всяко въздушно течение по пътя си.

И вече не поглеждах земята.

Час по-късно наближих мястото на срещата ни и се помолих наум Ръч и Зъба да са ме изчакали. Бях се забавила два дни и не бих ги обвинила, ако се бяха отказали, но не ми се мислеше за вероятността да са решили да освободят Ейнджъл сами.

Когато наближих мястото на срещата, започнах да описвам големи кръгове, като се спусках бавно и оглеждах земята, скалите и сенките. Нищо.

Прелетях по протежението на един каньон в търсене на някакъв знак, но отново останах разочарована. Паника стегна гърлото ми. Каква *глупачка* бях!

За Бога, а ако изобщо не бяха стигнали до тук? Ако...

Над мен падна сянка. Погледнах нагоре с една мисъл — *хеликоптер*! Но не беше — над главата ми имаше ято мишелови, които се рееха рехаво в небето.

Вдигнах вежди и се понесох към тях. Няколко мишелова бяха необичайно големи и имаха странна форма. При все това летяха заедно с останалите и явно бяха част от ятото. Вгледах се с присвити очи, без да спирам да се издигам.

Сърцето ми потръпна — четири от мишеловите определено бяха твърде големи. Освен това птиците по принцип не изглеждаха по този начин. И не носеха маратонки.

Бяха ме изчакали и бяха невредими. Радост и облекчение заляха тялото и душата ми. Щяхме да спасим Ейнджъл и ятото отново щеше да се събере в едно.

Да, прочели сте правилно. Наистина казах *душа*.

Щом Газопровода и Ръч ме видяха, по лицата им се разляха широки глуповати усмивки.

Разбира се, Иги въобще не можеше да ме види, а Зъба не беше много по усмивките. Той улови погледа ми и кимна с глава към една от скалите. Не го бях виждала само два дни, но сякаш летеше с някаква нова сила и грация. Размахът на крилете му беше четири метра и двайсет сантиметра, тъмните им пера проблясваха на слънцето. Когато се приближих, Ръч изцвърча радостно и отърка крило в моето.

— Макс! Макс! Не мога да повярвам! *Мога* ли да повярвам?

Зъба се приземи първи и сякаш изчезна. Едва на около пет метра от скалата осъзнах, че се беше скрил в плитка ниша в скалния отвес. Отлично място за изчакване.

Един по един кацахме на терасата, като бързо се шмугвахме навътре, за да направим място за следващия. Бяхме заедно. Поне ние петимата бяхме невредими.

— Макс! — извика Ръч, спусна се към мен и ме прегърна.

Тънките й ръчички ме стиснаха силно, а аз отвърнах на прегръдката й и я почесах по крилете на мястото, където излизаха от раменете — обожаваше това.

— Толкова се притеснихме... Не знаех какво се е случило с теб. Няхаме представа как да постъпим. Зъба каза, че ще трябва да ядем плъхове, а аз...

— Добре, добре. Всичко е наред — прекъснах я.

Погледнах Зъба над рамото й и изрекох беззвучно: „Плъхове?“. По устните му пробяга усмивка, която се стопи след миг. Погледнах в големите кафяви очи на Ръч.

— Толкова се радвам, че сте живи и здрави — казах й и се обърнах към Газопровода и Иги: — А *вие* двамата какво правите тук? Защо не сте си вкъщи?

— Нямаше как — започна Газопровода убедено. — Заличителите превзеха цялата планина. Искаха да ни заловят. Досега щяхме да сме мърша.

— Кога се появиха? — попитах сразена. — Веднага щом тръгнахме?

— Не — отвърна Газопровода уклончиво и хвърли един бърз поглед към Иги, който безучастно тупаше тъмните си панталони от прашинките, които не виждаше.

— Какво? — попитах подозрително. — Кога ви подгониха?

— Ами, май... дали не беше, след като хамърът се разби на олиото? — попита Газопровода Иги предпазливо.

Опулих се. „Хамърът се разби на олиото“?

Иги почеса брада и се замисли.

— По-скоро беше след... бомбата — продължи по-малкото момче глухо, забило очи в земята.

— Да, по-скоро след бомбата — съгласи се Иги. — Това определено ги разяри.

— Бомба? — попитах невярващо. — *Бомба*? Взривили сте *бомба*? Нали така ще издадете на Заличителите местоположението си? Трябваше да се

криете!

— Вече знаеха къде сме — обясни Газопровода. — Бяха ни видели всички и знаеха, че сме в района.

— Беше въпрос на време — потвърди Иги.

Не знаех какво да кажа. Ако трябва да съм честна, не се бях замислила за риска Заличителите да открият дома ни. Отворих уста, после я затворих онемяла. Може би след двайсетина години щях да се науча как да се оправям с момчетата. А може би не.

— Е, радвам се, че сте невредими — казах неубедително.

Зад мен Зъба се опита да потисне смеха си. Не му обърнах внимание.

— Правилно сте постъпили, като сте дошли тук. Добра идея. Браво.

Прегърнах Газопровода, а после и Иги — дадох си сметка, че беше почти десет сантиметра по-висок от мен. Отново прегърнах Ръч. Тя се вкопчи в мен, а аз я погалих по косата.

— Всичко е наред, миличка — уверих я.

Накрая тя ме пусна и протегнах ръце към Зъба. Той не си падаше особено по прегръдките — застана като каменна статуя и трябваше просто да го обхвана с ръце. Така и направих.

После свих лявата си ръка в юмрук и я вдигнах пред себе си. Останалите четирима на мига поставиха своите юмруци отгоре ѝ. Потупахме ръцете си по два пъти, след което ги вдигнахме рязко нагоре.

— За Ейнджъл! — извиках аз, последвана от техните гласове.

— За Ейнджъл! За Ейнджъл!

Един по един скочихме от скалата, разтворихме криле и се насочихме към омразното ужасно Училище.

— Така — казах аз, щом се озовахме нависоко, устремени напред със стабилна скорост. — Разкажете ми набързо какво стана.

— Аз опитах да намеря майка си — каза Ръч неочаквано.

— Моля? — Очите ми едва не изхвъркнаха от орбитите. — *Майка* ти? Ръч повдигна рамене.

— Докато те чакахме, убедих Зъба да идем до Типиско. Намерихме точния адрес. Видях една жена, цветът на кожата ѝ беше като моя, но не бях сигурна. После се появиха Заличителите, включително онзи боклук Ари. Натупахме ги и си тръгнахме.

Отне ми минута да осмисля чутото.

— Значи не говори с нея? С... майка си?

— Не. — Ръч се втрени в ноктите си, като продължаваше да маха равномерно с криле.

— Хубава ли беше?

Изгарях от любопитство. Родителите бяха болна тема за всички ни — непрекъснато говорехме за тях. И тъгувахме, ако трябва да съм честна.

— Ще ти кажа по-късно — отсече Ръч рязко.

Стана ми ясно, че не е минало добре. Измерих Газопровода и Иги с поглед и казах:

— Вече научихме какво сте правили *вие*.

Газопровода ми се усмихна по типичния си невинен и сконфузен начин. Ама че дявол.

Време беше за моите новини.

— Мисля, че в тялото си нося проследяващ чип — казах сериозно. Усетих по лицето си силно въздушно течение. Извих криле и се понесох по него. — Не съм убедена, но на рентгеновата снимка имаше нещо доста подобно на чип.

Останалите зяпнаха. И ме изгледаха ужасено.

— Ходила си на рентген? — Зъба ме изучаваше с недоверие.

Кимнах.

— Подробностите по-късно. Ако наистина имам чип, той обяснява всичките появи на Заличителите, но не и защо им бяха нужни четири години, за да ни открият. Не знам, може и вие да имате — добавих при притеснения вид на Иги.

Останалите притихнаха и полетяха всеки със своите мисли и страхове.

И после:

— Макс? Мислиш ли, че все пак имаме шанс?

Газопровода се опитваше да бъде силен. Още една причина да го обичам толкова.

— Не знам. Надявам се — отвърнах искрено.

Искреността винаги е правилното решение — с изключение на случаите, в които е по-добре човек да излъже. Например, за да ги предпазя.

— Знам, че забавих всичко с два дни. Искрено съжалявам. Просто направих каквото сметнах за нужно. Но стигнахме до тук и връщане назад няма. Отиваме при Ейнджъл, пък да става каквото ще.

Настъпи дълго мълчание, сякаш събираха кураж. Поне аз правех това — опитвах се да събера силите си в здрава твърда топка, която да ме пренесе през остатъка от деня, на път към най-зловещия ни кошмар.

Най-зловещия кошмар за *кого*то и да било, повярвайте ми.

Не знам дали съм го споменавала, но всички в ятото имаме вродено чувство за ориентация. Не съм наясно как действа, просто винаги знаем накъде да се насочим. И така, летяхме на запад-северозапад близо два часа. Много от мишеловите, с които Зъба и Ръч си бяха поделили скалата, тръгнаха с нас и летяха наоколо в рехаво ято. Новите ни приятели.

— Научихме това-онова от мишеловите — каза Зъба, когато забеляза, че ги гледам. — Някои маневри, начинът, по който общуват, такива неща.

— Страхотни са — вметна Ръч и се приближи до мен. — Например направляват полета си с връхчетата на перата си. Опитвахме, получава се страхотно. Дреболия, а има такъв ефект! Аз на практика дори не знаех, че мога да мърдам тези пера.

— Можете ли да ни покажете какво сте научили? — попитах.

— Разбира се — отвърна Зъба.

Изядохме последните си овесени вафли във въздуха. Летяхме над пустиня, планини, реки, обрасли с храсталаци поля. Поглеждах надолу само при нужда. Забраних си да мисля за Ела и за майка ѝ, която ми липсваше като истинска майка.

Наблюдавах мишеловите, имитирах движенията им, завоите, преследването, реенето, пикирането — всичко, което правеха, с изключение на мъртвите гризачи. Вълнувах се, че летя редом с тези свирепи и могъщи птици. Когато ни оставиха в края на територията си, се разделих с тях с тъга.

Тъкмо бях започнала да отпадам поради липса на захар, когато пред очите ми изникнаха познати ориентири. Дадох сигнал на другите и започнах да се спускам към малка горичка на задния склон на един хълм.

Районът беше доста безлюден и не се виждаше друго, освен един търговски център на около километър и половина напред.

Приземихме се и се огледахме. Разтрих пострадалото си рамо.

— Добре, имаме нужда от храна. А и някоя карта далеч не би била излишна.

— Училището няма да фигурира на карта — рече Зъба.

— Вярно е, но ние знаем приблизителното му местоположение.

Въпреки че на картата то ще е отбелязано с празно място, поне ще научим кои пътища водят до него — обясних аз.

След петнайсетминутен преход се озовахме зад търговския център. Мястото не беше малко — имаше магазин „За един долар“, бензиностанция, банкомат, химическо чистене и фризьорски салон. Храна се предлагаше единствено в бензиностанцията.

— Няма ли да си направиш прическа? — попита Зъба.

Сръчках го с лакът. Все едно някога си бях правила прическа — по принцип просто окастрих косата си с кухненската ножица, когато станеше прекалено дълга.

— Е, и сега какво? — попита Газопровода. — Продължаваме ли?

— Нека помисля — промърморих и огледах магазините.

Да се движим на стоп беше недопустимо — щяхме да свършим в някоя канавка. До Училището имаше поне още петнайсет километра. Можехме да стигнем с полет, но не ми се щеше да се появяваме от въздуха. Налагаше се да

вървим пеш, което щеше да отнеме време, а вече бяхме огладнели.

— Добре — казах накрая. — Изглежда, ще трябва...

Прекъсна ме една кола, която отби пред центъра със свистене на гумите. Безмълвно се скрихме в храстите отстрани на сградата. Лъскавото сиво возило със сребрист орнамент на капака изрева и спря до самотния банкомат.

Прозорецът се отвори и отвътре гръмна музика. Един мазен тип се наведе навън, притиснал телефон до ухото си.

— Млъкни, идиот такъв! — каза той. — Ако не си беше изгубил картата, нямаше да се налага да тегля пари!

Мъжът протегна ръка, пхна картата си в банкомата, въведе пъргаво кода и зачака.

— Така ми се пада, като ти поверявам каквото и да било! — излая той в слушалката. — Не можеш и да се облечеш сам сутрин!

— Тъпанар — прошепна Ръч до мен. Кимнах.

Като вълшебство банкомата изплю няколко зелени банкноти. Мъжът ги взе и започна да брои. В следващия миг голям черен пикап изскочи на паркинга и се закова на сантиметри от лъскавата кола. Задните му гуми пръснаха наоколо камъчета, които забарабаниха по лимузината.

Скрихме се още по-навътре в храстите. Кожата на ръцете ми настръхна, а дъхът ми заседна в гърлото. Заличители? Заради чипа? Дали да побягна, за да последват мен и да оставят ятото на мира?

— Сега ще побеснее — предсказа Зъба безучастно.

С издути вени на врата, тъпанарят се подаде през прозореца и изля поток от ругатни, в това число и една нова, която запомних за бъдеща употреба — в случай, че се наложеше.

Затъмненото стъкло на пикапа се отвори. Онемях и затаих дъх.

— Какво каза, нещастник такъв? — попита Ари и се ухили зловещо.

Преглътнах, а мускулите ми се стегнаха. Сложих ръка на рамото на Гази.

— Ш-ш-шт. Ш-ш-шт.

Онзи в сивата кола се опули, след което на мига настъпи газта и колата му подскочи напред.

Ари се изсмя лудо, след което черният пикап също потегли сред дъжд от чакъл. След пет удара на сърцето ревът на двете коли, които се гонеха по шосето, едва се чуваше.

— Просто е минавал — каза Зъба тихо.

— Ари със *зелена* коса ли беше? — попитах аз объркано.

— Да — отвърна Ръч непривично лаконично.

Петимата се спогледахме — без Иги, разбира се, — и обърнахме очи към банкомата.

От него се носеше тихо пиукане. В магазините имаше хора, но машината беше с гръб към тях. Без да казваме нито дума, се приведохме и се запромъквахме през паркинга.

Никога не бяхме ползвали банкомат. По някаква необяснима причина лудите учени в Училището бяха пропуснали да ни открият банкови сметки и да ни преведат пари на тях.

За щастие банкоматът беше направен като за идиоти.

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ НОВА ОПЕРАЦИЯ? — пишеше с оранжеви букви.

— Вземи пари в брой. — Съветът на Зъба беше безценен.

— Мислиш ли? — отвърнах с насмешка.

— По-бързо — обади се Газопровода.

Натиснах бутона за теглене.

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ СУМАТА, КОЯТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ИЗТЕГЛИТЕ.

Замислих се.

— Шейсет долара?

С толкова можехме да купим много храна, струва ми се.

— Този беше пълен идиот — каза Зъба. — Да изтеглим всичко, което има.

Ухилих се.

— Голяма *гадина* си. Така те искам.

Затраках по бутоните, след което се втренчихме в екрана и подсвирнахме.

— О, да, о, да — затананика си Ръч и затанцува наоколо. — Бо-га-ти сме-е-е, ще си купим кола-а-а. О, да.

В случай, че не знаете, банкоматите имат автоматичен лимит за сумата, която могат да отпуснат наведнъж. Така че плановете ни да си купим собствена държава се провалиха. Все пак банкоматът беше готов да ми отпусне двеста долара.

След като въведях кода отново — от съображения за сигурност.

— О, не — измучах аз. — Някой видя ли го?

— Аз го *чух* — изрече Иги бавно.

— Мисля, че ако въведем грешен код повече от два пъти, машината ще се изключи и ще глътне картата — обади се Зъба.

— Ще се справиш ли? — попитах Иги.

— Хм, ще опитам...

Той постави ръка неуверено над клавиатурата. Чувствителните му пръсти опипаха бутоните.

— Няма страшно, Иг — обади се Зъба. — Просто дай всичко от себе си.

Понякога Зъбчо можеше наистина да вдъхне увереност на околните. Но не го правеше с мен.

Иги набра пет цифри и всички затаихме дъх.

ОТКАЗАН ДОСТЪП. МОЛЯ, ПРОВЕРЕТЕ СВОЯ ПИНКОД И ОПИТАЙТЕ ОТНОВО.

— Опитай отново — казах аз напрегнато. — Имаш най-острия слух на цялата планета.

Бледата ръка на Иги отново надвисна над клавиатурата. Той се съсредоточи и натисна пет цифри.

Нищо. Сърцето ми се сви в едно със стомаха ми.

В следващия миг от банкомата се чу тракане и не след дълго той изплю пачка двайсетачки.

— Да! — каза Зъба и размаха юмрук. — Да живеят ненормалните!

— Вземи ги и да тръгваме — казах на Ръч, която започна да тъпче банкноти по джобовете си.

Понечихме да си ходим, когато банкоматът изписука отново.

БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ИЗБРАХТЕ НАС. МОЛЯ, ВЗЕМЕТЕ СВОЯТА КАРТА.

— О, не, *ние* благодарим — рекох и грабнах картата.

След което избягахме обратно в гората.

Така де, избягахме и полетяхме.

Незнайно защо, но не се чувствах зле, задето бяхме задигнали парите на онзи мъж. Може би защото изглеждаше пълен задник, а ние бяхме кармата, която го беше застигнала.

Не знам. Сигурна съм само, че от Ела и от майка й не бих откраднала дори буркан с фъстъчено масло. *Никога. Нищо.*

— Жалко, че не успяхме да изтеглим повече — каза Зъба, докато броеше парите.

— Да се върнем до бензиностанцията и да си купим нещо за ядене — настоя Ръч.

Поклатих глава.

— Хората там може да са ни видели. Трябва да се махнем оттук.

Докато се криехме в гората, зад един от магазините беше спрял червен микробус. Един младеж разтовари нещо от него и влезе в магазина. Преди вратата да се затвори, забелязахме, че продупчи работния си картон^[1].

Значи щеше да прекара вътре поне един-два часа до първата си почивка.

Микробусът стоеше толкова самотно отпред...

Двамата със Зъба се спогледахме.

— Парите на някакъв задник са едно — обявих аз, — но да откънем колата на обикновен човек е друго.

— Просто ще я вземем назаем за няколко часа — отвърна Зъба. — Може да му оставим някакви пари като наем.

— Ще крадем микробуса ли? — попита Газопровода. — Страхотно!

Вдигнах вежди.

— Не. По-скоро *обмисляме* дали да не го вземем *назаем*.

От една страна, изобщо не ми се щеше да се превръщам в подрастващ престъпник. От друга, всяка изминала минута ни приближаваше до мига, в който Ейнджъл щеше да се превърне в упражнение номер едно по дисекция за тайфа настървени генетици.

— Това е като в „Гранд Тефт Ауто“^[2] — каза Газопровода услужливо.

— Гледах по телевизията за нея. Много е популярна сред децата.

— Няма да е зле да „заемем“ колата по-бързичко — посъветва ни Иги.

— Чувам хеликоптер.

Взех оперативно решение. Да, да, знам — и *моята* карма ще ме застигне.

По филмите хората винаги „заемат“ колите, като издърпват някакви жици изпод таблото и ги свързват. В действителност ви е нужна отвертка и онова нещо, стартерът, което се намира под капака. От морални съображения няма да ви давам повече подробности. Само това ми трябва — цяла Америка да бъде залята от серия кражби на коли, извършени от предани читатели.

Няма да стане.

Все едно. Аз се заех с двигателя, а Иги седна на шофьорското място и натисна газта. Двигателят се събуди с ръмжене, затръшнах капака и скочихме в микробуса. Сърцето ми биеше с около двеста удара в минута.

И тогава се втренчих в управлението.

— Боже — обади се Зъба. — Никой от нас не може да кара.

Не беше в негов стил да пропусне подобен ключов детайл.

— Виждала съм как се шофира по телевизията — обадох се аз, като се опитах да звуча уверено. — Надали е трудно.

Бях гледала как се прави — нулева, задна, автоматична, — затова сложих на *D*^[3].

— Е, банда — казах, — да видим какво ще излезе.

---

[1] На работния картон се отбелязва часът, в който даден служител е заел работното си място. — Бел.прев. ↑

[2] Поредица компютърни игри, чиито герои са автокрадци. — Бел.ред. ↑

[3] *D* (от *drive* — „шофирам“, англ.) — позиция на скоростния лост за движение напред при автомобил с автоматични скорости. — Бел.прев. ↑

Не знам дали знаете, но колите имат и втора, ръчна спирачка, освен крачната. Тази ръчна спирачка невинаги е разположена на очевидно място.

Опитът да карате кола, преди да сте открили и изключили ръчната, наподобява опита да вкарате санбернар във ваната. Но достатъчно по въпроса.

— Добре, добре, всичко е наред — казах двайсет минути по-късно, след като най-сетне се бях оправила с ръчната спирачка. Имах чувството, че съм възседнала огромен, непохватен слон беглец.

Обляна в пот, с готово да се пръсне сърце, поради новото шофьорско изпитание, се опитах да си придам уверен и спокоен вид пред останалите.

— Е, не е чак толкова хубаво като летенето, но със сигурност е по-добре от ходенето пеш!

Озарих Зъба със самоуверена усмивка, но той просто ме изглежда.

— Какво има?

— Може ли да вземаш завоите по-спокойно? — рече той.

— Вече съм по-добра — казах. — Просто ми трябва практика.

— Не знаех, че микробусите могат да се вдигат на две гуми така — вметна Ръч. — При това за толкова *дълго* време.

— Не ми се ще да одрайфам кола назаем — оплака се Газопровода.

Стиснах устни и се съсредоточих върху пътя. Неблагодарници.

— След около петстотин метра трябва да завием на изток — измърморих и се загледах напред.

След осемстотин метра спрях и опрях глава на волана.

— Къде, по дяволите, е *пътят*? — измучах отчаяно. — Тук няма никакъв проклет *път*!

— Следваш собственото си чувство за ориентация — посочи Зъба.

— Не може да има пътища навсякъде, където на *теб* ти се иска — добави Иги извинително.

Идеше ми да им ударя по един.

С въздишка излязох на пътя без отбивки и направих обратен завой.

— Явно ще трябва да избира по-заобиколен маршрут — казах.

Ненавиждах чувството, че времето ни изтича, както и това, че не знаехме дали Ейнджъл все още е жива. И още по-лошо — ненавиждах мисълта, че се приближавахме все повече към Училището, където и на петимата ни се бяха случили само ужасни неща. Усещането беше сякаш съм тръгнала на сигурна смърт. Не беше лесно да продължа напред.

— А-а-а!

След поредния завой, който ни отдалечи още повече от посоката, в която трябваше да се движим, спрях и ударих няколко пъти по волана. Всичките ми мускули се бяха стегнали от шофирането, а също и от притеснение. Имах силно главоболие. Напоследък главата ме болеше доста често. Интересно защо.

— Всичко е наред, Макс — обади се Газопровода притеснено.

— По волана ли удря? — попита Иги.

— Виж — рече Зъба и посочи знака отпред. — Пред нас има град. Ще идем там, ще си вземем нещо за ядене и ще намерим истинска карта. С това обикаляне наоколо нищо няма да постигнем.

Бенет се оказа малко и почти приятно градче. Понадигнах се на шофьорското място и вдигнах вежди, опитвайки се да изглеждам по-голяма. Имаше няколко заведения за хранене. Бавно влязох на един паркинг и изключително внимателно насочих микробуса към дъното, далеч от останалите коли.

Изключих двигателя, а Ръч и Газопровода се втурнаха към вратата.

— Оцеляхме — извика Газопровода.

— *Чакайте!* — спрях ги аз. — Слушайте, съвсем близо сме до Училището. Макар че тук *изглежда* сякаш сме в средата на нищото, *всеки* наоколо може да е Заличител. Знаете го. Така че трябва да бъдем внимателни.

— Ама трябва да хапнем нещо — почти простена Ръч.

Не й беше лесно — явно изгаряше калориите по-бързо от останалите, може би, с изключение на Газопровода.

— Знам, Ръч — казах успокоително. — И ще го направим. Просто ви предупреждавам да сте много предпазливи. Стойте нащрек, готови да побегнете, става ли? *Всеки около нас може да е Заличител.*

Закимаха. Пуснах сенника, за да се огледам в огледалото, и в скута ми падна нещо малко и тежко.

Застинах и затаих дъх. *Какво...*

Погледнах плахо надолу. Не беше граната. Халка с ключове. Един от тях — за микробуса. Изгледах го тъпо.

— Е, това ще улесни нещата — отбеляза Зъба.

— Искам моята стая да ухае така.

Иги вдъхна дълбоко аромата на печени на жар кюфтета и горещи пържени картофи, който се носеше наоколо.

— Определено ще е по-добре от сега — съгласих се аз и се зачетох в менюто на стената.

Имах чувството, че стомахът ми се опитва да се самоизяде. Треперех от напрежението и адреналина и ми се струваше, че ще се разпадна по шевовете.

В закусвалнята беше доста оживено и страшно шумно. Винаги се притеснявахме в близост до нормални хора. Застанахме в редица с надеждата да не се набиваме на очи. Доколкото виждах, наоколо нямаше Заличители.

Да, но Заличителите изглеждаха съвсем обикновени — преди да започне преобразяването и да се опитат да отхапят главата ти.

— Вече не ям месо — обяви Ръч.

Изгледах я с недоумение, затова тя обясни:

— Откакто видях как мишеловите се справят със зайците, змиите и птиците, просто не мога.

Зъба застана на касата и поръча три двойни чийзбургера, шоколадов шейк, кафе, три порции пържени картофи и три ябълкови пая.

— Това за няколко души ли е? — попита жената на касата.

— Да, госпожо — отвърна Зъба невинно.

Да — за него и за останалите, които живеят в ума му — помислих си. Обърнах се към Ръч.

— Разбирам — започнах, като бръкнах дълбоко в извора на водаческото си търпение, — но все пак се нуждаеш от протеини.

Иги поръча същото като Зъба. Платих за него, Зъба го изчака да получи поръчката си и дискретно го отведе до най-уединеното сепаре.

— Така, да видим — казах аз и пристъпих напред. — За мен два сандвича с пържено пиле, два двойни чийзбургера, четири порции пържени картофи, шест ябълкови пая, два ванилови шейка, един ягодов и три тройни чийзбургера, но ако може без кюфтето, моля?

— Искате само хляб и сирене? Без месо?

— Да, много ще съм благодарна — погледнах Ръч и тя кимна.

Бях на ръба да припадна от глад и мирисът на храна направо ме подлудяваше. Зад мен Газопровода пристъпваше от крак на крак с нетърпеливо изражение. Мина цяла вечност, докато получим трите си претрупани подноса. Платихме и отидохме да седнем при Зъба и Иги в дъното.

Огледах мястото. Имаше усмихнати семейства, дечица, които надуваха хартиените опаковки на сламките, жени, които си приказваха оживено, тийнейджъри... Седнах внимателно. Ръч се настани до мен, а Газопровода седна до нея.

Опасна ли съм? Силна? Хладнокръвна? Определено.

Но заскимтах ли от неудържимо удоволствие, когато впих зъби в сандвича с пържено пиле? И още как.

Ръч нагъваше питки със сирене, Зъба вече беше на втория бургер, Иги едва смогваше да си поеме дъх с всичката храна в устата си, а Газопровода се

тъпчеше с цели шепи картофи. Вероятно изглеждахме като прегладнели сирачета. Хей! Та ние *бяхме* прегладнели сирачета! Няколко минути единственото, което се чуваше, беше ужасяващото ни мляскане. Внезапно си спомних колко възпитано се хранехме с Ела и с майка й — ползвахме салфетки, държахме се мило, разговаряхме за интересни и забавни неща.

Страхотно. Сега обаче едва сдъвкала храната, бързах да преглътна.

Не знам кога точно започна, но постепенно осъзнах, че мускулите на врата ми се стягат. Обърнах се към Зъба, а той ми хвърли поглед странично, като не спря да хапва картофи. *Знаех какво тачи този поглед.*

Съвсем *лежерно* се огледах отново. Семействата около нас си бяха тръгнали. Закусвалнята изглеждаше, сякаш отпред внезапно е спрял цял автобус с огладнели манекени. Заобикаляха ни отвсякъде, *маса след маса.*

Красавци с гъсти коси, големи, хубави очи и ангелски гласове.

По дяволите. Стомахът ми се сви и натежа като топка олово.

Кимнах едва забележимо на Зъба и хвърлих поглед към аварийния изход зад него. Той мигна, за да покаже, че ме е разбрал. После потупа Иги по ръката.

— Ръч — прошепнах едва чуто, — Гази, не вдигайте поглед. След три секунди скочете покрай Зъба и излезте през онзи аварийен изход.

Без да дават признаци, че са ме чули, Ръч и Гази продължиха да дъвчат. Тя отпи небрежно от шейка си, след това рязко скочи от масата и мина направо през вратата. Газопровода я следваше плътно.

Почувствах се толкова горда с тях.

Алармата започна да вие, но аз ги последвах на мига, а Зъба и Иги се залепиха плътно зад мен. Стигнахме до микробуса, преди Заличителите да успеят да излязат през вратата.

Вътре пяхнах ключа и запалих двигателя. Онези се изсипаха на паркинга и започнаха да се преобразяват във вълци.

Натиснах газта и дадох бясно назад. Усетих глух удар и изпищях — бях ударила един Заличител. Блъснах лоста на *D*. Прелетяхме с рев над бордюра и се забихме в храстите около паркинга. Със свирене на гумите се врязах в трафика на шосето под съпровода на хор от гневни клаксони.

Минах направо през бензиностанцията на ъгъла, като се разминах на косъм с няколко коли. От другата страна се врязах отново в движението.

— *Макс!* — изпищя Ръч, но аз вече бях видяла камиона и се дръпнах от пътя му в последния момент.

Зад нас се чу стържение на метал — камионът беше закачил един автомобил. Започнах да се стрелкам между колите, като си мечтаех да можех да карам по-добре и да бяхме отмъкнали нещо по-читаво от микробус.

— Ама че катафалка! — извиках изнервено, когато за пореден път се вдигнахме на две гуми при следващия завой. Вярно, хвърчахме бясно. И все пак.

— Това е *микробус* — отбеляза Зъба, сякаш ме обвиняваше защо не съм откраднала спортна кола.

Насочихме се извън града — исках да се измъкна от движението. Бях се вкопчила във волана, напомпана с адреналин до неузнаваемост. *Трябваше да изоставим микробуса.*

— Спирам! — надвиках рева на двигателя. — Веднага щом слезете, се издигнете във въздуха!

— Разбрано! — извикаха останалите от ятото.

Погледнах в огледалото. Три черни коли ни следваха и ни застигаха. Движеха се доста по-бързо от нас. Трябваше да спечеля време.

Стиснах зъби и внезапно свих встрани от пътя в едно царевично поле. Врязахме се в сухите стъбла и се свихме, когато те зашибаха предното стъкло. Стараех се да криволича възможно най-много. Пред мен се видя светлина и се обнадеех, че е друг път.

В огледалото не се виждаше нищо. Хрущенето на царевичните стъбла наоколо ми пречеше да се послушам за шум от двигатели. Измъкнали ли се бяхме? О, да, ето го и пътя! Идеално!

След няколко разтърсващи подскока микробусът се изсипа тежко на настилка. Щом гумите докоснаха асфалта, настъпих газта до дупка...

И в този миг пред нас изскочи някаква кола.

Забих се в нея челно със сто километра в час.

Да запомня: да изключим въздушните възглавници на следващата кола, която откраднем.

Проблемът с въздушните възглавници е, че когато се ударите в нещо с деветдесет-сто километра в час, те се раздуват толкова мощно, че буквално ви залепят за седалката и дори могат да ви счупят носа. Какъвто явно беше случаят с тази, заключих аз и се опитах да спра рукналата от носа си кръв.

— Как сте? — обадох се слабо.

— Аз съм добре — каза Зъба до мен.

Предпазният колан беше ожулил врата му и едва не го беше обезглавил.

— И аз съм добре — обади се Ръч от задната седалка с детски уплах в гласа.

Обърнах се да я огледам. Беше пребледняла, с изключение на челото, почервеняло на мястото, където се беше ударила в седалката на Зъба. Когато видя окървавеното ми лице, се опули ужасено.

— Потече ми кръв от носа — побързах да я успокоя. — От главата винаги тече много кръв. Виж, вече почти спря.

Лъжа.

— Станах на кайма — изстена Иги. — Кайма с нервни окончания. Кайма, която всичко я боли.

— Ще повърна — обади се Газопровода.

Лицето му беше бяло като платно, а устните — бледи.

Тряс!

Около нас полетяха стъкла. Подскочихме и прикрихме лица с ръце. Видях как един пистолет удря прозореца, а после нечий космат ръце с остри нокти отвориха вратите.

Нямахме време дори да ритнем някого — извлякоха двама ни със Зъба навън и ни хвърлиха на земята.

— Бягайте! — изревах аз, след което върху носа ми се стовари нов удар. Поех насечено дъх.

Вдигнах поглед точно когато задните врати на микробуса се отвориха и Иги и Газопровода се изстреляха във въздуха. Грейнах, обзета от чиста радост, след което се задавих от топлата кръв, която изпълни устата ми.

Изплюх я. Заличителите нададоха яростен рев и откриха огън по момчетата. Иги и Гази обаче продължаваха да се издигат. *Да, да, да!*

Издърпаха ритащата и пиццата Ръч от задната седалка на микробуса и я блъснаха на земята до мен. В очите ѝ блестяха сълзи. Пресегнах се и я прегърнах.

Един Заличител заби италианския си ботуш ръчна изработка в мен. *Ау!*

— Хоп! Ти гониш — изкиска се Ари.

Останалите избухнаха в смях и затанцуваха чудовищен танц от външение и радост.

— Човек ще каже, че *не* искате да се върнете на Училище — продължи той, оголи остриите си като бръснач пожълтели зъби и ме покапа със Заличителска слюнка.

Заличителите бяха петима, ние — трима. Бях учудващо, необичайно силна за ръста си, но Ари беше с около седемдесет килограма по-тежък от

мен, а и ме натискаше в челото с ботуша си. Мечтаех си за един изстрел — един смъртоносен изстрел, който да му пръсне мозъка.

Спогледах се със Зъба. Очите му бяха мрачни и безизразни. Погледнах Ръч. Опитах се да ѝ се усмихна успокояващо, но предвид, че лицето ми приличаше на касапница, не постигнах ободряващия ефект, на който се бях надявала.

В този миг чухме ужасяващото бръмчене на приближаващ се хеликоптер, а Заличителите размахаха ръце и се разкрещяха.

— Колко трогателна сцена — извика ми Ари. — Всички се прибираме у дома. Като в доброто старо време.

Ейнджъл беше жива. Тази мисъл ми вдъхваше сили да се справя с всичко останало.

Знаех, че е жива, тъй като я виждах в ужасната клетка до моята. Ако протегнехме пръсти през решетките, ни оставаха около три сантиметра, за да се докоснем.

— Теб поне те сложиха в голяма клетка — каза тя с отслабнал и прегракнал гласец. — Аз съм в средна.

Гърлото ми се стегна. Това, че не беше загубила кураж, просто ме разтърси. Обзе ме срам, че се бяхме забавили толкова, че бяхме оставили Заличителите да ни заловят, че бях пълен провал, независимо нормална, или не.

— Не си виновна ти — каза тя, след като прочете мислите ми.

Изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха хлътнали и заобиколени от големи лилави петна. Огромна синина, жълто-зелена по краищата, покриваше половината ѝ лице. Ейнджъл изглеждаше слаба и крехка като сухо листо, с кости, тънки като сламки. Мръсните ѝ пера бяха немощно отпуснати.

Ръч и Зъба се намираха в отделни клетки в редицата срещу нас. Ръч беше пред срыв — опитваше се да овладее страха си, но не ѝ се отдаваше. Зъба седеше неподвижно, обвил колене с ръце. Когато видя Ейнджъл за първи път, ѝ се усмихна, но през повечето време изглеждаше безизразен, отнесен, изолиран. Опитваше се да се затвори в себе си — единствената останала възможност за бягство.

— Съжалявам, Макс — прошепна Ейнджъл с тъга в очите. — Аз съм виновна за всичко.

— Глупости — казах.

Разбития ми и задръстен нос ме караше да звуча като ловеца от „Бъгс Бъни“.

— Можеше да се случи с всеки от нас. Вината за това, че ни заловиха със Зъба и Ръч, е *моя*.

Наоколо се носеше миризма на студен метал и дезинфектант, която пробуди ужасяващи спомени, заровени дълбоко преди много време. В ума ми проблясваха влудяваща ярка светлина, болка и страх. Най-сетне от носа ми не течеше кръв, но той все още ме болеше. Главоболието се беше завърнало — при това убедително — и в ума ми изникваха изключително странни образи. На какво се дължеше *това*?

— Макс, трябва да ти кажа нещо — каза Ейнджъл и се разплака.

— Ш-шт — рекох ѝ утешително. — Ще почака. Сега си почивай. Опитай да се посъвземеш.

— Не, Макс, важно е...

Отвори се врата и по балатума отекнаха тежки стъпки. На насиненото лице на Ейнджъл се изписа паника. В гърдите ми се надигна гняв, че имаше нещо, което може да изпълни едно малко момиченце с толкова страх.

Стегнах мускули, присвих очи и си придадох възможно най-свирепото изражение. Щяха да се разкаят за това, че бяха посегнали на Ейнджъл. Щяха да се разкаят, че изобщо се бяха *родили*.

Стиснах ръце в юмруци. Приклеках в средата на клетката, готова да скоча върху човека, който щеше да я отвори, и да изтръгна гръкляна му. Първо щях да се заема с Ари, най-големия мръсник от всички.

Ейнджъл се беше свила на кълбо и плачеше тихичко. Душата ми се изпълни с ужас — какво, по дяволите, ѝ бяха сторили? Адреналинът ми скочи бясно и просто *подивях*.

Два крака спряха пред моята клетка. Виждах краищата на бялата престилка, които стигаха до коленете.

Мъжът се наведе и надникна в клетката ми с угрижено, тъжно изражение.

Сърцето ми едва не спря. Паднах назад.

— Максимум Райд — каза Джеб Бачълдър. — Толкова ми липсваше.

Халюцинирам — помислих си замаяно. — *Съзнанието ми се е отделило от тялото.*

Всичко останало пред очите ми избледня. Виждах само Джеб, който ми се усмихваше през решетките на кучешката клетка.

Джеб беше единственият човек, когото някога бях чувствала като родител. Преди четири години той отвлече нас шестимата, спаси ни от този неистов кошмар и ни скри в къщата ни в планината. Научи ни как да летим — никога преди това не бяхме имали достатъчно пространство, за да го направим. Осигури ни храна и подслон и ни научи да оцеляваме, да се бием, да четем. Разказваше ни вицове, четеше ни приказки, позволяваше ни да играем на видеоигри. Готвеше ни обяд и ни слагаше по леглата вечер. Когато ме обземаше страх, си припомнях, че Джеб е с нас и ще ни пази, при което неизменно ми олекваше.

Преди две години Джеб изчезна.

Бяхме *убедени*, че са го убили. *Убедени*, че по-скоро би умрял, отколкото да разкрие местоположението ни. Че е загинал, за да ни предпази.

Джеб липсваше на всички ни — изгаряше ни ужасяваща, пронизителна, безмилостна болка, която просто нямаше край. Сякаш бяхме загубили майка си или баща си. Беше просто ужасно — в началото, след като не се беше прибрал у дома, а и след това, когато трябваше да приемем, че никога няма да го направи.

Жив или мъртъв, мислех за него като за моя герой. Всеки ден. В последните четири години.

А сега очите ми твърдяха, че той е един от *тях*. Че може би е бил един от тях през цялото време. Че всичко, което чувствах към него, е една прогнила гнусна лъжа.

Думите на Ейнджъл, страхът ѝ, сълзите ѝ — всичко доби смисъл. Тя знаеше.

Изгарях от желание да погледна нея, Зъба и Ръч, за да видя реакцията им, но просто не можех да му доставя това удоволствие. Обичта и доверието, които бях изпитвала към Джеб, се сринаха с гръм и трясък. На тяхно място изникнаха нови чувства, толкова силни и наситени с омраза, че се уплаших.

А това не е лесно.

— Знам, че си учудена — каза той с усмивка. — Ела, искам да поговорим.

Отключи вратата на клетката ми и я отвори. За наносекунда планът ми за действие се оформи в главата ми — а именно, никакво действие. Щях единствено да слушам и наблюдавам. Да приемам, без да предавам.

Вярно, не беше шедьовър, но все пак беше някакво начало.

Бавно изпълзах от клетката. С мъка изпънах схванатите си мускули. Не хвърлих и един поглед към останалите от ятото, когато минах покрай тях, но вдигнах дясната си ръка зад гърба си с два събрани пръста.

Това беше знакът ни за „Чакай“.

Джеб ни го беше показал.

Джеб ме поведе покрай дълга маса с компютри, докато останалите се скриха от поглед. Една врата в далечния край на помещението ни отведе в по-малка и не толкова подобна на лаборатория стая, обзаведена с дивани, маса и столове, мивка и микровълнова печка.

— Седни, Макс, моля те — каза той и посочи един стол. — Ще направя горещ шоколад.

Каза го небрежно, със съзнанието, че го обожавам — сякаш бяхме в кухнята у дома.

— Макс, трябва да призная, че наистина се гордея с теб — продължи той и сложи чашите в микровълновата. — Просто е невероятно колко добре се справи. Всъщност *не* е невероятно — бях сигурен, че ще е така. Но при вида ти, толкова силна и уверена, толкова добър водач, мога само да се изпълня с гордост.

Микровълновата изписука и той сложи горещата напитка пред мен. Намирахме се в свръхсекретна лаборатория посред Долината на смъртта, на чието място във всяка официална карта беше нанесена абсолютна пустош, и въпреки това той извади отнякъде два желирани бонбона и ги пусна в чашата ми.

Не отлепах поглед от него, пренебрегвайки горещия шоколад, от който стомахът ми закъкори.

Той замлъкна в очакване да му отговоря и седна на стола срещу мен. Наистина беше *Джеб* — умът ми най-сетне прие неоспоримата истина. Тънкият розовеещ белег на челюстта му, леко изкривеният нос, малката бенка на дясното му ухо... Не беше злият му брат близък. *Той* беше злодеят.

— Сигурно имаш много въпроси — продължи той. — Не знам откъде да започна. Много... Много съжалявам за всичко това. Искане ми се да можех да ти обясня... да ти бях обяснил преди две години, поне на теб, ако не на другите. Де да можех да опиша какво ли не бих дал, за да те накарам да се усмихнеш отново.

Опитай с главата си, набучена на кол.

— Но с времето всичко ще се подреди, Макс, и ти сама ще разбереш случващото се. Казах го и на Ейнджъл. Казах й, че всичко е изпитание, дори в моментите, когато не го осъзнаваме. И че понякога човек трябва да направи онова, което се очаква да направи, със съзнанието, че всичко ще се изясни по-късно. Всичко това беше едно изпитание.

Махна неопределено с ръка, сякаш за да обхване целия ми живот.

Седях на стола и мислех... че суичърът ми е покрит с кръв. Че лицето ме боли. Че отново бях гладна — *каква изненада*. И че никога не бях изгаряла от по-силно желание да убия някого — дори и миналото лято, когато Иги беше нахъсал единствените ми любими панталони, които не бяха втора употреба, за да направи достатъчно дълъг фитил и да взриви нещо си от петдесет метра.

Мълчах, а лицето ми беше безизразно.

Той ме погледна, после се обърна към затворената врата.

— Макс — в гласа му се появи нотка на настойчивост. — Макс, след малко едни хора ще дойдат да говорят с теб. Първо обаче искам да ти кажа

нещо.

Че си въплъщение на дявола?

— Нещо, което не можех да ти кажа по-рано и за което се надявах да имам време да те подготвя по-нататък.

Огледа се, сякаш за да се увери, че никой не ни слуша. Явно беше забравил всички уроци по шпионство — скрити микрофони, топлинни сензори, които проникват през стени и устройства за подслушване от разстояние, които можеха да уловят кихащ плъх от близо километър.

— Въпросът е там, Макс — продължи, а в очите му грееше феерия от сърцераздирателни чувства, — че ти си по-специална, отколкото съм ти казвал някога. Разбираш ли, има *причина* за създаването ти. И те запазихме жива с конкретна, специална цел.

Искаш да кажеш освен да проверите колко добре могат да се справят група безумни учени с това да втъкнат птича ДНК в човешка яйцеклетка?

Той си пое дъх и се взря дълбоко в очите ми. Изпълнена с лед, заличих всички хубави спомени, които ме свързваха с него, всички моменти на смях и щастие, всяка мисъл, че ми беше като баща.

— Макс, тази причина, тази цел е: от теб се очаква да *спасиш света*.

Добре де, не се сдържах. Ченето ми падна. Побързах да го затворя. Така. Това определено щеше да наклони везните в моя полза във вечния спор кой да ползва първи банята сутрин.

— В момента не мога да ти кажа повече — рече Джеб и отново се озърна през рамо. — Но трябваше да те известя за мащабите на това, с което сме се захванали, за всеобхватността и значимостта му. Ти си повече от специална, Макс. Ти имаш призвание. Съдба, която дори не можеш да си представиш.

Може би не мога да си я представя, защото не съм пълна откачалка.

— Макс, всичко, което си правила, всичко, което представляваш, което можеш да бъдеш, е свързано със съдбата ти. Животът ти струва колкото този на хиляди хора заедно. Фактът, че съществуваш, е най-важното постижение в цялата човешка история.

Ако очакваше възторжена реакция, щеше да почака доста време.

Той въздъхна тежко, без да сваля очи от мен, разочарован колко неентузиасирано приех новината, че съм новият месия.

— Няма проблем — каза с разбиране, но натъжен. — Надали мога да си представя какво мислиш и чувстваш. Няма проблем. Просто исках аз да ти го кажа. По-късно с теб ще говорят и други хора. След като ти дадат възможност да помислиш, да осъзнаеш какво означава това за теб и за останалите. Засега обаче не казвай нищо на другите от ятото. Това е нашата тайна, Максимум. Скоро целият свят ще я научи. Но все още е рано.

Ставах все по-добра в гробовното мълчание.

Изправи се и ми помогна да стана от стола — услужливо ме хвана под ръка, от което цялата настръхнах.

По пътя обратно до клетките мълчахме. Той отвори моята и търпеливо ме изчака да вляза. *Какъв джентълмен.*

След като я заключи, се наведе и ме погледна многозначително.

— Не забравяй — прошепна. — Вярвай ми. Моля те само за това. Просто ми вярвай. Послушай инстинкта си.

Колко ли пъти го бях чувала да казва *това*, зачудих се с презрение, докато той се отдалечаваше. В момента инстинктът ми казваше да изтръгна гръкляна му с чифт клещи.

— Добре ли си? — попита Ейнджъл притеснено и долепи личице до стената на клетката.

Кимнах и се спогледах със Зъба и с Ръч в клетките отсреща.

— Добре съм. Дръжте се, чухте ли?

Ръч и Ейнджъл кимнаха с угрижен вид, а Зъба просто задържа погледа си върху мен. Нямах представа какво си мисли. Дали не подозираше, че съм предателка? И че Джеб е успял да ме вербува... или пък че съм била на негова страна от самото начало?

Скоро щеше да разбере.

Минаха няколко часа. В речника срещу думата „стрес“ стои снимка на среден на ръст мутант, затворен в клетка за кучета, който се чуди дали съдбата му е да бъде убит или да спаси света.

Добре де, не е така. Но би трябвало да я сложат.

Ако се сещате за по-разтърсващ и по-ефективен начин всички нерви в тялото ви да се вържат на възел, моля да ме известите.

Не можех да кажа нищо на останалите — дори и да им го прошепна. Не ме интересуваше дали Джеб искаше да се преструва, че една затворена врата и говоренето шепнешком ще ни предпазят от подслушване — аз си знаех урока. Навсякъде можеше да има скрити камери и микрофони, дори вградени в клетките, така че нямаше как да предложи план, да ги успокоя, дори и да изпадна в истерия и да се развикам: „Боже мой! Джеб е жив!“.

Когато Ейнджъл прошепна: „Къде са Гази и Иги?“, просто повдигнах рамене. Лицето ѝ посърна, а аз се втренчих в нея. *Измъкнаха се. Добре са.*

Тя прочете мислите ми, кимна леко, след което полека се отпусна изтощена край стената на клетката си.

След това единственото, което можех да правя, беше да се оглеждам многозначително.

С часове.

Отново ме заболя глава, а когато затворех очи, зад клепачите ми играеха най-различни образи.

По едно време един от Белите престилки влезе и хвърли друг „експеримент“ в клетката до моята. Надникнах, любопитна да го видя, но се обърнах на мига с натезало сърце. Приликата с дете беше достатъчна, за да ми призлее, но съществото приличаше повече на някаква ужасна гъба. По цялото си тяло имаше огромни неравни образувания. На ръцете си имаше няколко пръста, на крака — подобен на шушулка — само един. Сините му очи ме изгледаха без мисъл и премигнаха.

По някое време в следващия час осъзнах, че „експериментът“ вече не диша. Беше издъхнал до мен.

Вцепенена от ужас, погледнах Ейнджъл. Плачеше. Беше разбрала.

Накрая, доста по-късно, вратата на лабораторията се отвори и влязоха няколко души. Различих човешки гласове и Заличителски смях и тананикане. Бутаха голяма товарна количка и спряха до нашите клетки.

— Тук са само четири — обади се превзет мъжки глас.

— Два умряха — отвърна Ари триумфално. — Още в Колорадо. Останаха само тези.

Той срита клетката ми и вратата изтрака.

— Здравсти, Макс. Липсвах ли ти?

— Директорът сигурен ли е? — попита женски глас. — Жалко е — можем да научим толкова много от тях.

— Да — обади се трета Бяла престилка. — Твърде рисковано е. Предвид трудностите, които имахме с малкото.

Погледнах Ейнджъл и вдигнах палец одобрително, горда от това, че беше устояла. Тя ми се усмихна вяло.

Вдигнаха клетката ѝ грубо и я метнаха на количката като куфар с багаж. Ожулената буза на Ейнджъл се удари в стената и тя потръпна, а в мен отново се надигна гняв.

Ари взе моята клетка и я стовари до нейната толкова тежко, че си прехапах устната. Поредната рана. Ухили ми се през решетките и оголи дългите си жълти зъби.

— Силен като бик — изфука се.

— Баща ти сигурно се гордее с теб — рекох с присмех.

Това здравата го ядоса и той блъсна клетката ми толкова силно, че едва не паднах.

— Спокойно — измърмори жената в бяла престилка.

Ари ѝ изръмжа убийствено.

После още двама Заличители натовариха и клетките на Ръч и Зъба до нас. Изкараха количката през широка двукрила врата. Ари ни следваше с гневно изражение. Помещението от другата страна беше болезнено светло, претрупано с техника и изпълнено със задушаваща миризма на препарат за под.

Хванах решетките на клетката и надникнах навън с надеждата да видя някоя врата или кабинет — нещо, по което да се ориентирам в коя част на Училището сме. Заличителите се опитваха да ни одраскат с нокти през решетките и ни тормозеха, като непрекъснато ги тръскаха. Зачудих се колко сила е нужна, за да хвана пръста на някой от тях и да го счупя.

Направихме остър завой наляво и преминахме през още няколко двойни врати, докато накрая не се озовахме навън. Вдишах жадно, но дори и навън въздухът около Училището миришеше гадно.

Присвих очи и се заоглеждах от двете страни на клетката за някакви ориентирни. Зад нас беше сградата на лабораторията. Пред нас, на около сто метра, имаше ниска постройка от червеникави тухли. Бяхме в задния двор на Училището.

Дворът, към който имах навика да гледам през прозореца на лабораторията късно през нощта.

Дворът, в който обучаваха Заличителите как да улавят и разкъсват плячка.

Вероятно затова се смееха толкова доволно.

Интересно, че когато си изправен пред неизбежна смърт, приоритетите ти изведнъж се променят.

Да вземем за пример настоящия момент. Имах избор — или да се предам и да ги оставя да избият всички ни, или да дам всичко от себе си в битката.

Избрах второто — просто съм си такава.

В краткия миг, в който трябваше да реша каква форма да дам на своята „битка до смърт“, някаква сянка закри слънцето.

— Обувките ти удобни ли са за бягане, прасенце? — попита Ари, промуши косматите си пръсти през решетката и ги размърда. — Готова ли си за една тренировка? По бягане? А после за обяд? Ти си обядът!

Ухилих се зловещо, след което се наведох и ухапах пръстите на Ари. Той пое рязко въздух и нададе ужасяващ вик от болка. Събрах всички сили и стиснах зъби още по-здраво. Усетих как кожата му се разкъсва и устата ми се изпълни с ужасния вкус на кръвта му. И знаете ли какво? Изобщо не ми пукаше. Гледката на ранения Ари си струваше.

След катастрофата при всяко стискане на челюстите изпитвах страшна болка, но този път я пренебрегнах и съсредоточих целия си гняв в ранената си челюст. Ари тръскаше клетката и блъскаше по нея със свободната си ръка, от което главата ми се мяташе като топка на ластик.

Аз обаче стисках, а в ума ми се гонеха питбулски мисли.

Белите престилки започнаха да ми викат нещо. Ари продължаваше да пици и взе бясно да ритат клетката. Без предупреждение отворих уста и пуснах. При следващия му ритник клетката ми се претърколи.

Спря върху тавана си, точно до вратата на клетката на Ейнджъл. Бях по-умна от средностатистическа мечка и ми бяха нужни само няколко секунди, за да ѝ вдигна резето.

— Бягай! — наредих. — Бягай! Без да спориш!

Тя отвори вратата и се измъкна точно когато Ари се стовари върху моята клетка, обзет от зверска ярост. Опитах се да запазя самообладание, но той я блъскаше неудържимо и ревеше от болка. Клетката се изтъркаля на тревата и за част от секундата зърнах небето. По него бързо се носеха тъмни буреносни облаци. След това отново се преобърнах. Чувствах се като пране в сушилня.

Ари ревеше от бяс, наричаше ме как ли не и тръскаше окървавените си пръсти. Няколко капки кръв ме опръскаха през решетките.

Аз обаче се усмихвах. Първата ми искрена усмивка от дни насам.

Бях видяла от какво се състояха облаците.

От мишелови — начело с Иги и Газопровода, от кого другиго? Идваха в Училището, за да ни спасят.

Може да го сметнете за лудост, но гледката на огромна граблива птица, която разкъсва плътта на Заличител, може да бъде много освежаваща.

Ари тъкмо успя да разкърти вратата на клетката ми, без дори да я отключва, когато върху му връхлетя мишелов с остри като бръснач нокти и искрена ненавист към вълците. Изскочих навън. Ари замахна към птицата, но когато тя впи нокти във врата му, се разпищя като голямо бебе.

— Ейнджъл! Махай се оттук! — изкрещях и се спуснах към нея.

Две от Белите престилки бяха по петите й, но аз я настигнах първа. Ръгнах единия с лакът, стиснах Ейнджъл през кръста и я *хвърлих* в небето.

След това успях да отключа клетката на Зъба. Белите престилки се хвърлиха срещу мен, но обикновеният възрастен човек няма никакви шансове срещу вбесената Макс. Фраснах единия в челюстта и чух как зъбите му изтракаха. Другият получи шут точно под двойната си гуша. Главата му отскочи назад и той се свлече като камък.

Зъба изскочи от клетката си, сграбчи един от Белите престилки и го удари в количката. Вдигна юмрук и го стовари отгоре му с хладнокръвна решителност. Ученият подбели очи и се сви на земята.

В следващия миг бях до Ръч. Тя се изсипа от клетката си в мига, в който Иги и Газопровода поведоха втората атака на своята армия мишелови.

Недалеч една от жените в бели престилки се опитваше да се изправи на крака. Стрелнах се към нея, скочих във въздуха и описах широка дъга с десния си крак. Ритнах я в гърдите — *туп!* Тя падна на колене, остана без въздух, и се огледа недоумяващо.

— Приеми го като риск на професията, вещица такава! — изръмжах и се обърнах да проверя как са останалите.

Зъба изпускаше парата си върху Ари, който беше клекнал на земята с ръце около главата си, за да се предпази. Зъба го блъсна настрани с ритник, след което нанесе удар в слепоочието му. След това — за всеки случай — вдигна една от клетките и я тресна върху мръсния Заличител. Изведнъж Ари се оказа затворникът в клетка.

Скочих във въздуха от превъзбуда. Около мен се стрелкаха свирепи мишелови. Преброих Белите престилки — четирима. Ари и още трима Заличител бяха на земята, двама все още се държаха. Единият от тях извади оръжието си, но на мига мускулите около китката му станаха жертва на нечий неумолим клюн. *У-ух. Това сигурно боли.*

— Зъб! — изревах аз. — Иги! Гази! Да тръгваме! Бързо, хайде!

Вдигнаха се във въздуха едва ли не с нежелание. Иги се понесе сред мишеловите и по някакъв безмълвен начин им съобщи, че битката е свършила. Прекрасните птици се завъртяха грациозно и се понесоха нагоре, а ушите ми писнаха от пронизителните им крясъци.

— Един, двама, трима, четирима, петима — преброих аз своето собствено ято и го поведох към небето. — Зъб! Погрижи се за Ейнджъл!

Ейнджъл беше успяла да полети, но нямаше сили да се издигне по-нагоре. На мига Газопровода се спусна от едната й страна, Зъба — от другата, и двамата я понесоха със себе си.

От сградата изскочиха още Бели престилки и Заличители, но бяхме твърде високо и се движехме твърде бързо, за да могат да ни наранят.

До скоро, кретени — помислих си. — Излизаме във ваканция — завинаги.

— Макс!

Гласът ме накара да погледна надолу.

Джеб беше под мен. Явно беше пострадал при нападението на мишеловите, тъй като престилката му беше разкъсана, а на рамото му червенееше кръв.

— Максимум! — извика отново.

Изражението на лицето му не беше гневно — беше нещо, което не можех да определя.

— Макс! *Моля те!* Всичко това беше изпитание! Не разбираш ли? Нямаше да ви се случи *нищо!* Беше просто *изпитание!* Трябва да ми повярваш — аз съм единственият, на когото *можеш* да вярваш! Моля те! Върнете се — ще ти обясня всичко!

Изгледах го. Човекът, спасил живота ми преди четири години, научил ме на всичко, което знам, моята утеха в трудни моменти, опората ми, за да продължа напред. Колко ли пъти беше прибирал косата ми, за да не влезе в купата със закуска? Беше ми почти като баща.

— Няма да стане — казах уморено.

После размахих криле и ги оставих да ме понесат нагоре, към семейството, което ме чакаше.

Два часа по-късно язовирът Мийд изплува пред очите ни, а с него и стръмната скала, осеяна с огромните птици, които ни бяха спасили. Благодарни, че всички отново сме заедно, кацнахме на тясната тераса.

Ейнджъл едва не падна на хладния пращен под на пещерата. Клекнах до нея и я погалих по косата.

— Мислех, че никога повече няма да те видя — каза тя, а по бузата ѝ се търкулна една сълза. — Знаеш ли какви неща ми правиха, Макс! Ужасни, ужасни, ужасни.

— *Никога* не бих те изоставила — отвърнах със свито от болка сърце. — Никога не бих позволила да останеш в плен при тях. Първо ще трябва да ме убият.

— Те почти успяха — разхлипа се тя.

Прегърнах я. Прекарахме така доста време.

— Това не бива да се променя, никога — каза Иги. — Всички трябва да сме заедно.

Погледнах Зъба. Беше се облегал на стената, с лице към каньона. Усети погледа ми и се обърна. Вдигнах лявата си ръка в юмрук. С намек за усмивка той се приближи и сложи своя юмрук върху моя. Един по един останалите се присъединиха. Извадих дясната си ръка изпод косата на Ейнджъл и потупах ръцете им.

— Просто... благодаря ви — казах.

Ръч ме изгледа с известно учудване. Така де — вярно, че не бях най-сентименталният човек на Земята. Държах на семейството си и се стараех да съм мила с тях, но не прекарвах времето си в обяснения колко ги обичам.

Може би трябваше да променя това.

— Искам да кажа — опомних се, — че случилото се ме накара да осъзная колко голяма нужда имаме един от друг. Нуждая се от *всички* ви. И ви обичам. Но ние не сме петима, или трима, или двама. Ние сме шестима.

Зъба се беше втреничил с изключителен интерес в маратонките си. Иги нервно потропваше с дълги бледи пръсти по крака си. Малките обаче разбраха какво имам предвид.

Ръч обви шията ми с ръце:

— И аз те обичам, Макс! Обичам всички ни.

— Аз също — обади се и Газопровода. — Не ме интересува дали живеем в къща или на скала, или в колиба от кашони. Домът е там, където сме всички заедно.

Прегърнах го, а той се сгуши в мен с грейнало лице.

Не след дълго всички потънахме в сън и се събудихме през нощта от валящия силен дъжд — чудо, предвид че бяхме в пустинята. Наредихме се на ръба на терасата и оставихме капките да се сипят отгоре ни, за да отмият кръвта, прахта и спомените. Въпреки че носят ме болеше дори от досега с капките, те ме изпълниха с усещане за чистота. Разперих ръце към небето и потръпнах от студ.

Докато треперех така, Зъба ме стисна леко за раменете. Погледнах го. Очите му тъмнееха като пустинното небе.

— Джеб знае къде живеем — казах тихо.

— Не трябва да се връщаме там — кимна Зъба. — Явно трябва да си потърсим нов дом.

— Да — отвърнах замислено аз.

Затворих клепачи и отворих леко уста. Вдишах хладния, освежен от дъжда въздух и отворих очи.

— На изток — заявих уверено. — Отиваме на изток.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
НЮ ЙО-ОК, НЮ ЙО-ОК

Синьо, наситеносиньо небе над облаците. На тази височина беше студено, но слънцето грееше по-силно. Въздухът беше рядък и лек като шампанско. Трябва да опитате някой път.

Бях щастлива. Шестимата бяхме без дом, без цел, преследвани... И може би щеше да е така цял живот — независимо колко щеше да продължи той. Но...

Вчера се бяхме измъкнали от адските псета в Училището, нали? И се насладихме на гледката как нашите приятели мишеловите кълват и разкъсват Белите престилки и Заличителите.

Ейнджъл отново беше с нас.

Погледнах я — все още не се беше съвзела. Нуждаеше се от време, за да се възстанови от всичко, което ѝ бяха сторили. Само при мисълта за това гневът ме стягаше в желязна хватка, докато направо не можех да си поема дъх. Ейнджъл усети погледа ми, обърна се и ми се усмихна. Половината ѝ лице беше със зелено-жълтеникав оттенък — синината заздравяваше.

— Боже! — каза Ръч и ускори, за да се изравни с мен. — Просто е толкова, толкова... разбираш ме, нали?

Спусна се надолу ловко, после отново се издигна и застана до мен.

— Да, разбирам — отвърнах ѝ с усмивка.

— Искам да кажа... Вятърът, височината, никой не ни преследва, всички сме заедно, за закуска отидохме в „Айхоп“^[1]... — Тя ме погледна със светнал безгрижен поглед: — Виж ни къде сме, толкова е хубаво, а децата долу под нас трябва да ходят на училище или да чистят стаите си. Много мразех да чистя стаята си.

Във времената, когато все още имахме стаи. Въздъхнах. *Не мисли за това.*

В следващия миг се задавих. Струва ми се, че успях да издам някакъв звук, след което зад клепачите ми изригна ослепителна, зашеметяваща болка.

— *Макс?* — изпищя Ръч.

Не можех да мисля, да говоря, да се движа. Крилете ми се отпуснаха като хартия и полетях надолу като камък.

Това беше чудовищно тревожно.

Пак.

[1] IHOP (International House of Pancakes) — верига заведения за хранене, които предлагат различни видове палачинки. — Бел.прев. ↑

От очите ми рукох сълзи. Стиснах глава с ръце, защото болката вътре щеше да пръсне черепа ми. Единствената ми полусъзнателна мисъл беше: *Моля ви, оставете ме да се размажа — може би непоносимата болка ще спресе СПРЕ.*

Силните, жилести ръце на Зъба ме подхванаха и усетих, че отново се издигам. Крилете ми висяха смачкани помежду ни, но това беше без значение — вълнуваше ме единствено усещането, че мозъкът ми се е превърнал в космически взрив от несекваща агония. Силите на съзнанието ми стигаха само колкото да се засрамя от звука на собствените си жалки стонове.

В този миг бих дала всичко, за да умра.

Не знам колко време ме носи Зъба. Бавно — много бавно, — болката утихна. Почти успях да отворя лекичко очи. И да преглътна. Предпазливо свалих треперещите си ръце от главата. Искрено вярвах, че ще видя в шепите си парчета кост от черепа ми.

Премигах срещу Зъба. Беше ме приковал с тъмните си очи и все така летеше — въпреки че носеше и мен.

— Братче, тежиш цял *тон* — каза. — Какво яде? *Камъни?*

— Да, и бяха по-меки от главата ти — изхрипях аз.

По устните му едва пробяга усмивка. Явно се беше притеснил доста.

— Макс, добре ли си?

Ръч беше уплашена и изглеждаше още по-малка.

— Тъх — успях да измуча. *Току-що получих удар или нещо подобно.*

— Намери къде да кацнем — казах на Зъба. — Моля те.

Около час по-късно прецених, че съм се оправила. Въпросът беше *от какво?*

Бяхме направили бивак за нощта.

— Ей, какви ги вършите! — казах. — Разчистете още храстите, иначе ще запалим цялата гора!

— Май вече си се съвзела — измърмори Зъба и ритна няколко сухи клона встрани от огъня, който Иги се опитваше да запали.

Хвърлих му един поглед, след което заедно с Ръч и с Ейнджъл оградихме купчината съчки с големи камъни. Сигурно ще попитате защо бяхме поверили кибрита на слепеца в ятото. Ами, защото го биваше в тези работи. Във всичко, свързано с огъня — клади, взривове, фитили, бомби, факли... — Иги беше точният човек. Умение, което имаше както плюсове, така и минуси.

Двайсет минути по-късно вече проучвахме кои храни стават за печене на шиш.

— Всъщност не е лошо — обяви Газопровода и отхапа от сгърченото парче салам на шиша си.

— С бананите не става — предупреди ни Ръч мрачно и изтръска слюзестата маса в храстите.

— Вкусотия! — изсумтях аз и лепнах една ръжена бисквита върху шоколадово-желирания сандвич, който бях съградила на коляно. Отхапах и в устата ми се разля вкусът на блаженството.

— Тук ми харесва — рече Газопровода доволно. — Все едно сме на летен лагер.

— По-скоро *клетен лагер* — рече Зъба. — Специално за мутанти.

Подритнах крака му с кубинка.

— Не е толкова зле. Направо си е хубаво.

Зъба ме изглежда, сякаш за да измърмори: „Щом така казваш“, и обърна бекона си над огъня.

Изтегнах се и облегнах глава на навития на топка суичър. Време за почивка. Нямах представа на какво се дължеше болката, но в момента бях добре и не ми беше до тревоги.

Ама че лъжа! Коленете ми буквално се тресяха. Бях наясно, че „учените“ в Училището си играеха с огъня с тези комбинации на ДНК от различни създания. Като цяло след време кръстосаните гени ставаха нестабилни и организъмът просто... се самоунищожаваше. С останалите от ятото бяхме ставали свидетели на това милион пъти — съчетанието между куче и заек беше пълен провал. Както и комбинацията между овца и макак. Експериментът между котка и мишка беше произвел огромна, зла и изключително пъргава мишка, която обаче не можеше да яде нито зрънца, нито месо. И умря от глад.

Дори и Заличителите, които принципно се считаха за успех, имаха недостатък — продължителността на живота. Развиваха се от зародиш до бебе за пет седмици, а от бебе до младеж — за около четири години. Отслабваха и умираха на около шестгодишна възраст. Но непрекъснато ги усъвършенстваха.

А ние? Колко време щяхме да издържим ние? Доколкото ми беше известно, бяхме най-дълго оживелите рекомбинанти, създадени в Училището.

Значи можеше да се влошим и да се сринем по всяко време.

Сигурно случилото се с мен днес вещаеше именно това.

— Макс, събуди се — каза Ейнджъл и ме побутна по коляното.

— Будна съм.

Надигнах се, а Ейнджъл припълзя до мен и се сви в скута ми. Обгърнах я с ръце и отметнах рошавите руси къдрици от лицето ѝ.

— Как си, Ейнджъл?

Тя ме изгледа сериозно с големите си сини очи.

— Научих една тайна. Когато бях в Училището. Отнася се за нас. Откъде сме се появили.

— Какво искаш да кажеш, миличка? — попитах внимателно. *Какво, по дяволите, пък е това сега?*

Ейнджъл замачка подгъва на ризата си с пръсти, като избягваше погледа ми. Прогоних мислите от главата си, за да не долови тревогата ми.

— Чух някои неща — отговори почти шепнешком.

Придърпах я по-близо. Когато Заличителите я отвлякоха, се бях почувствала сякаш ми бяха отрязали ръката. След като си я върнахме, отново бях цяла.

— Неща, които някой е казал или си е *помислил*? — попитах.

— Помислил — отвърна тя.

Изглеждаше страшно изтощена. Дали пък да не отложим разговора за утре?

— Не. Искам да ти кажа сега — каза тя.

Очевидно беше прочела и *моите* мисли.

— Просто чух разни работи. Не успях да разбера всичко — някои части липсваха. А и мислите идваха от няколко човека.

— И от Джеб? — попитах, а гърлото ми се сви.

Ейнджъл ме погледна.

— Не. От него не успях да доловя абсолютно нищо. Нищо. Все едно беше мъртъв. — След кратка пауза продължи: — Докато правеха безбройните си тестове, мислеха за мен и за ятото, чудеха се къде сте и дали ще се опитате да ме освободите.

— Е, *отговорихме* им — казах аз гордо.

— Да — съгласи се тя. — Все едно. Разбрах, че държат информацията за нас някъде другаде. Информация за живота ни.

Умът ми зажува.

— Моля? — възкликнах. — Например колко ще живеем? Или откъде са взели нашата ДНК?

Исках ли всъщност да науча продължителността на живота си? Не бях сигурна.

Ейнджъл кимна.

— Хайде, казвай! — Иги явно се беше събудил, беше чул разговора ни и сега настояваше с типичната си тактичност.

Пронизах го с поглед — което, разбира се, беше безсмислено. Останалите също се разбудиха.

— Имаме досиета — каза Ейнджъл. — Един вид базовите досиета. Намират се в Ню Йорк, на място, наречено Института.

— Института? — озадачих се аз. — В град Ню Йорк или в щата Ню Йорк?

— Не знам — рече Ейнджъл. — *Мисля*, че се казваше Институтът. Институтът на живота или нещо подобно.

Зъба се беше втренил в мен, застинал напрегнато на място. Осъзнах, че вече е взел решението да идем да проверим за какво говори Ейнджъл, затова кимнах отсечено.

— Има и още — каза Ейнджъл. Тънкият ѝ глас потрепери и тя захлупи лице на рамото ми. — Нали все говорим за родителите си и се чудим дали

наистина сме направени в епруветки?

Кимнах.

— Моето име го имаше в старите записки на Джеб — прекъсна я Ръч.
— Кълна се.

— Знаем, Ръч — казах аз. — Нека изслушае Ейнджъл.

— Ръч е права — изтърси Ейнджъл. — Имали сме истински родители.
Не сме правени в епруветки. Родили сме се като истински деца. От истински
човешки майки.

Ако в този момент някъде беше изпукал клон, щяхме да подскочим на три метра от земята.

— И си мълчиш от вчера? — възмути се шумно Иги. — Какво ти става? Най-малката си, но това не значи, че трябва да се държиш като най-глупавата.

— Слушайте — рекох и поех въздух, — да се успокоим и да оставим Ейнджъл да довърши. — Отметнах косите от лицето й. — Защо не ни разкажеш всичко, което си чула?

— Успях да уловя само отделни късчета — рече тя смутено. — Съжалявам, наистина. Просто се чувствах ужасно... а и всичко това ме натъжава много, наистина много. Не искам пак да се разплача. О-о, разплаках се.

— Всичко е наред, Ейнджъл — каза Зъба с плътния си глух глас. — Разбираме те. Тук, с нас, вече си в безопасност.

Ръч изглеждаше сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Дадох й знак с поглед да се овладее. Газопровода се приближи до мен и ме хвана за гайката на колана, за да се успокои. Прегърнах го с едната си ръка, а другата остана върху Ейнджъл.

— Оказва се — започна тя бавно, — че идваме от различни места и от различни болници. Вземали са ни веднага след раждането. Но *не* сме родени в епруветки.

— Защо са ни взели? — попита Зъба. — И как са имплантирали птичата ДНК в телата ни?

— Не успях да разбера — каза Ейнджъл. — Звучеше като че ли... като че ли по някакъв начин са сложили гените в нас, *преди* да се родим — тя потърка чело. — С теза? Амино... аммо...

— Амниоцентеза? — политах аз, а по гръбнака ми пробяга зловеща тръпка.

— Да — отвърна Ейнджъл. — Точно това. Някак са сложили птичите гени в нас.

— Разбирам. Продължавай — подканих я. Щях да им обясня след това.

— И така, при раждането ни лекарите ни дали на Училището — продължи Ейнджъл. — Чух... чух, че казали на родителите на Ръч, че тя е мъртва. Което е лъжа.

Ръч се разхлипа и големите й кафяви очи плувнаха в сълзи.

— Значи съм *имала* майка и баща — прошепна тя. — *Истински родители*.

— А майката на Иги...

Иги застина. Целият в слух, не искаше да изпусне и една дума от устата на Ейнджъл.

— ... е мъртва — довърши тя и си пое дъх разтреперана. — Починала при раждането му.

Потресаващата скръб на лицето на Иги беше ужасяваща гледка. Не знаех какво да направя, какво да му кажа. Просто исках да премахна болката, която изпълваше всички ни.

— А ние? — попита Газопровода. — Как са се докопали до нас двамата? През две години?

Ейнджъл избърса очи.

— Нашите родители ни дали на Училището *по собствено желание* — каза тя и слабите ѝ рамене отново се разтресоха от плач.

Газопровода зяпна безпомощно и се опули.

— Моля?

— Искали да *помогнат* на Училището — успя да промълви Ейнджъл между хлиповете. — Дали им *разрешение* да ни сложат птичите гени. И ни оставили там за пари.

Сърцето ми се късаше. Газопровода геройски се опита да запази самообладание, но в крайна сметка беше просто малко момче. Долепи се до мен, захлупи лице в ризата ми и избухна в сълзи.

— А чу ли нещо за мен? Или за Макс?

Зъба белеше кората на една пръчка. Гласът му звучеше равнодушно, но беше стегнал рамене, а лицето му беше изопнато.

— Казали на майка ти, че си мъртъв, като при Ръч — каза Ейнджъл. — Още нямала двайсет години. За баща ти не знаеха нищо. Но на майка ти казали, че си умрял.

Зъба строши на две пръчката, която държеше, а кокалчетата на ръцете му побеляха в мрака. В тъмните му очи проблесна болка. Болка и тъга. И отражението на огъня.

Прокашлях се.

— Ами аз?

Винаги си бях мечтала, че имам майка. Дори... това е толкова срамно, че никога не бих признала, че съм го казала... дори се бях надявала, че един ден тя ще се появи. И че ще бъде прекрасна и ще се *омъжи за Джеб*. И ще се грижи за всички ни. Да, знам. Жалка история, нали?

Ейнджъл премигна насреща ми.

— За теб не чух нищо, Макс. Нищо. Съжалявам.

— Не мога да повярвам! — оповести Газопровода за *тридесети* път. — Да се откажат от нас! Това са болни хора. Болни изверги. *Радвам се*, че не ги познавам.

— Съжалявам, Гази — казах и аз за тридесети път и разрових *дълбоко* съзнанието си за последните капки търпение.

Съчувствах му искрено, наистина искрено, но силите ми се бяха изчерпали преди около тринайсет пъти.

Все пак разроших гладката му мека коса и го прегърнах през раменете. Сълзите бяха набраздили мръсното му лице със следите си. Така ми се искаше просто да се върнем в къщата в планината... Заличителите обаче знаеха за нея — вече я бяха нападнали. Никога нямаше да се върнем, но в момента имах нужда да оставя Гази под горещия душ, след което да го сложа в леглото му.

С тези дни обаче беше свършено.

— Ейнджъл? Стана късно, мъниче. Защо не опиташ да поспиш? Всъщност добре е всички да си легнем по-рано.

— И аз също лягам — каза Ръч с глас, все още дрезгавеещ от плача. — Искам този ден да свърши.

Премигнах. Това беше най-краткото изречение, което беше казвала някога.

Шестимата се събрахме в кръг. Вдигнах левия си юмрук, Зъба сложи своя отгоре му и останалите последваха примера му. След това потупахме юмруците на останалите с дясна ръка.

Винаги го правим, независимо къде сме. Навик.

Ейнджъл се сви на мястото си. Завих я с моя суичър. Газопровода легна до нея, след него и Ръч. Клекнах до нея и оправих яката около шията ѝ.

Почти винаги си лягам последна — вероятно искам да се уверя, че останалите са заспали. Заех се да ограда огъня. Зъба реши да ми помогне.

— Може пък ти все пак да си се излюпила.

Шестимата имахме навика да се закачаме, че сме се излюпили от яйца.

Изсмях се сухо.

— Да. Може. Или да са ме намерили в някоя леха със зеле.

— В някаква степен имаш късмет — добави той тихо. — Да не знаеш е по-добре.

Не беше приятно, че винаги успяваше да прочете мислите ми, при това, без да има телепатични способности.

— Така всички възможности са отворени — продължи. — В твоя случай би могло да е по-зле, но би могло да е и далеч по-добре.

Седна на пети, загледа се в огъня и разпери крила, за да ги стопли.

— Нямала е и двайсет. Боже — каза с отвращение. — Сигурно е била наркоманка или нещо подобно.

Не би го казал пред останалите. За някои неща се доверявахме само един на друг.

— Може и да не е така — обадох се и засипах огъня с пепел. — Може да е била нормално момиче, което е направило грешка. Все пак е решила да изчака деветте месеца и да те роди. Може би е имала намерение да те отгледа или да те повери на някое наистина добро приемно семейство.

Зъба изръмжа с недоверие.

— Единият вариант е да попадна в илюзорно добро семейство, което желае да ме осинови. Другият — при орда побъркани учени, които отчаяно искат да правят генетични експерименти с невинни деца. Познай на мен кое се пада.

Той се отпусна уморено до Гази, затвори очи и сложи едната си ръка пред лицето.

— Съжалявам, Зъб — произнесох безгласно.

Накрая си легнах и аз. Протегнах крак, за да докосна Ръч, и прегърнах Ейнджъл. Бях твърде уморена, за да се тревожа за болката в главата ми от порано. Твърде уморена да се чудя как щяхме да открием Института в Ню Йорк. Твърде уморена, за да мисля за спасението на света.

— Ей! — подвикнах. — Време е да ставате!

Ще си отдъхнете, като научите, че краткият ми престой в безгрижните дебри на отмората приключи категорично още щом слънцето блесна през клепачите ми на следващата сутрин.

Станах и запалих огъня — ето какъв всеотдаен прекрасен водач съм, — а после започнах да подритвам с обич останалите, за да ги събудя.

Наоколо се понесе мучене и пышкане. Без да им обръщам внимание, се опитах да закрепя тигана с пуканки „Джифи поп“^[1] на една пръчка над огъня. Пуканки за закуска... Защо не? Нали пак е нещо *зърнено*! Като... като *овесени ядки*, но надути от високо самочувствие.

Освен това на картечния трясък на пукащите пуканки е трудно да останеш заспал. Скоро и останалите от ятото се събраха около огъня и взеха да търкат сънено очи.

— Тръгваме към Ню Йорк, банда. Градът, който не спи. Мисля, че имаме шест-седем часа път.

Двайсет минути по-късно един по един се издигнахме над огнището. Аз бях последна, след Ейнджъл. Пробягах около шест метра, скочих във въздуха и размахвах силно криле. На около три метра от земята ме връхлетя отново — невидима сила заби невидим болт в черепа ми.

Полетях надолу с вик и се ударих в земята толкова силно, че въздухът излезе от гърдите ми.

Свих се на разтреперано кълбо от болка. Хванах глава с ръце и усетих как по бузите ми капят сълзи. Опитах да сдържа писъците си.

— Макс? — Зъба внимателно докосна рамото ми с пръсти. — Като преди ли е?

Не можех дори да кимна. Можех единствено да стискам глава, за да попреча на мозъка ми да се пръсне по дрехите на приятелите ми. В ушите ми нахлу висок, пронизителен звук. *Идваше от мен.*

В мозъка ми изригнаха червени и оранжеви кръгове, сякаш вътре в мен гърмяха фойерверки. След това се почувствах все едно някой беше опънал киноекран право върху ретините ми — през съзнанието ми с мълниеносна скорост запрепускаха образи, толкова бързо, че започна да ми се гади. Едва успявах да различа отделните кадри — *замъглени сгради, неясни пейзажи, неразличими човешки лица, храна, заглавия на вестници, стари черно-бели кадри, психеделични видения, преплитачи се линии...*

Не знаех колко време беше продължило... години? Постепенно, много бавно, осъзнах, че мога да се движа. Щом събрах достатъчно сили, припълъзах до някакви храсти и изповръщах вътрешностите си.

След това легнах задъхана, полумъртва. Мина известно време, преди да отворя очи и да видя синьото небе, покрито с пухкави бели облаци... и петте притеснени лица пред него.

— Макс, какво *става* с теб? — каза Ейнджъл.

И видът, и гласът й бяха еднакво изплашени.

— Дали да не те заведем на лекар? — попита Зъба загрижено, като ме прониза с поглед.

— О, да, *чудесна* идея — отвърнах отпаднало. — Да оповестим съществуването си на *още няколко* институции.

— Виж... — започна Зъба, но аз го прекъснах:

— Вече съм добре — едва процедих лъжата през зъби. — Може да съм пипнала някакъв стомашен вирус.

Стомашен вирус, който води до *рак в мозъка*. От онези вируси, които се появяват преди генетичният ти код да се разпадне. Вирус, който вещае смъртта.

— Нека просто стигнем до Ню Йорк — казах.

---

[1] Американска марка пуканки, които се продават в готова опаковка с тиган за еднократна употреба. — Бел.прев. [↑](#)

Зъба задържа за доста дълго безизразния си поглед върху мен, след което вдигна рамене и даде знак на Газопровода да излети. Той го послуша неохотно, а останалите го последваха.

— Първо ти — каза Зъба и посочи с палец нагоре.

Стиснах зъби и се изправих на крака. Затичах се неуверено, разперих криле и подскочих във въздуха, готова за нова експлозия от болка. Такава обаче не последва. Все пак усещането, че мога да падна, остана. Помислих си, че ще е ужасно, ако се случи от високо.

— Добре ли си? — попита Ръч, щом полетяхме.

Кимнах.

— Помислих за мама и татко — рече тя.

Светлокафявите ѝ криле махаха в синхрон с моите. Разминавахме се леко само в долния край на маха.

— Обзалагам се... Ако преди единайсет години са мислели, че съм умряла, се обзалагам, че сега ще се зарадват много да ме видят, нали? Ако през цялото това време са си мечтали как се връщам с тях у дома и раста пред очите им... значи много ще се радват да ме видят, нали?

Не казах нищо.

— Освен... — вдигна вежди тя. — Искам да кажа... Вероятно не съм точно такава, каквато са си ме представяли. А? Не че вината е моя или нещо такова, но все пак... аз имам *криле*.

Да — казах си наум.

— Може и да не ми се зарадват с тези крила и с всичките ми особености — продължи Ръч, а гласът ѝ заглъхна. — Вероятно ще искат нормална дъщеря. Аз обаче не съм нормална — може и да не поискат да се върна при тях. Какво мислиш, Макс?

— Не знам, Ръч — отвърнах. — Но ми се струва, че ако са твои родители, би трябвало да те обичат независимо каква си, дори и да се различаваш от останалите.

Ела ме беше приела такава, каквато съм — с крилето, с особеностите, с всичко. А доктор Мартинес щеше завинаги да си остане олицетворение на идеалната майка. Тя също ме беше приела.

В гърлото ми заседна буца и се опитах да не се разплача. Не ми ли *стигаха* толкова емоции за една сутрин, изругах под сурдинка. Преди време бях чула Ейнджъл да ругае като моряк, след като удари пръста на крака си, и бях решила да внимавам с приказките. Само това ми липсваше — шестгодишен мутант с мръсен език.

Спомних си как с Ела и майка ѝ правихме курабийки с шоколад. Ние си ги приготвихме. Ей така, с един пакет брашно и няколко яйца. Не готови курабийки, дори не готово тесто. Уханието им, докато се печеха, беше не-ве-ро-ят-но. Ухаеше на... на дом. Ухание на истински дом.

Не бях яла по-вкусни курабийки в живота си, по дяволите.

— Боже мой — прошепнах при вида на светлините под нас.

Почти целият град Ню Йорк се намира в единия край на дълъг тънък остров, наречен Манхатън. Очертанията му бяха пределно ясни, тъй като извън тях земята мигом помръкваше. Артериите на града бяха оброчени от ленивите перлени наниз на уличните лампи. Имах чувството, че във всеки прозорец на всяка сграда грееше по една лампа.

— Тук има *много* хора — приближи се Зъба до мен.

Знаех какво си мисли — всички имахме склонност към клаустрофобия и параноя, когато бяхме сред много хора. Не само че Джеб непрекъснато ни повтаряше да не общуваме с никого по каквато и да било причина, а и винаги съществуваше рискът някой непознат изведнъж да се преобрази в Заличител.

— Божичко, божичко — повтаряше Ръч развълнувано. — Хайде да слизае! Искан да мина по Пето авеню! И да ходя по музеи! — Обърна се към мен с грейнало от нетърпение лице: — Останаха ли ни някакви пари? Може ли да си купим нещо за ядене? И да влезем в някой магазин?

— Имаме малко пари, да — отвърнах аз. — Колкото да си купим нещо за ядене. Но не забравяйте, че сме тук, за да открием Института.

Ръч кимна, макар че явно половината от думите ми бяха минали покрай ушите й.

— Какъв е този звук? — попита Иги и се заслуша. — *Музика*. Под нас звучи музика? Защо я чуваме чак тук, горе?

Долу Сентръл парк представляваше голям и относително тъмен правоъгълник. На поляна в единия му край видях огромна тълпа хора, осветени от мощни прожектори.

— Предполагам, че има концерт — отговорих на Иги. — В парка. Концерт на открито.

— Ау, че хубаво! — обади се Ръч. — Може ли да идем? Моля те, Макс, моля те! Истински концерт!

Ако въобще беше възможно човек да подскача нагоре-надолу, докато лети, Ръч го постигна.

В парка беше доста тъмно. Долу имаше стотици хиляди хора. Дори и Заличителите биха се затруднили да ни открият в подобна блъсканица. Взех делово решение.

— Да. Трябва да се постарам да кацнем точно зад прожекторите, за да не ни видят.

Приземихме се тихо между няколко дебели дъба. Раздвижихме крака, прибрахме криле и нахлузахме якетата отгоре им. Уверих се, че всички сме заедно и поведох ятото към тълпата, като си придадох небрежен вид. *Аз? Да летя? Не-е.*

Музиката гърмеше невероятно силно. По-високите и от Иги колони бяха натрупани една върху друга по три. Имах чувството, че самата земя вибрира.

— Какъв е този концерт? — извика Иги в ухото ми.

Надникнах над десетките хиляди глави към издигнатата сцена. Благодарение на орловото си зрение различих музикантите без проблем. Както и надписа над тях: „Натали и Трент Тейлър“.

— Близнаците Тейлър — отговорих, при което повечето от останалите нададоха радостни възгласи. Харесвах близнаците Тейлър.

Смесихме се с тълпата. Ейнджъл не се отделяше от мен, стиснала с малката си ръчичка моята. Бяхме по-назад и не ни се налагаше да се тъпчем подобно на сардини като хората пред сцената. Мисля, че ако се бяхме наблъскали толкова нагъсто, без да можем да помръднем, всички щяхме да пощуреем. Иги качи Газопровода на конче и му даде запалката си, за да я вдигне във въздуха като хилядите хора около нас. Той се заклати в такт с музиката, развявайки пламъчето над себе си.

Когато ме погледна, на лицето му беше изписано такова щастие, че едва не се разплаках. Колко пъти го бях виждала така? Да речем, два? За осем години...

Изслушахме целия концерт на Натали и Трент. Покрай нас потекоха реки от хора, а ние се стопихме в сенките около дърветата. Клоните им бяха дебели и удобни. Литнахме горе и се настанихме на тях.

— Беше страхотно — рече Ръч развълнувано. — Не е за вярване колко много хора имаше, при това всичките на едно място... Ослушайте се само... *Нито за миг, не става тихо.* Чувам хора, коли, сирени, кучета... А всъщност беше толкова тихо.

— Прекалено тихо — обади се Газопровода.

— Е, според мен е гадно — каза Иги сухо. — Когато е тихо, мога да преценя кое къде е — предмети, хора... Ориентирам се по ехото. Тук съм обграден от плътна, задушаваша стена от звук. Нямам търпение да се махнем.

— О, Иги, стига! — извика Ръч. — Тук е прекрасно! Ще свикнеш.

— Дошли сме, за да издирим каквото можем за Института — припомних и на двамата. — Съжалявам, Иги, но се надявам скоро да свикнеш. Ръч, не сме дошли да се забавляваме. Целта ни е да открием Института.

— Как ще го направим? — попита Ейнджъл.

— *Имам план* — рекох твърдо.

За Бога, кога ли щях да престана с всички тези лъжи.

Ако обкръжите Ню Йорк с ограда, ще получите най-големият постоянен цирк на света.

Когато се събудихме призори, по дългите с километри алеи на Сентръл парк вече имаше хора, които тичаха, караха колела, дори яздеха. Слязохме от дърветата и тръгнахме нехайно по алеите.

След час около нас хвърчаха кълкьори, уличните артисти оправяха реквизита си, а край пейките беше пълно с хора с кучета и майки, които бутаха количките си.

— Онази жена води шест бели пудела! — изсъска Ръч в шепата си. — За чий дявол са й цели шест пудела?

— Може да ги продава на деца с големи очи — предположих аз.

— Усещам някаква страхотна миризма — обади се Иги и взе да върти глава, за да открие източника ѝ. — Какво е това? Ето там — посочи вляво от мен.

— Един човек продава нещо за ядене — отговорих. — Пише „фъстъци с мед“.

— Ето къде отивам — каза Иги. — Може ли малко пари?

Тримата с Иги и Ейнджъл купихме шест малки пакетчета фъстъци с мед (наистина ухаеха райски), а Зъба, Ръч и Газопровода отидоха да видят една жена, облечена като клоун, която продаваше балони.

Когато тръгнахме към тях, нещо в поведението на жената клоун ме смути. Беше вперила поглед в един изтупан чернокос мъж, който вървеше по близката алея. Той също я погледна.

По гърба ми пробягаха тръпки. На мига цялото удоволствие от хубавата сутрин се изпари. Попаднах в плен на страха, гнева и изключително силния инстинкт за самосъхранение.

— Иги, тревога — прошепнах. — Бързо при останалите.

Ейнджъл се беше долепила плътно до мен, стиснала здраво ръката ми. Забързахме към другите. Зъба по навик оглеждаше околността и щом забеляза напрегнатото ми изражение, хвана Ръч и Газопровода за раменете и ги поведе към нас.

Събрахме се и ускорихме крачка. Един поглед назад ме увери, че чернокосият тип ни следва. Към него се присъедини жена. На вид беше същата като него — пропита от решителност и сила.

През ума ми потече река от героично премълчани ругатни. Огледах околността за възможни маршрути за бягство, места, откъдето можехме да излетим, места, където да се скрием.

Настигаха ни.

— Бягайте! — казах.

И шестимата можехме да надбягаме повечето възрастни, но Заличителите също бяха генетично усъвършенствани. Не намерехме ли изход, бяхме свършени.

Преследвачите ни станаха трима — появи се още един красавец. Подтичваха леко и скъсяваха разстоянието помежду ни.

Алеите се вливаха една в друга, като ту се стесняваха, ту се разширяваха. Непрекъснато трябваше да отскачаме от пътя на колоездачи и

кънкъори, които се движеха твърде бързо, за да ни избегнат.

— Четирима са — обяви Зъба. — По-бързо, банда!

Ускорихме ход. Бяха на около двацет метра зад нас. На красивите им лица грееха мазни усмивки.

— *Шестима!* — казах.

— Прекалено бързи са — констатира Зъба очевидното. — Дали да не полетим?

Прехапах устни и стиснах ръката на Ейнджъл още по-здраво. *Какво да правим, какво да правим? Приближаваха все повече и повече...*

— Вече са осем! — каза Зъба.

— *Наляво!* — каза Иги.

Безпрекословно всички рязко свихме наляво. Нямах никаква представа как беше разбрал какво ще намерим там.

Алеята внезапно свърши в нещо като площадче, по чиято периферия улични продавачи предлагаха какво ли не. Пред групата тухлени сгради отляво голямо множество деца чакаха да преминат през метален портал.

Мярнах една табела: „Зоопарк «Сентръл парк»“.

— В тълпата! — прошепнах.

Ловко се смесихме с групата деца. Зъба, Иги, Ръч и аз приклекнахме, за да изглеждаме по-ниски, и се запромъквахме към средата на множеството, за да сме заобиколени отвсякъде с деца. Присъствието ни явно не смушаваше останалите — към двеста чакаха да влязат през портала.

Потиснах желанието си да измуча като крава и надникнах през рамото на едно момиче. Заличителите се бяха разпръснали и се оглеждаха за нас с ядосан вид.

Един от гадовете се опита да мине покрай полиция на портала на зоопарка, но онзи застана на пътя му.

— Днес пускаме само ученици — чух гласа му. — Достъпът за възрастни е ограничен. Вие сте придружител? Така ли? Да видя пропуска ви.

Заличителят изръмжа глухо, отстъпи и се върна при останалите. Ухилих се — спрял от нийоркско ченге. Да живеят униформите!

Стигнахме портала — *моментът на истината*.

И ни пуснаха!

— Минавайте, минавайте — мърмореше човекът на портала и ръкомахаше, без дори да ни поглежда.

Щом влязохме, се отделихме от останалите, изчакахме малко и плеснахме ръце една в друга.

— Яко! — каза Газопровода. — Само за ученици! Да! Това място ми харесва!

— Зоопарк! — възкликна Ръч.

Направо трепереше от вълнение.

— Винаги съм мечтала да вляза в зоопарк! Чела съм за тях, гледала съм предавания. Това е върхът! Благодаря, Макс.

Заслугата, че се бяхме озовали тук, не беше моя, но се усмихнах и кимнах — Макс великодушната.

— Хайде, да влезем по-навътре — каза Иги притеснено. — Да се отдалечим повече от тях. Майко мила, това лъв ли беше? Нали е в клетка?

— Намираме се в *зоопарк*, Иги — рече Ръч, хвана го под ръка и го поведе. — *Всички* са в клетки.

Както бяхме и ние неотдавна.

— Леле, гледайте! Бяла мечка!

Газопровода залепи лице на стъклената преграда и се втренчи в огромната бяла мечка, която плуваше нехайно в басейна си. Бяха пуснали във водата един празен варел вместо играчка и в момента тя го буташе насам-натам.

Ще го кажа направо: досега не бяхме виждали подобни животни. Не и на живо. Нашето детство не беше низ от екскурзии и неделни излети с родителите ни. Това беше непознат чуден свят, в който децата се разхождаха спокойно из зоопарка, животните живеяха в широки хубави ограждения, без да подлежат на генетични опити, а ние бяхме свободни, без да сме оплетени в жиците на електрокардиографа и гривните за кръвно налягане.

Беше върховно.

Да вземем тази мечка. Всъщност две мечки. Една голяма, главна мечка, и една по-малка — резервна. Ограждението им беше доста широко, с гигантски камъни, огромен басейн и играчки за забавление.

— Братче — обади се Газопровода замечтано. — Как ми се иска да имам басейн!

Ей, ало? А защо не къща? И безопасност? И достатъчно храна?

Тези неща бяха също толкова недостижими, колкото и басейнът. Пресегнах се и стиснах Гази за рамото.

— Да, би било страхотно — съгласих се.

Всички тези животни — въпреки че бяха затворени в ограждения, вероятно отегчени до смърт, може би самотни, — все пак бяха в по-добро положение от нас в Училището. Бях нащрек, в плен на гнева и тревогата, все още напомпана с адреналин след гонитбата със Заличителите. Животните ми навяваха твърде много спомени за ранното ми детство, когато живеях в малка клетка и не можех дори да се изправа в нея.

Което ме подсети — бяхме тук, за да намерим Института, каквото и да представляваше той. Съвсем скоро може би щяхме да научим кои сме, откъде идваме, какво точно се беше случило с нас.

Потърках уста с ръка. Определено се притеснявах, а долавях и първите признаци на главоболие. Ръч, Газопровода, Ейнджъл и Иги обаче се забавляваха искрено. Ръч описваше всичко на Иги, смееха се и тичаха наоколо. Като нормални деца. Разбира се, ако не броим крилете, свити на гърба им, и всичко останало.

— От това място ме побиват тръпки — каза Зъба.

— И теб ли? Аз направо ще превъртя — признах си. — Какви спомени само! А и ме мъчи... — понечих да кажа „главоболие“, но реших да не се оплаквам, защото не исках Зъба пак да заопява, че трябва да ида на лекар. — ... неустойимо желание да освободя животните.

— Да ги освободиш от какво? — попита той сухо.

— Просто да са на *свобода*, да избягат — отговорих.

— На свобода посред Манхатън? — отбеляза той. — Свободни да живеят без защита, без хора, които да им дават храна, без никаква представа как да се грижат сами за себе си? Тук им е по-добре. Освен ако нямаш намерението да отлетиш до Гренландия с бяла мечка на гръб.

Понякога логиката може да бъде изключително досадна наука. Стрелнах Зъба с поглед и отидох да събера останалите.

— Може ли вече да тръгваме? — Опитах се да не звуча жалка. Не одобраваше на водач. — Просто искам... да се махна оттук.

— Виждаш ми се позеленяла — заяви Газопровода заинтригувано.

Действително беше започнало да ми се гади.

— Да. Може ли да тръгваме, преди да повърна пред всички тези невинни дечица?

— Насам — каза Зъба и посочи голям процеп между две изкуствени скали. Водеше към алея, явно за служителите — беше преградена с въже и пустееше.

Успях да стигна дотам, без да падна, да се разпищя или да повърна. Какъв напредък.

— Знаете ли какво му харесвам на Ню Йорк? — започна Газопровода, докато шумно мляскаше своя кашер^[1] хотдог. — Пълно е с хора, които са далеч по-странни от нас.

— Значи се вписваме, така ли? — попита Иги.

Погледнах го. Сладоледът, който ближеше, беше като умалено негово копие — тънка, издължена фунийка и ванилов вкус. Вече надхвърляше метър и осемдесет — не лошо постижение за четиринайсетгодишен младеж. Винаги бях смятала, че заради ръста, бледата кожа и светлата червеникаворуса коса той се набива на очи най-много от шестима ни. По широкия нийоркски булевард около нас обаче крачеха убийствено красиви супермодели, пънкери, готик типове, рокери, покрити в кожа, костюмари, студенти, хора от всяко кътче на света... Ами да, шестте деца с издути якета, опърпани дрехи и съмнителна хигиена наистина не се забелязваха.

— Горедолу — казах. — Разбира се, това няма да ни спаси от Заличителите.

Механично огледах околността на триста и шейсет градуса, за да проверя за неприятности.

— Като стана дума за тях — намеси се Зъба, — явно си имаме работа с версия 6.0.

— И аз си мислех същото — потвърдих. — Реколтата тази година има по-човешки вид. Има и жени. Което е неприятно.

Докато говорех, изучавах лицата на минувачите в търсене на следи от животинско хладнокръвие, зло пламъче в очите, сурово стиснати челюсти.

— Да. Всички знаем колко кръвожадни са жените. И се бият нечестно — каза Зъба.

Вдигнах очи. Ама че шегобиец!

— Искам едно бурито^[2]? — примоли се Ръч, когато наближихме поредния уличен търговец. Обърна се към мен и заподскача назад по тротоара. — Какво е „ниш“? Нали може да изям едно бурито?

— Книш — поправих я аз. — Нещо като пържено квадратно парче картофено пюре.

Оглеждах всяка сграда — без да знам какво търсех. Нима очаквах голяма табела с надпис „Института“?

— А какво е „кисело зеле“? — попита Ейнджъл.

— Не ти трябва да знаеш — отговорих. — Повярвай ми.

Купихме по едно горещо увито във фолио бурито за всеки.

— Прекрасно е да можеш да си купуваш храна ей така, докато ходиш по улицата — заяви Ръч доволно. — На всеки две пресечки някой продава нещо за хапване. Има и закусвални. Обожавам закусвалните! Навсякъде са! Накъдето и да се обърне човек, е заобиколен от всичко, от което се нуждае — храна, банки, спирки на метрото, автобуси, яки магазини, сергии с плодове направо на улицата. Това е най-страхотното място на света, казвам ви! Дали да не се преместим тук за постоянно?

— Със сигурност ще улесним Заличителите — казах аз. — Няма да се налага да ни дирят в нищото.

Ръч повдигна вежди, а Ейнджъл ме хвана за ръка.

— Но си права, Ръч — рекох, разкаяна, че съм попарила ентусиазма й.
— Разбирам какво имаш предвид.

Всичко, за което говореше, обаче струваше пари, а нашите бяха на привършване. *А и имахме мисия.*

Изведнъж заковах на място, сякаш ме бяха побили в земята.

Зъба измери лицето ми с поглед.

— Пак ли болката? — попита притихнало и се огледа, сякаш планираше къде да ме заведе, ако внезапно се сгърча.

Поклатих глава и вдъхнах дълбоко.

— *Курабийки!*

Той ме изгледа тъпо.

Завъртях се в търсене на източника на аромата. Майчице. Точно пред нас се мъдреше червената витрина на магазин. „Мисис Филдс“, по-точно. По улицата се носеше миризмата на пресни, току-що извадени от фурната курабийки. Ухаеше на къщата на Ела... на безопасност, на дом.

— Искam курабийки — обях и дръпнах Ейнджъл след себе си в магазина.

Бяха страхотни.

Но не можеха да се сравняват с домашните.

---

[1] Кашер (англ. kosher) — термин, който обозначава чистата, годна за консумация храна според еврейския канон. В САЩ традицията да се консумира подобна чиста храна е преминала отвъд религиозните и етнически граници и е масово разпространен навик. — Бел.прев. ↑

[2] Бурито — подобна на дюнера мексиканска бърза закуска, популярна в САЩ. — Бел.прев. ↑

— Е, какъв е великият план за откриването на Института? — попита Иги.

— Уморих се от това ходене — обади се Ръч. — Не може ли да поседнем за малко?

Без да дочака отговор, тя се свлече на широките каменни стъпала пред някаква сграда. Облегна глава на ръцете си и затвори очи.

— Хм...

Просто да обикаляме, докато не го видим, не звучеше като особено убедителен отговор. Иги обаче беше уцелил в десетката — не знаех как да намерим Института. Не знаех как изглежда, не знаех дори дали изобщо се намира в рамките на града.

Газопровода и Ейнджъл седнаха до Ръч. За пореден път се изумих какви сладки деца бяха — за мутанти.

— Да погледнем в някой телефонен указател? — предложи Зъба. — От време на време ги има^[1].

— Да, не е лоша идея — отвърнах, ядосана че не мога да измисля нищо по-добро.

Трябваше ни някаква информационна система — например компютър, в който да проникнем. Загледах се в един от двата големи мраморни лъва пред сградата. Много претенциозно.

Мигнах и лъвовете станаха четири, сякаш образите им се наложиха един върху друг. Зверовете заиграха пред очите ми, а аз разтърсих глава. Мигнах повторно и всичко отново стана нормално. Усетих тежест в гърдите си — мозъкът ми отново отказваше.

— Е, какво ще правим? — попита Иги.

Да, водачо. Води.

Скована от притеснение, че главата ми може да избухне всеки момент, се зачудих мога ли някак да отложа отговора си. Вдигнах поглед към сградата пред нас. Имаше си име. И то беше „Обществена библиотека по хуманитарни и социални науки — Ню Йорк“. Аха. *Библиотека*.

Кимнах към сградата.

— Ще започнем оттук — рекох делово и плеснах два пъти с ръце като знак към малките да стават. — Предполагам, че вътре ще имат компютри, бази данни...

Крайт на изречението увисна недовършено, а аз тръгнах целенасочено нагоре по стълбите. Ръч, Гази и Ейнджъл ме последваха.

— Как го прави? — чух Зъба да пита Иги.

---

[1] В САЩ уличните телефони имат и телефонни указатели. — Бел.прев

Вътре в библиотеката беше страхотно. Никой от нас не беше попадал на подобно място, така че се оглеждахме като прости селянчета — каквито и бяхме.

— Мога ли да ви помогна? — рече един млад мъж, седнал зад полиран дървен плот. Погледът му беше леко неодобрителен, но явно нямаше намерение да изтръгне гръкляна на някой от нас, затова реших, че не е Заличител.

— Да — пристъпих напред.

Опитах се да си придам сериозен обигран вид — доколкото беше възможно за четиринайсетгодишен мутант, който никога не е попадал в библиотека.

— Бих желала да потърся информация за един институт, който, *мисля*, е в Ню Йорк — засиях насреща му с наистина лъчезарна усмивка и той премигна. — За съжаление, не знам цялото му име, нито къде точно в града се намира. Мога ли да ползвам някакъв компютър за подобна справка? Или някаква база данни?

Мъжът ни огледа един по един. Ейнджъл пристъпи до мен, хвана ме за ръка и му се усмихна сладко като... ами, да, като същинско ангелче^[1].

— На четвъртия етаж — каза мъжът след кратка пауза. — В залата до главната читалня има компютри. Безплатни са, но трябва да се запишете.

— Благодаря ви много — отвърнах и отново се усмихнах.

Изнесохме се към асансьорите.

Газопровода натисна четворката.

— Каква омайница само — обади се Зъба, без да ме поглежда.

— Моля?

Не разбрах какъв беше проблемът, но той не каза нищо повече.

Понесохме се нагоре, въпреки че усещането в тясното пространство не беше приятно. Когато вратите на четвъртия етаж се отвориха, по челото ми беше избила пот. Изскочихме навън, сякаш бяхме под налягане.

На мига намерихме дълга маса с компютри и инструкции как да търсим в интернет. Трябваше единствено да се запишем на пропуски. Подписах се със замах като „Ела Мартинес“, а служителят ми се усмихна.

И това беше последното лъчезарно нещо в следващия час и половина. Дватама със Зъба опитахме каквито варианти се сетихме и открихме милион институти — както в Манхатън, така и в целия щат Ню Йорк, — но никой от тях не даваше признаци да е нашият. Личният ми фаворит? Институт за реализиране на вътрешния потенциал на вашия домашен любимец. Ако някой може да ми обясни що за чудо е това, нека ми пише.

Ейнджъл беше легнала в краката ни под масата и си мърмореше тихичко. Ръч и Газопровода играеха на бесеница на парче хартия. От време на време избухваха спорове, тъй като и двамата не можеха да напишат правилно и собственото си име.

Иги беше седнал неподвижно. Знаех, че се ослушва за всеки шепот, всяко проскърцване на стол, всяко прошумоляване на плат в залата, и изгражда невидима карта на заобикалящата го среда.

Въведох поредната инструкция за търсене, след което за мой потрес образът на екрана на компютъра се разкриви и блокира. През него се заниза поредица оранжеви букви: *грешка, грешка, грешка*. Накрая екранът угасна и се изключи.

— И без това скоро ще затварят — каза Зъба.

— Не може ли да преспим тук? — рече Иги предпазливо. — Толкова е тихо. Харесва ми.

— Ами, не мисля — отвърнах аз и се огледах.

Не бях усетила, че повечето хора си бяха тръгнали — бяхме сами в залата. С изключение на една охранителка в униформа, която тъкмо ни беше видяла. Запъти се към нас, но нещо в нея, в съвършено овладяната ѝ походка, включи вътрешния ми сигнал за тревога.

— Да се разделим — промърморих и издърпах Иги от стола му.

Изскочихме от залата, намерихме стълбите и се втурнахме надолу с всички сили. Очаквах Заличителите да ни връхлетят всеки момент, но когато излязохме навън в сумрака на късния следобед и се спуснахме по каменните стълби, след нас нямаше никого.

---

[1] Игра на думи — името „Ейнджъл“ буквално означава „ангел“. — Бел.прев. ↑

— Може ли да се върнем до парка с метрото? — попита Ръч уморено.

Ставаше късно. Бяхме решили и тази вечер да преспим в Сентръл парк. Беше огромен и тъмен и беше пълен с дървета.

— Само на около осемнайсет пресечки е — казах.

Ейнджъл обаче също едва гледаше — все още не се беше възстановила напълно.

— Да проверим колко ще струва.

На петото стъпало към входа на метрото вече се бях стегнала. Ръч, Ейнджъл и Газопровода бяха твърде уморени, за да се притеснят от тясното пространство, но ние със Зъба и Иги се озъртахме тревожно.

Цената беше два долара на човек, а децата под метър и десет се возеха безплатно. Хвърлих един поглед на Ейнджъл. Въпреки че беше едва на шест, вече беше поне метър и двайсет. Значи дванайсет долара.

Само че на касата нямаше никого. Налагаше се да използваме апарата за билети. По-скоро бихме го използвали, ако дреболия от типа да прескочиш преградата, докато никой не гледа, ни притесняваше.

Влязохме вътре. Изтекоха десет минути, а метрото не идваше. Десет дъ-ъ-ъ-ълги минути, в които едва се сдържах да не се разпищя и да не започна да се катеря по стените. Ако ни бяха проследили и Заличителите дойдеха насам...

Иги обърна глава и се заслуша в нещо откъм тъмния тунел.

— Какво? — попитах.

— Хора — отвърна той. — Там вътре.

— Работници?

— Не мисля.

Взрях се в мрака. Когато се съсредоточих, също дочух гласове. Далеч навътре в тунела забелязах просветването на нещо като огън — поне отражението му зад завоя.

Взех решение на мига — това винаги успокояваше останалите и ги караше да се почувстват в безопасност.

— Хайде — казах и скочих от перона на релсите, които чезнеха в тъмнината.

— Какво пише тук? — попита Газопровода и посочи малка метална табела с надпис: „Не стъпвай на третата релса!“

— Пише, че по третата релса тече електричество с мощност седемстотин волта — каза Зъба. — Докоснеш ли я, ще пукнеш като пуканка.

— Добре — обадох се. — Уместна забележка. Никой да не доближава третата релса.

След това хвърлих на Зъба поглед: *Благодаря ти за живописното описание*. Той едва сдържа усмивката си.

Иги първи усети метрото.

— Пазете се от релсите — каза той и застина, за да го хвана под ръка.

Наредихме се покрай гнусната влажна стена и се долепихме максимално близо до нея.

След тридесет секунди влакът профуча толкова бързо, че въздушното течение ни засмука към него. Затиснах Ейнджъл с коляно — струята спокойно можеше да я вдигне от мястото ѝ.

— Е, това си беше доста стряскащо — заключих аз, след като предпазливо се отлепихме от стената.

— Кой е там?

Гласът беше враждебен, агресивен и дрезгав, сякаш в последните петдесет години собственикът му беше пушил цигара след цигара. Може би беше така.

Продължихме напред нащрек, с леко надигнати криле — в случай, че се наложеше рязко да полетим във въздуха.

— Никой — викнах убедително на завоя на тунела.

— Уха! — сепна се Газопровода.

Пред нас се разкри град. Малък опърпан град в подземията на Манхатън. Просторната бетонна пещера беше изпълнена с групички хора. Таванът беше висок колкото три етажа, изпъстрен с нарисувани сталактити и капки влага.

Няколко мръсни лица се обърнаха към нас и някой каза:

— Не са ченгета. *Деца са*.

Забравиха ни, загубили интерес, с изключение на една жена, която сякаш беше нахлузила поне пет ката дрехи.

— Имате ли храна? — изръмжа тя.

Ръч безмълвно извади от джоба си един книш, увит в салфетка, и ѝ го подаде. Жената го подуши, огледа го, след което се обърна с гръб към нас и започна да дъвче.

Тук-таме из помещението имаше двесталитрови варели, в които хората бяха наклали огньове. Пролетната нощ беше топла, но огньовете осигуряваха единствената светлина наоколо и пропъждаха усойната влага, която пълзеше около краката ми.

Това беше друг свят, свят на бездомници, на хора, които не се вписваха никъде другаде, на бегълци... Видяхме група деца, които изглеждаха горедолу на наша възраст.

Осъзнах, че главата ме боли. Главоболието беше започнало да се засилва от началото на вечерта. Искях единствено да поспя.

— Ей там — посочи жената с книша.

Проследихме жеста ѝ и видяхме тясна бетонна козирка, вградена в стената. Беше дълга десетки метри, осеяна със спящи и седящи хора, маркирали територията си със стари одеяла и кашони. Жената ни беше посочила една десетметрова отсечка, която явно беше свободна.

Погледнах Зъба, а той вдигна рамене. Не беше като в парка, но поне беше сухо, топло и в някаква степен безопасно. Изкатерихме се на козирката, като аз избутах Ейнджъл. Обърнахме гръб на стълпотворението, събрахме юмруци и ги потупахме два пъти. Почти на мига Ръч легна и положи глава на ръцете си.

Двамата със Зъба седнахме на бетона и облегнахме гръб в стената. Отпуснах глава и започнах да разтривам слепоочията си.

— Всичко наред ли е? — попита Зъба.

— Да — измърморих. — Утре ще съм по-добре.

— Легни да поспиш — каза той. — Аз ще поема първата стража.

Усмихнах му се с благодарност и не след дълго потънах дълбоко, дълбоко, дълбоко в сън. Нямах представа как щяхме да разберем кога е сутрин.

Експлозията в мозъка ми ме връхлетя отново, докато спях.

Сънувах, че се разхождам безгрижно в поле с жълти цветя като в безумна реклама за шампоан, след което рязко се озовах в седнало положение, стиснала глава в ръце с една-единствена мисъл в ума: смъртта най-сетне ме беше намерила и този път нямаше намерение да ме остави.

Дишах насечено, със съскане. Черепът ми заплашваше да се пръсне от пристъпите на пронизваща болка. Чух, че стена.

Моля те, нека свърши бързо — примолех се на Бог. — Моля те, сложи края, края, края — сега. Моля, моля, моля.

— Макс? — ниският глас на Зъба до ухото ми успя да премине през вълните агония.

Не можех да отговоря. Лицето ми лепнеше, мокро от сълзи. Ако бях на ръба на някоя скала, щях да се хвърля от горе, без да се замисля. И без да разперя криле.

През ума ми минаваха неразбираеми образи, от които взе да ми се гади. Сетивата ми бяха под кръстосан огън от картини, думи, звуци. Някакъв глас говореше неразбрано. *Може би моят.*

Сякаш отдалеч усетих ръката на Зъба на рамото си, но беше все едно гледам филм — действието нямаше никаква връзка с онова, което изпитвах. Стисках зъби толкова силно, че челюстта ме заболя, след което усетих вкуса на кръв — бях прехапала устна.

Кога щях да видя прословутия тунел със светлина в края, за който говореха всички? В чийто край щяха да ме чакат усмихнати хора с протегнати ръце? Нима децата с криле не отиваха в рая?

В този миг някакъв гневен глас надви болката: *Кой се бързика с моята Макс?*

Както и преди, болката постепенно утихна, а аз едва не се разревах от яд — щом свършваше, значи не бях мъртва. А щом не бях мъртва, значи можеше да ми се случи отново.

Зад клепачите ми пробягваха образи, но бяха размазани и неразличими. Ако бях сама, щях да започна да вия. Вместо това обаче се налагаше да направя всичко възможно да запазя самообладание, да не събуждам малките (ако вече не го бях направила), да не издавам местоположението ни.

— Кои сте вие? — чу се отново ядосаният глас. — Какво правите? Сринахте цялата ми система, проклети глупаци!

По принцип след подобни думи вече щях да съм на крака. Щях да бутна Ейнджъл и останалите зад гърба си и да си сложа гневното изражение.

Да, но тази вечер бях свита на жалка скимтяща топка, хванала глава с ръце и стиснала клепачи, за да не избухна в плач като някое бебе.

— Какво имаш предвид? — попита Зъба със стоманена нотка в гласа.

— Системата ми се срина. Проследих смущението, идва от *вас*. Затова ви предупреждавам — престанете или ще стане лошо!

Поех дълбока глътка въздух и потреперих, вцепенена от мисълта, че непознат човек ме вижда в това състояние.

— А на *нея* какво ѝ е? Надрусана ли е?

— Нищо ѝ няма — изръмжа Зъба. — Не знаем нищо за компютъра ти. Ако имаш поне капка ум, ще се разкараш оттук.

Когато се постарее, Зъба няма равен в студения и заплашителен тон.

Другият отвърна сухо:

— Няма да мръдна, докато не престанете да бързаете компютъра ми. И защо не закараш гаджето си в болница?

Гаджето? Боже, по-късно това щеше да ми излезе през носа. Думите му бяха достатъчни, за да си наложа да се подпра на лакът и да се надигна до седнало положение.

— Кой, по дяволите, си *ти*? — изръмжах, но отслабналият ми плачлив гласец развали ефекта.

Запремигах бързо. Дори бледата светлина в тунела ми причиняваше болка. Опитях се да се фокусирам върху натрапника.

Успях с мъка да различа момче на моята възраст: опърпано хлапе със стара военна униформа. На презрамки през раменете си беше окачил очукан лаптоп подобно на ксилофон.

— Не е твоя работа! — сопна ми се той. — Просто престани да съсипваш харддиска ми.

Все още бях отпаднала и ми се гадеше, разцепващото главоболие не ме беше пуснало и потрепервах, но реших, че ще мога да свържа едно смислено изречение.

— Какво искаш да кажеш?

— Това!

Момчето обърна компютъра си към нас. Видях екрана и се ококорих.

Бърканица от прелитащи се образи, картини, карти, редове зашифрован текст, безмълвни филмови кадри на говорещи хора. Всичко онова, което беше заляло мозъка ми по време на пристъпа.

ЧАСТ ПЕТА
ГЛАСЪТ... АМИ, ДА, МОЯТ ГЛАС

Вперих очи в мърлявото лице на момчето.

— *Кой си ти?* — попитах пак с разтреперан глас.

— Аз съм човекът, който ще те ступа, ако не престанеш да се бързаш със системата ми — отговори то ядосано.

В следващия миг екранът на компютъра му се изчисти напълно и стана тъмнозелен като военните му дрехи. След това отгоре се появи голям червен надпис: *Здравей, Макс.*

Зъба рязко завъртя глава към мен, а аз се вгледах безпомощно в големите му тъмни очи. После обърнахме глави обратно към екрана. На него пишеше: *Добре дошла в Ню Йорк.*

В главата ми заговори глас: *Знаех, че ще дойдеш. Имам сериозни планове за теб.*

— Чуваш ли го? — прошепнах аз. — Чу ли?

— Какво? — попита Зъба.

— Гласа? — отвърнах.

Болката в главата ми продължаваше, но беше отслабнала и, изглежда, щях да си спестя повръщането. Отново разтрих слепоочия, без да отмествам поглед от компютъра на момчето.

— Какво става? — попита то.

Вече далеч не звучеше смело, а по-скоро стъписано.

— Кой е Макс? Как го правите?

— Не правим нищо — каза Зъба.

В мозъка ми избухна нов пристъп на болка, а на екрана отново заиграха несвързани образи, неясни думи, чертежи, рисунки, всичко — хаотично и объркано.

Докато гледах екрана и разтривах слепоочия, присвита от болка, различих четири думи: *Институт за висш живот.*

Погледнах Зъба. Кимна незабележимо — и той ги беше прочел.

След това екранът отново угасна.

Момчето моментално затрака команди по клавиатурата, като си мърмореше: „Ще проследя това...“

Двамата със Зъба се бяхме втренчили в него. След няколко минути обаче малкият гений спря и ядосано перна компютъра си. Присвитите му очи огледаха всяка подробност: засъхналата кръв по брадичката ми, останалите хлапета около нас.

— Не знам как го правите — рече той с примирено раздражение в гласа. — Къде ви е машината?

— Нямаме никаква машина — отвърна Зъба. — Страшничко, а?

— Бягате ли от нещо? Неприятности ли си имате?

Джеб ни беше набил в главите, че не трябва да се доверяваме на никого (както бяхме разбрали — включително и на *него самия*). Малкият гений започваше доста да ме притеснява.

— И защо ти хрумна това? — попита Зъба спокойно.

Момчето завъртя очи.

— Да видим. Може би защото сте група *деца*, които спят в *тунел на метрото*. Някак е логично, не мислиш ли?

Добре де, прав беше.

— Ами ти? — попитах го. — И ти си дете, което спи в тунел на метрото. Не трябва ли да ходиш на училище?

Момчето се изсмя.

— Изключиха ме от МИТ.

МИТ^[1] беше университет за умници — бях го чувала. Това момче не беше достатъчно пораснало за там.

— А-ха-а — опитах се да прозвуча невероятно отегчена.

— Не, сериозно — продължи той с доста овчедушен гласец. — Приеха ме по-рано. За магистър по компютърни технологии. Но се опънах и ми показаха вратата.

— В какъв смисъл се „опъна“? — попита Зъба.

— Отказах да си пия торазина — повдигна рамене той. — Казаха: „Няма торазин, няма университет“.

Бях прекарала достатъчно време в компанията на смахнати учени, за да науча това-онова. Например, че торазинът беше лекарство за шизофрения.

— Значи торазинът не ти хареса? — подметнах.

— Не. — Лицето му се вкамени. — Нито халдолът, мелерилът или зипрексата. Отвратителни са. Хората искат да си трая, да върша каквото ми кажат и да не правя проблеми.

Странно — малко ми напомняше на нас самите. Беше избрал трудния и мизерен живот пред живота под нечий грижи, в който се чувстваш като затворник.

Само че ние не бяхме шизофреници, разбира се. Но като се замисля, аз чувах нечий глас в главата си. По-добре беше да не прибързвам със заключенията.

— И за какво ти е този компютър? — попита Зъба.

Момчето отново вдигна рамене.

— С него си изкарвам хляба. Мога да проникна навсякъде. Понякога хората ми плащат. Работя, когато ми потрябват пари. — Изведнъж затвори уста. — *Защо? Кой се интересува?*

— Спокойно, братле — повдигна вежди Зъба. — Просто си говорим. Момчето обаче вече отстъпваше с гневно изражение.

— Кой ви изпраца? — попита по-високо. — Кои сте вие? Оставете ме на мира! Не се приближавайте!

Зъба вдигна ръце в опит да го успокои, но момчето вече се беше обърнало и бягаше. След петнайсетина секунди стъпките му заглъхнаха в мрака.

— Винаги е хубаво да срещнем някой по-луд от самите нас — подметнах аз. — След това се чувстваме що-годе нормални.

— *Ние?* — рече Зъба.

— Какво става? — попита Иги сънено и се изправи.

С въздишка започнах да разказвам на Иги за момчето с компютъра. Гласа в главата ми, образите, които пробягваха през съзнанието ми по време на пристъпите. Постарах се да прозвуча безгрижно, за да не усети, че всъщност здравата съм се уплашила.

— Може би полудявам — рекох спокойно. — Но това е пътят към славата — като Жана Д'Арк.

— И си проникнала в неговия компютър? — каза Иги подозрително.

— Не виждам как — отвърнах, — но предвид, че нямам никакво понятие в кого или в какво би могла да се крие причината, явно не мога да го изключа като вариант.

— Хм-м. Мислите ли, че има връзка с Училището или с Института? — попита Зъба.

— Или е това, или е по рождение — отвърнах саркастично. — И въпреки нищожния шанс да *не е* по рождение, хайде наистина, наистина да се постареем да намерим Института утре. Сега поне знаем името му.

Институт за висш живот.

Лесно се помни, а?

---

[1] Масачузетски институт по технологиите — престижен американски технически университет. — Бел.прев. ↑

Случвало ли ви се е да се събудите около хиляда пъти по-уморени, отколкото сте били на лягане?

На следващата сутрин — предположих, че е сутрин, тъй като всички се бяхме събудили, — се чувствах като една от дванайсетте принцеси, които всяка нощ танцували, докато скъсали обувките си, и трябвало да спят на целия следващ ден^[1]. Да, обаче: а) аз не съм принцеса; б) да ти се пръска мозъкът от болка, докато се опитваш да преспиш в тунел на метрото далеч не може да се сравнява с цяла нощ танци; и в) кубинките ми си бяха здрави. Като изключим горните уточнения, чувството беше *точно* такава.

— Сутрин ли е? — попита Ейнджъл с прозявка.

— Гладна съм. — Както се очакваше, това бяха първите думи на Ръч.

— Добре, ще ви намерим нещо за хапване — рекох уморено. — След това тръгваме да търсим Института.

Със Зъба и с Иги се бяхме разбрали да не казваме на по-малките нито за хакера, нито за последния ми мозъчен пристъп. За какво да ги тревожим?

Бяха ни нужни няколко минути, докато се ориентираме из тунелите на метрото, за да се озовем на светло. Човек осъзнава, че е бил на място със застоял въздух, когато уличната смрад на Ню Йорк му се стори свежа и чиста.

— Колко е светло — рече Газопровода и закри очи с ръка. И после: — Това фъстъци с мед ли са?

Невероятният им аромат беше просто неустоим. Дори на сергията да стоеше Заличител, вероятно пак щяхме да идем да си купим. Загледах продавача. Не. Не беше от тях.

Купихме си фъстъци и закрачихме по Четиринадесета улица, дъвчейки, докато аз се опитвах да измъдря някакъв смислен начин да претърсим града. Първо, указател. Видяхме една телефонна будка пред нас, но верижката на указателя висеше празна. Дали в някой магазин нямаше да ни обслужат? *Ей! Бюро „Справки“!* Изрових някакви монети от джоба си и вдигнах слушалката. Набрах 411.

— Град Ню Йорк, Институт за висш живот — казах, когато автоматичният оператор се включи.

— Съжалявам, търсеният обект отсъства. Моля, проверете и опитайте отново.

Безсилният яд беше вечният ми спътник. Идеше ми да извикам.

— Какво, по дяволите, да правим *сега*? — попитах Зъба.

Той ме погледна. Явно мислеше по въпроса. Протегна малкото хартиено пликче към мен:

— Фъстъче?

Продължихме напред, като похапвахме и смаяно се взирахме във витрините на магазините. Всичко, което човек можеше да си купи в света, беше изложено на Четиринадесета улица в Ню Йорк. Разбира се, ние не можехме да си позволим нищо. И все пак беше страхотно.

— Усмихни се, дават те по „Скрита камера“ — каза Зъба и посочи една витрина.

Принадлежеше на магазин за техника. Бяха свързали камера с няколко телевизора и излъчваха минувачите отпред. По навик наведохме глави и се

обърнахме — включи се инстинктивната ни параноя, че някой може да види изображенията ни.

Внезапно се свих от остра, пронизваща болка в слепоочието. В същото време забелязах на екраните да изникват букви. Пред невярващия ми поглед на телевизорите се изписа: *Добро утро, Макс.*

— За Бога — сепна се Зъба и застина на място.

Иги се бутна в него и попита:

— Какво? Какво има?

— Това за теб ли е? — попита ме Газопровода. — Откъде те познават?

Да играеш, означава да се учиш, Макс — каза Гласът в главата ми.

Беше същият като снощи. Не можех да преценя дали принадлежеше на дете, или на възрастен, на мъж или на жена, на приятел или на враг. Чудно.

Игрите са изпитание за способностите ти. Забавлението е решаващо за развитието на човечеството. Хайде, Макс, забавлявай се.

Спрях, без да обръщам внимание на тълпите хора, които се носеха около нас по улицата.

— Не искам да се забавлявам! Искам отговори! — изгърсих неволно.

Лудото момиче, което говореше с Гласа в главата си.

Качи се на автобуса за Медисън авеню — каза Гласът. — *Слез, когато забавлението започне.*

---

[1] От приказката „Скъсаните обувки“ на Братя Грим. — Бел.прев. ↑

Не знам за онези от вас, които чуват гласове, но нещо в тона на *моя* ме накара да му се подчиня безусловно.

Премигнах и установих, че останалите от ятото ме гледат притеснено с очакването, че ще потъна съвсем в дълбините на лудостта пред очите им.

— Макс, добре ли си? — попита Ръч.

Кимнах, огледах се за табела с името на улицата и казах:

— Мисля, че трябва да се качим на автобуса за Медисън авеню.

Зъба ме изгледа замислено.

— Защо?

Обърнах се така, че останалите да не ме виждат и казах безгласно:

— Гласът.

Той кимна и прошепна:

— Макс, а ако е клопка?

— Не знам! — отвърнах му. — Може би просто трябва да го слушаме известно време, за да проверим.

— Да слушаме *кого*! — настоя Газопровода.

Вече вървах към ъгъла. Чух Зъба:

— Макс чува глас в главата си. Не знаем чий.

До тук с идеята да не тревожим останалите.

— Нещо като съвестта й? — попита Ръч. — Телевизорите ли са виновни?

— Не знаем — отвърна Зъба. — Очевидно гласът е поискал да се качим на автобуса за Медисън авеню.

Автобусната спирка беше на четиринайсет пресечки. Качихме се, пуснах монетите в апарата, а шофьорът махна с ръка:

— Минавайте, минавайте — рече отегчено.

Надявах се Гласът да престане с тези скъпи желания, защото не ни оставаха почти никакви пари.

За хора, които се изнервят в тесни затворени пространства или от прекомерната близост с други човешки същества, пътуването в автобус бе същински кошмар. Беше толкова претъпкано, че трябваше да стоим прави, притиснати отвсякъде от хора. Успокоих се с мисълта, че винаги можехме да разбием някой от прозорците с крак и да изскочим навън, но, така или иначе, преживяването опъна и малкото останали ми здрави нерви. Непрекъснато въртах глава и се оглеждах за пътници, които изведнъж се преобразяват в Заличители.

Е, Глас? — помислих си. — *Сега какво?*

Убедена съм, че ще се учудите — Гласът не отговори.

До мен Ейнджъл ме стискаше доверчиво за ръка и наблюдаваше града през прозореца. Това беше задачата ми — носех отговорност за безопасността на останалите. Трябваше да открия Института. Ако мозъчните ми пристъпи ме убиеха, Зъба щеше да поеме командването, но дотогава аз бях *нумерно уно*. Не можех да си позволя да предам доверието им. *Чуваш ли, Глас? Ако планът ти е да ме накараш да го направя, ще съжалиш, че изобщо... си се появил в мозъка ми.*

Боже, бях пълна откачалка.

— Драги пътници — прозвуча гласът на шофьора в колоните. —
Петдесет и осма улица! Царството на забавленията!

Погледнах Зъба стреснато, след което изблъсках останалите през
задната врата на автобуса. Слязохме на окъпания в слънце тротоар, а
автобусът потегли шумно и ни задави с облак дим. Намирахме се в единия
край на Сентръл парк.

— Какво... — започнах аз и се ококорих.

На отсрещната страна на улицата се издигаше голяма стъклена сграда.
На витрината имаше огромно плюшено мече, огромен дървен войник и
петметрова балерина, застанала на един крак.

На табелата пишеше „АФО Шмит“.

Най-великият магазин за играчки на света.

Ами добре.

Ние, бедните, ощетени, жалки крилати *мутантчета*, никога не бяхме влизали в магазин за играчки, а „АФО Шмит“ беше мястото, на което децата се питаха дали не са умрели и не са се озовали в рая. Вътре, точно до входната врата, имаше двуетажен часовник, покрит с движещи се фигури. Песента *It's a Small World*^[1] гърмеше, но реших, че целта е да заглуши глъчката.

Нямах понятие защо бяхме тук. Надеждата, че подобна лудория можеше по някакъв начин да ни доближи до Института, беше доста смела, но все пак взех лидерското решение да проверим какво ще стане.

Редица плюшени животни в реални размери, оглавявани от внушителен жираф, сочеха пътя към отдела с плюшени играчки, който беше колкото цялата ни стара къща.

Газопровода и Ейнджъл бяха зяпнали — опулили очи и отворили усти, те поглъщаха изобилието от неописуеми играчки, което надхвърляше въображението ни.

— Иги — възкликна Газопровода, — има *цяла стая* с Лего и Бионикъл.

— Върви с тях — казах на Зъба. — Но не ме изпускай от поглед, става ли?

Той кимна и последва момчетата в стаята на Лего, а аз продължих след Ейнджъл и Ръч, които вземаха животно след животно.

— Майчице мила! — възкликна Ръч и прегърна малък плюшен тигър.

— О, Макс, не е ли прекрасен? О-о, казва се Самсон.

Примирено се съгласих, че тигърът действително беше прекрасен, но продължавах да се оглеждам или за Заличители, или за някаква следа, към която да ме насочи моя Глас.

Ейнджъл ме подръпна за ръкава:

— Макс?

Обърнах се. Държеше малко плюшено мече. Беше облечено като ангелче, с бяла рокля и малки крилца на гърба. Над главата му се мъдреше малко ореолче от позлатена тел.

Ейнджъл ме гледаше с умотелни очи. Погледнах етикета.

Удоволствието да притежаваме малкото плюшено мече щеше да ни струва само четиридесет и девет долара.

— Много съжалявам, Ейнджъл — казах и клекнах пред нея. — Но мечето струва четиридесет и девет долара. Парите ни са на свършване — нямам и толкова. Наистина съжалявам, много бих искала да ти го купя. Знам, че е ангелче като теб самата.

Погалих я по главата и ѝ върнах мечето.

— Ама аз го искам — тросна ми се тя, което изобщо не беше в стила ѝ.

— Казах не. Това е положението, миличка.

Отдалечих се на няколко крачки, без да изпускам момичетата от поглед, за да погледна една витрина на мистична тематика. Пред нея имаше кристални топки — човек трябваше да ги разтръска, след което в едно прозорче се изписваше отговор. Раздрусих една топка. „Много вероятно“, беше резултатът. За съжаление, бях забравила да задам въпрос.

Имаше и някаква игра на име „Ка-бала!“ за цигански гадания, както и една класика — дъска за разговор с духове. Пъхнах ръце в джобове с

въздишка и огледах магазина. Дали пък да не останем да спим тук тази вечер?

С крайчеца на окото си забелязах някакво раздвижване и напрегнах орловото си зрение. Беше онази джаджа на дъската за духове, която предполагаемият „дух“ движеше по дъската и посочваше определена буква — макар че за всички беше ясно, че всъщност я движат децата.

В момента джаджата се движеше, без никой да я докосва.

Огледах се — наоколо нямаше никого. Ейнджъл беше на повече от пет метра и не гледаше в нея, а все още стискаше плюшеното мече. Прокарах ръка над дъската. Нямаше корда. Стрелката беше посочила буквите Щ и Е.

Ще.

Взех дъската и я вдигнах, за да проверя дали отдолу няма магнит. Стрелката посочи поред С, П, А, отново С, застина над И-то и продължи към Ш.

Спасиш.

Пуснах я, сякаш беше нажежена до червено.

Малкият черен триъгълник бавно се задвижи отново към буквата С. Вдигнах вежди. Посочи В, а аз стиснах зъби. На буквата Е бях готова да запратя дъската през магазина. Мрачно я изчаках да довърши. Т. А. После М, А, К, С.

Ще спасиш света, Макс.

---

[1] Популярна детска песен на Дисни. — Бел.прев. ↑

— Зъб!

Той се обърна, видя изражението ми и мигновено потупа Иги и Газопровода по ръцете. Дойдоха при мен и Ръч под големия часовник.

— Да се махаме оттук — изсумтях аз. — Току-що една дъска за духове ми каза да спася света.

— Еха, значи ще станеш известна — рече Газопровода.

Явно беше имунизиран срещу злокобния страх, който тресеше мен.

— Къде е Ейнджъл? — попита Зъба.

Протегнах ръка и хванах... въздух. Врътнах се и се втурнах към отдела за плюшени животни. Паниката вече завладяваше мислите ми — беше минала едва седмица от отвличането й...

Набих спирачки до едно шимпанзе в реални размери, увиснало на някаква витрина. Пред мен Ейнджъл говореше с някаква възрастна жена. Не бях виждала толкова стар Заличител, така че пулсът ми се успокои малко.

С жален вид тя вдигна мечето ангел и го показа на жената.

— Какво е намислила... — удиви се Зъба.

Жената се поколеба, после каза нещо, което не чух, лицето на Ейнджъл светна и тя кимна ентусиазирано.

— Някой ще купи нещо на Ейнджъл — каза Иги тихо.

Тя *знаеше*, че я наблюдаваме, но отказваше да ни погледне. Петимата ги последвахме до касата и пред удивения ми поглед жената извади портфейла си с леко объркан вид и плати мечето на Ейнджъл, която буквално взе да подскача на място от радост, стиснала мечето пред гърдите си. Каза „благодаря“ поне хиляда пъти. Жената — все още леко объркана — се усмихна, кимна и излезе от магазина.

Стълпихме се около най-младия член на ятото.

— Какво стана? — попитах. — Откъде-накъде тази жена ти купи мечето? Та то струва *четиридесет и девет долара*!

— Какво й каза? — поинтересува се Иги. — На *нас* никой не ни купува разни неща.

— Нищо — отвърна Ейнджъл, стиснала здраво мечето си. — Просто помолих госпожата да ми го купи, тъй като наистина го исках, а нямах достатъчно пари.

Поведох останалите към изхода, преди Ейнджъл да накара някого да й купи гигантския жираф.

Навън слънцето грееше ярко в небето. Време беше за обяд. Както и да продължим търсенето.

— Значи просто помоли някаква непозната да ти купи скъпа играчка и тя те послуша, така ли? — попитах Ейнджъл.

Тя кимна и приглади козината на мечето около ушите му.

— Да. Помолих я да ми го купи. Учтиво, *мислено*.

Спогледах се със Зъба. Това беше малко плашещо. Всъщност доста плашещо.

— Хм... какво точно имаш предвид? — попитах.

Ясно, можеше да четеш мислите и чувствата на повечето хора. Но за пръв път чувах, че може и да *изпраща* мисли.

— Просто я помолих наум — рече Ейнджъл разсеяно и оправи малките бели крилца на мечето. — И тя каза „добре“. И ми го купи. Ще го кръстя Селесте.

— Ейнджъл, искаш да кажеш, че си повлияла на жената и си я накарала да ти купи мечето? — попитах предпазливо.

— Селесте — каза тя. — Какво значи „повлиявам“?

— Да въздействаш на някого или нещо — отговорих. — Звучи ми все едно си *накарала* жената да ти купи мечето...

— Селесте.

— ... *Селесте*, независимо дали го е искала, или не. Разбираш ли за какво ти говоря?

Тя повдигна вежди, а после и рамене и се огледа гузно. Но после лицето ѝ светна.

— Да, но аз *наистина* исках Селесте. Повече от всичко на целия свят.

Все едно това оправяше нещата.

Отворих уста, за да започна с житейския урок, който непременно трябваше да бъде изнесен в този момент, но Зъба улови погледа ми. Изражението му казваше: „зарежи“. Млъкнах и кимнах, решена по-късно да разбера защо го беше направил.

А сега, обратно към мисията. Де да имах поне една проклета следа към този Институт.

За обяд си купихме фалафели, които погълнахме на крак, оглеждайки се за опасности. Ейнджъл затъкна мечето си — Селесте — в ластика на панталоните си, за да са свободни ръцете ѝ.

Тя е само на шест и боговете знаят, че не е получила обичайното възпитание. Въпреки това все си мислех, че е достатъчно голяма, за да прави разлика между добри и лоши постъпки. Надявах се, че разбира, че да *повлияе* на жената, за да ѝ купи Селесте, беше лошо. И все пак го беше направила.

Това ме притесняваше.

Потръпнах и докоснах слепоочието си, а Гласът рече с копринен тон:

Това е просто играчка, Макс. Децата заслужават играчки. Не мислиш ли, че и ти заслужаваш някоя?

— Голяма съм за играчки — троснах се ядосано, а Зъба ме погледна учудено.

— Искаше играчка ли? — попита Газопровода объркано.

Поклатих глава. *Не ми обръщайте внимание, момчета, просто пак разговарям с моето Гласче.* Поне този път главата не ме болеше толкова.

Съжалявам, че понякога боли, Макс. Не искам да ти причинявам болка. Искам да ти помогна.

Стиснах устни, за да не отговарям. Когато ми трябваше информация, мълчеше. Когато не исках да го чувам, изведнъж започваше да дърдори.

Дразнещо — почти колкото Зъба.

Бях на път да откача сериозно. Накъдето и да се обърнех, ме дебнеше нещо от отвъдното. Ако не беше глас в главата ми, щеше да е телевизорът на някоя витрина. Или невръстен хакер в тунела на метрото, на чийто компютърен екран се мъдри съдържанието на мозъка ми. Или шофьор на автобус, който знае къде е забавлението. Или Заличители. Как беше онзи израз — параноик ли си, ако някой те преследва наистина?

— Обградени сме — изсумтах, вперила поглед в носовете на кубинките, докато крачехме по улицата.

Усетих, че Зъба се завъртя на 360 градуса и застана пред мен.

— Губим време — казах накрая ядосано. — Трябва да намерим Института. Да научим миналото и бъдещето си. А не да влизаме по магазини за играчки. Трябва да подходим сериозно към това.

Всичко с времето си, Макс.

Зъба понечи да ми отговори, но аз вдигнах пръст — един момент.

Трябва да се научиш да си почиваш. Почивката подпомага ученето и обичуването. Изследванията го доказват. А ти не си почиваш.

— Много ясно, че не си почивам! — изсъсках тихо. — Трябва да намерим Института! Парите ни свършват! И непрекъснато сме в опасност!

Останалите бяха спрели и ме оглеждаха разтревожено. Зъба вероятно обмисляше дали да не ме пратят в лудницата.

Съвсем се бях побъркала, нали? Нещо беше повредило мозъка ми — бях получила удар или кой знае какво и сега чувах гласове. По което се отличавах от останалите в ятото. Твърде много. Чувствах се самотна.

Един глас, Макс. Не гласове. Успокой се.

— Какво има, Макс? — попита Газопровода.

Поех дълбоко въздух и се опитах да се овладеея.

— Имам чувството, че всеки момент ще избухна — казах искрено. — Преди три дни Ейнджъл сподели чутото — че можем да намерим повече информация за нас на място на име Института в Ню Йорк. *Повече информация.* Може би онова, което винаги сме искали да научим.

— Тоест да разберем нещо за родителите си? — рече Иги.

— Да — отговорих. — Но откакто дойдохме, се случват само странни неща и не съм сигурна...

Без предупреждение косъмчетата на врата ми настръхнаха.

Здравейте, деца!

Двама Заличители изскочиха от входа на една сграда точно пред нас.

Ейнджъл изпищя, а аз инстинктивно я сграбчих за ръката и я дръпнах рязко назад. След миг се бяхме обърнали и препускахме по тротоара с всички сили. Зъба и Иги бяха зад нас, Ръч и Газопровода — от двете ни страни. Тротоарите бяха пълни с хора и беше като бягане с препятствия.

— *Пресичаме!* — извиках и изскочих на улицата.

Съпътствани от гневните клаксони на шофьорите Шестимата се шумгнахме между две движещи се таксито. Зад нас чух силно туп! и учуден сподавен вик.

— Куриер на колело отнесе единия Заличител! — извика Зъба.

Можете ли да се изкискате, докато препускате с всички сили, за да спасите живота си и се опитвате да опазите шестгодишно дете? Аз мога.

Две секунди по-късно обаче една силна ръка с остри нокти ме хвана за косата, дръпна ме назад и загубих опора. Изтръгнаха ръката на Ейнджъл от моята, а тя изпищя, уплашена до смърт. Мислите, че разбирате какво значи това? *Уплашена до смърт?* Повярвайте, лъжете се.

Без да спира, якият Заличител ме метна през рамо, все едно бях безжизнен труп. Усетих острата му животинска миризма и видях кръвожадния му поглед. Смееше се, доволен, че е успял да ме хване. Дългите му жълтеникави зъби изглеждаха твърде големи за устата му. Ейнджъл продължаваше да пици.

Уплашена до смърт!

Ритах, виках, удрях, блъсках, драсках, но Заличителят просто се спусна надолу по улицата със смях под изумените погледи на минувачите.

— Филм ли снимат? — попита някой.

Не — това е прекалено истинско за Холивуд. Те са по продълженията.

Вдигнах глава и видях Зъба, който се носеше към нас с мрачна решителност. Не изоставаше, но не ни и настигаше. Ако имаха кола, с мен беше свършено. Борех се с всички сили — щипех Заличителя, млатех и дращех, но с ярост осъзнах, че звярът почти не усещаше. Да не би да ги отглеждаха без рецептори за болка?

— *Зъб!* — ревах, защото видях, че е останал по-назад отпреди. Бяхме по-бързи. Все още можех бегло да различа пронизителните писъци на Ейнджъл. Ругатните, които знаех, се сипеха от устата ми между ударите, шамарите и ритниците. Заличителят дори не забави крачка.

И изведнъж полетяхме надолу, внезапно, без предупреждение, все едно някой беше отрязал краката на Заличителя. Той се стовари на земята болезнено, а главата ми издрънча толкова силно на плочките, че видях звезди посред бял ден. Краката ми бяха заклещени. Започнах да ритам бясно и да се гърча, за да се измъкна изпод него.

Той не помръдваше. *Съзнание ли беше загубил? Как?*

Издрапах назад на четири крака и се втрених в Заличителя. Не помръдваше, а очите му гледаха със стъклен блясък. От устата му, наполовина преобразена във вълча муцуна, се проточваше струя кръв. Няколко любопитни минувачи бяха спрели и ни гледаха, но повечето подминаваха, вдигнали телефони до ушите си. Обичайният живот в Ню Йорк.

Зъба дохвърча отнякъде, вдигна ме рязко на крака и ме дръпна след себе си.

— Чакай! — казах. — Зъб... мисля, че е мъртъв.

Зъба погледна мен, после Заличителя, и заби обувка в неподвижното му тяло. Той не помръдна и не мигна. Без да пуска ръката ми, Зъба клекна до него и стисна китката му с пръсти, готов да скочи и при най-малкото движение.

— Права си — каза и се изправи. — Мъртъв е. Какво му *направи*?

— Нищо. Помъчих се да се освободя, но без резултат. После изведнъж се срина като торба цимент.

Тълпата се сгъсти и се приближи. Дотичаха и останалите от ятото. Ейнджъл скочи в прегръдките ми и избухна в плач. Стиснах я и я утеших, като й казах, че всичко е наред и съм в безопасност.

Зъба обърна яката на Заличителя за секунда. И двамата видяхме татуировката на врата му: 11-00-07.

В този миг се появи полицейска кола с виещи сирени и мигащи светлини.

Започнахме да отстъпваме назад, встрани от тълпата.

— Проклет наркоман! — каза Зъба високо.

Тръгнахме бързо и свихме зад първия ъгъл. Пуснах Ейнджъл на земята и тя взе да подтичва с подсмърчане, за да не изостане. Стиснах я здраво за ръката и ѝ се усмихнах успокояващо, но отвътре треперех. Едва ми се беше разминало.

Трябваше да намерим Института и да се махнем оттук — да се върнем обратно в пустинята. Някъде, където никога нямаше да ни намерят. Но денят вече беше към края си. Намирахме се близо до парка, където бяхме решили да преспим. Колите и такситата се носеха по улицата покрай нас, нехаещи за драматичните събития от преди малко.

— Значи е бил на пет години — рече Зъба тихо.

Кимнах.

— Създаден през ноември 2000 година, номер седем от партидата. Явно не са особено издръжливи.

А колко издръжливи бяхме *ние*? Всички заедно? Или поотделно?

Поех дълбоко въздух и се огледах. Очите ми се спряха на едно такси, което имаше на покрива си реклама със светец надпис като онези на пицария „Феймъс Джо“, на някоя фирма за почистване или на някой ресторант. На тази тук се въртеше следният надпис: „Всяко пътешествие започва с една крачка“.

Като късметче от кафе на покрива на такси. Всяко пътешествие, една крачка. Една крачка. Премигнах, спрях на място и наведох очи към краката си, които правеха крачка след крачка в това дълго, странно пътешествие. След това забелязах едно криво повехнало дърво, засадено в дупка на тротоара. Корените му бяха защитени с метална решетка. Между пръчките ѝ едва се виждаше пластмасова карта. Взех я, като се помолих да не е свързана със запален фитил.

Беше карта за банкомат. *И отгоре ѝ пишеше моето име: Максимум Райд.* Дръпнах Зъба за ръкава и безмълвно му я показах. Опулените му за миг очи издадоха, че и той е смаян.

И воала, старата ми дружка Гласът се появи точно в този миг:

Можеш да я използваш, ако разгадаеш каква е паролата.

Огледах се, но загадъчното такси беше изчезнало.

— Мога да я използвам, ако разгадая паролата — казах на Зъба.

Той кимна.

— Добре.

Преглътнах и пхнах картата в джоба си.

— Хайде просто да се доберем до парка — рекох. — До уютния безопасен Сентръл парк.

— Откъде разбира Гласът къде съм и какво виждам пред себе си? — прошепнах на Зъба.

Бяхме насядали по дебелите удобни клони на един огромен дъб в Сентръл парк. Бяхме на близо дванайсет метра височина и ако говорехме тихо, никой нямаше да ни чуе.

Освен ако на дървото нямаше микрофони.

Честно казано, вече не бих се учудила на нищо.

— Вътре в теб е — каза Зъба и се облегна на ствола на дървото. — И винаги е с теб. Ако е включен към някое от сетивата ти, знае къде си и какво правиш.

О, не — помислих си посърнало. Не се бях сетила за това. Значи никога не бях сама, така ли?

— Дори и в тоалетната? — Газопровода се ококори учудено и се ухили.

Ръч успя да съдържи своята усмивка, а аз изгледах Гази ядно с присвити очи. Ейнджъл оправяше роклята на Селесте и приглаждаше козината ѝ.

Извадих банковата карта и я разгледах. Все още носех онази, която откраднахме от гадняра в Калифорния. Сравних ги. Приличаха си — новата изглеждаше съвсем редовна. Мушнах старата в един процеп в кората на дъба — така или иначе, вече не можехме да я използваме.

— Само трябва да разгадаем паролата — изсумтях и завъртях картата в ръце.

Страхотно. Щяхме да се справим за не повече от хиляда години.

Бях смачкана от умора. Освен това имах брутална цицина от удара в плочките. Все едно си нямах достатъчно проблеми с главата напоследък.

Безмълвно вдигнах левия си юмрук. Зъба сложи своя отгоре, после Иги и Ръч го последваха. Гази се пресегна и успя да стигне. Ейнджъл се наведе и сложи юмручето си върху това на Гази, а после и лапата на Селесте върху него. Чух, че Гази изпусна въздуха си. *Отнякъде*. Потупахме ръце, след което се настанихме удобно по дебелите клони. Ейнджъл беше точно над мен — стъпалото ѝ беше увиснало и докосваше коляното ми. Нагласи Селесте стабилно до ствола. Стана ми мило.

Вечерният въздух ме унесе. Последната ми мисъл беше, че съм благодарна, че ще прекараме заедно поне още една нощ в безопасност.

— *Незаконно е да се катерите по дърветата в Сентръл парк* — пропищя тънък, но доста силен глас.

Отворих очи и на мига срещнах тези на Зъба. Погледнахме надолу.

Под дървото имаше черно-бяла кола с включени полицейски сирени. Явно в Ню Йорк си нямаха други престъпления и се занимаваха с групичка деца, приютили се в дърветата.

— Как изобщо са разбрали, че сме тук? — измърмори Газопровода. — Кой би погледнал нагоре в дървото?

Униформена полицайка говореше по мегафона на колата.

— *Незаконно е да се катерите по дърветата в Сентръл парк* — повтори тя. — Моля, слезте веднага.

Измучах. Налагаше се да се изтътрузим тромаво по стъблото, вместо просто да скочим и да кацнем по зашеметяващия си мутантски начин.

— Слушайте, банда — започнах аз. — Слизаме. И се стараем да изглеждаме *нормални*. Щом стигнем земята, ще се опитаме да избягаме. Ако се разделим, среща на ъгъла на Петдесет и четвърта улица и Пето авеню.

Comprende^[1]?

Кимнаха. Зъба тръгна надолу първи, следван от Иги, който внимателно опипваше пътя си. За възрастта си бяха изключително пъргави — като катерици.

Ейнджъл тръгна трета, после Ръч, Гази и аз последна.

— Навсякъде има табели, на които ясно пише, че катеренето по дърветата е забранено — започна надут другият полицай.

Започнахме да отстъпваме внимателно, като се стараехме да изглеждаме неподвижни.

— Избягали сте от къщи ли? — попита полицайката. — Ще ви вземем с нас. Може да се обадите по телефона на вашите.

Хм, госпожо, това надали ще се получи...

Появи се още една полицейска кола с още двама полицаи.

Радиостанцията изпраща и полицайката я вдигна, за да отговори.

— Сега! — прошепнах и шестимата побягнахме с всички сили.

— Селесте! — чух гласа на Ейнджъл.

Обърнах се — беше изпуснала мечето и тичаше назад към него. Двама полицаи също.

— *Не!* — изкрещях, стиснах я за ръка и я дръпнах след мен.

Тя се заинати, запъна пети в земята и опита да разтвори пръстите ми. Взех я в ръце и се втурнах напред. Когато настигнах Зъба, я дадох на него.

Погледнах през рамо. Полицайката държеше мечето в ръце и гледаше след нас. Останалите се качваха по колите. Точно преди да завия зад ъгъла, видях едно високо ченге да влиза в автомобила си. Стиснах очи два пъти, а сърцето ми направо спря. *Това беше Джеб. Дали?* Поклатих глава и се втурнах след останалите.

— Селесте! — плачеше Ейнджъл и протягаше ръце през рамото на Зъба. — Селесте!

Звучеше покъртително. Страшно ми беше мъчно, че се наложи да оставим играчката й, но ако трябваше да избирам между Ейнджъл и Селесте,

щях да избира нея без колебание. Дори и с риск да ме намразеше.

— Ще ти купя друго! — обещах задъхано, опитвайки се да не изоставам от Зъба.

— Не искам друго! — изви тя, обви врата му с ръце и се разплака.

— Измъкнахме ли им се? — викна Газопровода през рамо. Погледнах зад себе си. Две полицейски коли с надути сирени се промушваха в трафика след нас.

— Не!

Наведох глава и ускорих крачка.

Понякога имах чувството, че никога нямаше да живеем на свобода и в безопасност. Никога, нито за миг. Макар че май като цяло нямаше да живеем още дълго.

---

[1] Comprende (исп.) — Разбирате ли? — Бел.ред. [↑](#)

Тръгнахме на югоизток. Излязохме от парка с надеждата да ни изгубят сред безкрайния поток от хора по улиците.

Зъба пусна Ейнджъл на земята и тя послушно тръгна с нас. Бялото й лице беше мокро от сълзите. Чувствах се наистина ужасно за Селесте. Игитичаше до мен — беше протегнал ръка и леко ме докосваше. Не изоставаше и не се отделяше от нас. На моменти забравях, че не вижда. Пресякохме Петдесет и четвърта улица, а полицията все още бе по петите ни.

— Да влезем в някой магазин? — настигна ме Зъба. — А после през задния изход?

Замислих се. Само да можехме да полетим — далеч от земята, шума, хората и полицията, нагоре към ясното синьо небе, на свобода... Крилете ме засърбяха — копнеех да се разгърнат широко и да уловят слънцето и вятъра.

— Да, да опитаме — изстрелях в отговор. — Да завием на изток по Петдесет и първа.

Завихме и продължихме надолу по тротоара. Като мълнии. Почти се изсмях — улицата беше еднопосочна и на полицаите щеше да се наложи да заобиколят.

Само трябваше да си намерим безопасно укритие, преди да ни настигнат...

— Какво е *това*? — викна Ръч и посочи пред себе си.

Набих спирачки като по анимационните филми. Пред нас се издигаше огромна сива каменна постройка. Беше доста висока и завършваше с остри, назъбени върхове, не като небостъргач. Сякаш някакъв сив каменен кристал беше протегнал снага към небето и се простираше и изтъняваше нагоре. Имаше три сводести входа, като този по средата беше най-широк.

— Това музей ли е? — попита Газопровода.

Потърсих някаква табела.

— Не — отговорих. — Катедралата „Сейнт Патрик“. Църква е.

— Църква — възкликна Ръч. — Никога не съм влизала в църква. Може ли?

Тъкмо да й напомня, че животът ни е заложен на карта и сега не е моментът за туризъм, когато Зъба процеди тихо:

— Убежище.

Спомних си, че в миналото църквите служели като убежище за хората — вътре не пускали полиция. Преди столетия. Вероятно вече не беше така. Катедралата обаче беше огромна и пълна с туристи, така че бе подходящо място да се стопим сред множеството.

През огромната двойна врата в средата се лееше неспирен поток от хора. Смесихме се с тях и се опитахме да се впишем в обстановката. Веднага щом престъпихме прага, стана прохладно и се разнесе мирис на нещо древно, мистично, с една дума... *религиозно*, предполагам.

Вътре хората се разделяха. Една част се събираха за организирана обиколка, а останалите просто се разхождаха наоколо, четяха обяснителните табелки и разгръщаха брошури. Въпреки че сградата беше с размерите на футболно игрище и пълна със стотици поклонници, бе невероятно тихо.

В предната част хората бяха насядали по пейките или коленичили с наведени глави.

— Да вървим — казах. — Натам.

Шестимата се понесохме мълчаливо по хладния мраморен под към огромния бял олтар в предната част на църквата. Отметнала глава назад, Ръч беше зяпнала и се дивеше на слънчевата светлина, която проникваше през витражите на прозорците. Таванът беше на височина поне колкото триетажна сграда, сводест и украсен като в дворец.

— Тук е страхотно — изшептя Газопровода, а аз кимнах.

Вътре се чувствах добре, в безопасност, въпреки че Заличителите или полицаите можеха да влязат както всички останали. Но пространството беше огромно, имаше много хора и добра видимост. Изобщо не беше зле. *Беше добро място.*

— Какво правят онези? — прошепна Ейнджъл.

— Мисля, че се молят — отвърнах й.

— Хайде и ние да се помолим — поиска тя.

— Хм...

Тя обаче вече беше тръгнала към една празна пейка. Промуши се до средата, наведе се и спусна преградата за коленете. Огледа останалите хора, за да провери как точно трябва да застане, коленичи и наведе глава над сключените си длани.

Готова бях да се обзаложа, че се моли за Селесте.

Наместихме се на пейката до нея и коленичихме неловко и смутено. Пипнешком Иги установи позата на Гази и застана като него.

— За какво се молим? — попита той тихо.

— Ами... за каквото искате — предложих аз.

— Молим се на Бог, нали? — Ръч искаше да е сигурна.

— Мисля, че това е идеята — отговорих, макар че всъщност нямах представа.

Обзе ме някаква странна, необяснима увереност, че ако човек иска да се помоли за нещо, именно тук може да го направи. С високите внушителни тавани, мрамора, величието, вярата и отдадеността, които ни заобикаляха, катедралата наистина изглеждаше като място, където молитвите на шест бездомни деца могат да бъдат чути.

— Скъпи Боже — рече Ръч тихо, — искам истински родители. Но искам и те да ме искат. И да ме обичат. Аз самата ги *обичам*. Моля те, опитай се да ми помогнеш. Благодаря ти много. С обич, Ръч.

Така де, не твърдя, че имаме опит с тези работи.

— Моля, върни ми Селесте — прошепна Ейнджъл със здраво стиснати очи. — И ми помогни да стана като Макс, когато порасна. И пази всички ни. И направи нещо лошо на лошите. Искам да престанат да ни тормозят.

Амин, казах наум.

С учудване видях, че Зъба също е затворил очи. Устните му обаче бяха неподвижни и не издаваше нито звук. Сигурно просто си почиваше.

— Искам да прогледна — каза Иги. — Както беше преди, когато бях малък. И искам да получа шанс да дам на Джеб онова, което му се полага. Благодаря.

— Боже, искам да стана голям и силен — прошепна Газопровода.

Гърлото ме стегна при вида на малкото момче с разрошена светла коса, стиснало съсредоточено очи. Беше само на осем, но никой не знаеше кога изтича срокът му на годност.

— За да мога да помагам на Макс и на другите хора.

Преглътнах и замигах бързо, за да овладее сълзите си. Поех си дълбоко въздух, издишах, след което се огледах крадешком на 360 градуса. В катедралата царяха тишина и спокойствие и нямаше и помен от Заличители.

Дали мъжът, когото видях с полицаите, беше Джеб? Те истински полицаи ли бяха, или просто главорези от Училището? Или от Института? Колко жалко, че Ейнджъл изпусна Селесте! За Бога! Най-сетне беше открила нещо, към което наистина да се привърже, а съдбата го изтръгна от ръцете и.

— Моля те, помогни на Ейнджъл за Селесте — чух собствения си шепот и осъзнах, че съм затворила очи.

Нямах представа на кого говоря — никога не се бях замисляла дали вярвам в Бог. Дали Бог би позволил на Белите престилки в Училището да вършат такива неща? Как точно действаше?

Но вече бях започнала, затова продължих:

— И ми помогни да съм по-добър водач и по-добър човек — казах беззвучно. — Дай ми смелост, сила и ум. Помогни ми да се погрижа за ятото. И да намеря отговорите. Ами... благодаря.

Прокашлях се.

Не знам колко време останахме така — накрая коленете ми бяха изтръпнали. Сякаш това прекрасно място ни обгърна — по начина, по който вятърът пригладяваше перата ни.

Този дом ни харесваше. Не искахме да го напускаме.

Сериозно обмислих идеята да останем в катедралата — да се скрием и да преспим тук. Горѐ имаше балкони за хора, а сградата беше огромна. Дали пък нямаше да стане? Обърнах се към Зѐба.

— Дали да...

Свих се от острата болка в главата ми. Не беше силна колкото преди, но стиснах очи и не можах да проговоря цяла минута.

Появиха се и образите — занизаха се през съзнанието ми като филм. Имаше архитектурни проекти, чертежи, някакво подобие на карта на метрото. Двойна ДНК спирала се изви през „екрана“ ми, след което беше засенчена от остарели нечетими изрезки от вестници, насечени звуци, цветни картички на Ню Йорк. Изображението на някаква сграда се задържа за няколко секунди — висока и зеленикава. Видях и адреса — намираше се на Тридесет и първа улица. После пред очите ми потече поток от цифри. За Бога, хора, какво означаваше всичко това?

Поех си няколко дълбоки глътки въздух и усетих, че болката отслабва. Отворих очи. Намирах се в сумрака на катедралата. По петте лица около мен беше изписана тревога.

— Можеш ли да ходиш? — попита Зѐба лаконично.

Кимнах.

Излязохме през високата врата, като следвахме група японски туристи. Светлината навън беше твърде ярка и засенчих очи. Имах леко главоболие и малко ми се гадеше.

Щом се отдалечихме от тълпата, спрях.

— В главата си видях Тридесет и първа улица — обявих. — И някаква серия цифри.

— Което значи... — каза Иги очаквателно.

— Не знам — признах аз. — Може би Институтът е на Тридесет и първа улица?

— Това би ни улеснило — каза Зѐба. — Изток или запад?

— Не знам.

— Видя ли нещо друго? — попита той търпеливо.

— Ами, серия цифри — повторих. — И някаква висока зеленикава сграда.

— Трябва просто да извървим цялата дължина на Тридесет и първа улица — заключи Рѐч. — От край до край, за да потърсим сградата. Нали? Искам да кажа, щом си я видяла в съзнанието си, трябва да има някаква причина. Или видя няколко сгради, или цял град? Какво точно?

— Само тази — отговорих.

Кафявите очи на Рѐч се уголемиха. Ейнджъл ме гледаше смутено. Всички чувствахме едно и също — някаква смесица от притеснение и нетърпение, съчетани с всепроникващ страх. От една страна, в Института можеше да намерим обяснение на всичко — отговори на всички въпроси, които някога си бяхме задавали за нас самите, за миналото ни, за родителите ни. Можехме да научим повече дори и за загадъчния Директор, когото бяха споменали Белите престилки. От друга, чувствахме се сякаш доброволно се връщаме в Училището и звъним на входната врата. Сякаш се предавахме в

ръцете на злото. Двете чувства ни разкъсваха.

Няма да знаеш, докато не разбереш — изчурулика Гласът ми.

— Имаме ли пари? Поне малко? — попита Газопровода, когато подминахме една количка с полски наденички.

— Може би — казах и извадих картата. — Какво ще кажеш? — обърнах се към Зъба. — Да опитаме ли?

— Ами със сигурност се нуждаем от пари — каза той. — Но това може да е капан, начин да установят къде сме и какво правим.

— Да — поколебах се аз.

Спокойно, Макс. Можеш да я използваш — обади се Гласът ми. — *Само трябва да налучкаш паролата.*

Благодаря ти, Глас — помислих кисело. — *Някакъв шанс просто да ми кажеш тъпата парола?*

Разбира се, че не. Не дай Боже нещо да ни е лесно.

Трябваше да намерим пари. Можеше да опитаме с просия, но вероятно на мига някой щеше да викне полиция. Деца без надзор и прочее. За търсене на работа също не можеше и дума да става. Да крадем? Само в краен случай. Все още не се беше стигнало дотам.

Картата можеше да е валидна за всяка от десетките банки. Поех дълбоко въздух и застанах пред един банкомат. Прокарах картата през отвора и написах „maxride“.

Без резултат.

После опитах с годините ни: „14, 11, 8, 6“.

Грешка.

Реших да напиша просто „парола“.

Грешка. Банкоматът се изключи и ме посъветва да се свържа с „Обслужване на клиенти“.

Продължихме по улицата. Имах чувството, че сякаш се бавим нарочно, в опит да се подготвим за срещата си с Института. Поне така си го обясняваше психологът в мен.

— Защо не опиташ с първите букви на имената ни? — предложи Газопровода.

— Или нещо от типа на „искамдаполучапари“ — каза Ръч.

Усмихнах ѝ се.

— Трябва да е по-кратка.

До мен Ейнджъл влачеше крака с наведена глава.

Ако имах пари, можех да ѝ купя нова Селесте.

На банкомата на следващата пресечка опитах с инициалите на имената ни: МЗИРГЕ. Не.

Опитах „Училище“ и „Максимум“.

Каза ми да се свържа с „Обслужване на клиенти“.

По-нататък пробвах със „Зъба“, „Иги“ и „Газопровода“.

На следващата пресечка беше ред на „Ръч“ и „Ейнджъл“, след което ми хрумна да опитам с днешната дата.

Явно много настояваха да се свържа с „Обслужване на клиенти“.

Знам какво се чудите: дали опитах с рождените ни дати, или гражданските ни номера.

Ами не. Никой от нас не знаеше точната си рождена дата, въпреки че всеки си беше харесал определен ден за рожден. А и по някаква странна причина откачалките в Училището бяха пропуснали да ни регистрират в социалната служба. Така че няхахме надежди за пенсия.

Спрях пред следващия банкомат и обезнадеждено поклатих глава.

— Не знам какво да правя — признах си.

Мисля, че това беше вторият път, в който си позволявах да изрека подобно нещо.

Ейнджъл ме погледна уморено с тъжните си сини очи.

— Защо не опиташ с „майка“? — попита и пхна върха на маратонката си в една пукнатина в тротоара.

— Откъде ти хрумна? — попитах учудено.

Тя вдигна рамене и понечи да притисне Селесте към гърдите си, но отпусна празната си ръка.

Спогледах се със Зъба, след което бавно вкарах картата в отвора и въведох цифрите, които съответстваха на „майка“.

КАКЪВ ТИП ТРАНЗАКЦИЯ ИСКАТЕ ДА НАПРАВИТЕ? — попита ме екранът.

Онемяла изтеглих двеста долара и ги пхнах във вътрешния си джоб.

— Как я разбра? — попита Зъба Ейнджъл.

Тонът му беше небрежен, но походката издаваше напрежението му.

Ейнджъл отново вдигна малките си рамене, а после ги отпусна вяло.

Дори косата ѝ имаше посърнал, тъжен вид.

— Просто ми хрумна — каза тя.

— Някакъв глас ли ти го каза? — попитах и се зачудих дали *моят* Глас не ми изневерява.

Тя поклати глава отрицателно.

— Думата просто се появи в главата ми. Не знам защо.

Двамата със Зъба отново се спогледахме, но не казахме нищо. Не знаех какво си мислеше той, но аз си спомних, че Ейнджъл беше прекарала няколко дни в Училището, преди да я спасим. Кой знае какво се беше случило там... Какви ужасяващи, гнусни експерименти... Може би бяха сложили чип и в нейното тяло.

Или нещо по-лошо.

След още няколко пресечки завихме наляво и тръгнахме към Ийст Ривър. Ставах все по-напрегната. Дишах насечено. Всяка стъпка ни отвеждаше все по-близо до предполагаемото място на Института — в който може би се пазеха тайните на целия ни живот и отговорите на всичките ни въпроси.

Интересното беше, че аз всъщност не исках да получавам тези отговори. Ами ако майка ми ме бе предала доброволно, както се е случило с Газопровода и Ейнджъл? Или родителите ми се окажеха някакви ужасни хора? Или пък чудесни, прекрасни хора, които за нищо на света не биха приели уродливата си мутирала дъщеря с близо четириметрови *криле*? Искам да кажа, че незнанието ми се струваше по-поносимо.

И все пак продължавахме напред, оглеждайки сграда след сграда. Пред всяка другите обръщаха очи към мен, а аз поклащах глава. Изминахме няколко *дъ-ъ-ълги* пресечки. С всяка крачка ставах все по-напрегната, останалите също.

— Чудя се какво точно представлява Институтът — изтърси Ръч с безпокойство. — Вероятно е нещо като Училището. Тайно ли ще влезем? И как опазват Заличителите в тайна от обикновените хора? Според вас какви досиета имат за нас? Дали ще има имената на истинските ни родители?

— За Бога, Ръч, ще ми пукнеш тъпанчетата! — каза Иги с присъщия си такт.

Сладкото ѝ лице посърна. Прегърнах я за миг.

— Знам, че си притеснена — казах ѝ утешително. — Аз също.

Тя ми се усмихна. В този миг застанахме пред Тридесет и първа улица — изток, номер 433.

Пред сградата от изображението в мозъка ми.

И ако мислите, че в горното изречение няма нищо *странно*, прочетете го отново.

Беше висока може би четиридесет и пет етажа, със зеленикава старомодна фасада.

— Това ли е? — попита Иги.

— Да — отвърнах. — Готови ли сме?

— Тъй вярно, капитане! — каза Иги твърдо и козирува.

Толкова ми се искаше да можеше да ме види как завъртам очи отегчено.

Изкачихме стъпалата и бутнахме въртящата се врата. Фоайето беше обзаведено с полирано дърво, лъснат месинг и множество тропически растения. Подът беше покрит с гладки гранитни плочи.

— Вижте — каза Зъба тихо и посочи голямо табло със стъклоно покритие. Съдържаха описание на всички офиси и компании в сградата с посочен етаж и номер на стая.

„Институт за висш живот“ липсваше. Нямахме никакви институти.

И как иначе? Би било прекалено лесно, нали?

Потърках чело, като премълчах горчивия си разочарован коментар. Отвътре ми идеше да се разплача, да се развикам и да се тръшна на земята, след което да вляза под горещата струя на душа и да си поплача още малко.

Вместо това поех дълбоко въздух и реших да помисля. Огледах се. Наоколо нямаше други списъци с офиси.

Жената на рецепцията седеше пред отворения си лаптоп. В другия край на фоайето беше бюрото на охраната.

— Извинете — рекох любезно. — В сградата има ли компании, които не са посочени на таблото?

— Не.

Рецепционистката ни огледа, след което се върна към писането на нещо изключително важно — например биографията ѝ за следващото интервю за работа. Тръгнахме да си ходим, когато тя се сепна с изненада. Обърнах се. Екранът на компютъра ѝ беше угаснал. Стомахът ме присви.

Под всяка дъга има гърне със злато — се появи на екрана с големи червени букви. Съобщението се разпадна на по-малки букви, които започнаха да се въртят из екрана, докато не го запълниха изцяло.

Гърне със злато под всяка дъга... Е, какво? Тук да не работеха елфи? Или отнякъде щеше да изскочи Джуди Гарланд^[1] с песен на уста? Не можеше ли да получим някаква ясна информация? Не, това беше загадка, изпитание. Заскърцах със зъби — буквално. Под всяка... Хм-м-м.

— Сградата има ли мазе? — попитах.

Рецепционистката вдигна вежди и ни огледа отново, този път по-строго.

— Кои сте вие? — попита. — Какво искате?

Вдигна брадичка и погледна охранителя. *Дали бяха Заличители?* Определено *биха могли* да бъдат. Цялата сграда можеше да е пълна с ужасяващи вълкочовеци.

— Няма значение — промърморих и побутнах останалите към въртящата се врата. Охранителят вече вървеше след нас. На излизане пяхнах една химикалка в улея на вратата. Той се озова в капан между две от крилата и започна да блъска стъклото с цялата си тежест.

На улицата побягнахме.

---

[1] Американска певица и актриса (1922–1969), получила известност с участието си във филма „Магьосникът от Оз“. Там тя изпява прочутата песен „Отвъд дъгата“ („Over the rainbow“), която по-късно е обявена за песен номер едно на столетието. — Бел.ред. ↑

Дробовете ми щяха да се пръснат. Познато ли ви е? След около шест пресечки забавихме ход. Изглежда никой не ни следеше, в трафика нямаше полицейски коли, нямаше и следа от Заличители. Главата ми пулсираше и ме болеше здравата. Имах чувството, че имам нужда да си почина — от живота си.

Внезапно Газопровода се обърна и измлати една пощенска кутия.

— Ама че гадост! — развика се той. — Нищо не се получава както трябва! Непрекъснато някой ни пречи! Макс има проблеми с главата, Ейнджъл загуби Селесте, всички сме гладни — писна ми! Писна ми от всичко!

Смаяна затворих зяпналата си уста и се приближих до него. Сложих ръка на рамото му, но той я блъсна встрани. Останалите се скупчиха около нас — не беше обичайно Гази да се изпуска така. Той беше малкият ми храбрец.

По дяволите.

Ято го ме гледаше в очакване да кажа на Газопровода да се опомни и да се стегне.

Пристъпих напред и го дръпнах в прегръдките си. Облегнах чело в неговото и просто го стиснах в обятията си. Пригладих светлата му коса с пръсти и усетих, че гърбът му потръпва.

— Съжалявам, Гази — промърморих. — Прав си. Наистина всичко е отвратително. Знам, че понякога е трудно. Кажи какво да направим, за да се почувстваш по-добре? — Кълна се, че ако беше казал: „Да се нанесем в Риц“, щях да го направя.

Той подсмръкна, поизправи се и избърса лице в мърлявия си ръкав. Обещах си, че скоро ще купя нови дрехи за всички. Нали бях госпожа Банкерката.

— Наистина ли? — каза той с плахо детско гласче.

— Наистина.

— Ами, тогава искам просто... просто да седнем някъде и да се наядем до насита. Не да ядем в крачка, искам да *седнем*, да си *починем* и да се *нахраним*.

Взрях се сериозно в очите му.

— Мисля, че можем да го уредим.

Отново се озовахме близо до Сентръл парк в търсене на заведение, в което да се нахраним. На Петдесет и седма улица имаше едно прилично място, но трябваше да чакаме половин час. Тогава видяхме някакъв ресторант в самия парк, срещу пресечката. Дъбовете наоколо бяха покрити с милиони сини лампички, а на табелата пишеше: „Паркингът за «Гардън тавърн» е насам“. Между дърветата се издигаше внушителна сграда с огромни прозорци, които гледаха към парка.

— Този изглежда *страхотно*! — каза Гази развълнувано.

И беше последното място на Земята, в което бих искала да влезем. Твърде голямо, твърде лъскаво, твърде скъпо и без съмнение пълно с богаташи възрастни. Нямахме как да се впишем, щяхме да се набием на очи.

Въпреки това Газопровода искаше да се храним тук. А аз му бях обещала, че ще изпълня каквото пожелае.

— Хм... Добре — казах.

Страхът и притеснението вече бяха плъзнали по цялото ми тяло. Зъба отвори тежката стъклена врата и влязохме.

— Уха! — възкликна Ръч и се ококори.

От приемната на входа се влизаше в три отделни зали за хранене. Залата с форма на призма беше пълна с кристали — полилеи, канделабри^[1], фасетни прозорци. Вход номер две водеше към градината, която изглеждаше като тучна избуяла джунгла, но с маси, столове и келнери по средата. Третата зала се казваше „Замъка“ — за гостите, които искаха да се чувстват царствено, докато дъвчат. И трите зали бяха с високи тавани с греди. В „Замъка“ имаше камина, която можеше да побере цяло теле.

С облекчение забелязах, че не сме единствените деца, макар че само ние нямахме възрастен придружител.

— С какво да ви бъде полезна? — Висока руса жена с излъчване на модел спря очи на нас и после се огледа да провери с кого сме. — Родителите си ли чакате?

— Не — казах и се усмихнах. — Сами сме. Бихме искали маса за шестима, моля. Поканих приятелите си с парите за рождения си ден.

Поредната лъжа, подплатена с поредната усмивка.

— Хм... Ясно — рече жената.

Поведе ни към маса в „Замъка“, в дъното, до кухнята. В случай на нужда това предлагаше удобен маршрут за бягство, затова не се възпротивих.

Докато се настанявахме по столовете, тя ни раздаде големи лъскави менюта.

— Днес ще ви обслужва Джейсън. — Огледа ни за последно с колебание и ни остави.

— Макс, това... е... просто... велико... — каза Ръч развълнувано и се вкопчи в огромното си меню. — Най-жестокото място, на което сме яли!

Меко казано, предвид всички случаи, в които бяхме обядвали нещо, изровено от боклука.

Зъба, Иги и аз се чувствахме ужасно, Ръч, Гази и Ейнджъл бяха в екстаз.

Всъщност „Замъка“ би бил приятен, ако ненавиждах да бъда сред хора, да се набивам на очи, да съм близо до възрастните, да ме тресе параноя и да

пилея пари.

Да видим менюто. С облекчение установих, че има отделна част за деца.

— Родителите си ли чакате?

До Иги изникна нисък, набит сервитьор със зализана назад рижа коса — Джейсън.

— Не, сами сме — отвърнах аз.

Той се смръщи и ни огледа критично.

— А-ха. Готови ли сте с поръчката?

— Някой избрал ли си е? — попитах.

Газопровода вдигна очи.

— Колко пилешки филенца има в една порция?

Джейсън доби почти страдалчески вид.

— Мисля, че четири.

— Значи по-добре да си поръчам две порции — каза Газопровода. — И един плодов коктейл. И две чаши мляко.

— Две порции само за вас? — уточни Джейсън.

Газопровода кимна.

— С пържени картофи. За начало.

— Аз искам мелба с горещ шоколад — каза Ейнджъл.

— Първо истинската храна — намесих се аз. — Трябва ти енергия.

— Добре — съгласи се Ейнджъл, премигна и погледна Джейсън. — Не сме някакви лигави богаташчета — каза му тя. — Просто сме гладни.

Джейсън се сепна, изчерви се и пристъпи от крак на крак.

— Тогава искам това тук, с вкусните ребра — каза Ейнджъл и посочи в раздела за възрастни. — И всичките работи, с които върви. И една кола. И една лимонада.

— Ребрата са половин килограм — каза келнерът. — Половин килограм месо.

— Мхм — кимна Ейнджъл, без да разбира какво има предвид.

— Ще се справи — рекох му. — Много е лакома. Ръч? Какво искаш?

— Една лазаня „Примавера“ — реши Ръч. — Или по-добре две. Нали върви със салатата? И с хляб? И мляко. Може ли? — погледна към мен, а аз кимнах.

Джейсън застина — явно реши, че се занасяме с него.

— Две порции лазаня?

— Може би не е зле да си записвате — посъветвах го аз.

Изчаках го да запише поръчките им и продължих:

— За мен първо едно предястие със скариди. После свинско каре с кленов сироп, както си върви със зелето, картофите и прочее. Салатата специалитет с дресинг със синьо сирене. Една лимонада и един студен чай.

Джейсън записа всичко с изражение, сякаш някой му бърка в окото от около час.

— Крем-супа с омари — започна Зъба, — после порция ребра. И една голяма бутилка вода.

— Спагети и кюфтета — обади се и Иги.

— Това е от детското меню — каза келнерът ни с напрежение в гласа. — За клиенти под дванайсетгодишна възраст.

Иги се смръщи.

— Защо не опиташ агнешкия врат? — намесих се аз. — Върви с картофи и спанак, и сос от червено вино и розмарин.

— Добре, хубаво — каза Иги с раздразнение. — И две чаши мляко, и хляб.

Джейсън отпусна бележника си, изгледа ни и каза:

— Това е сериозно количество храна за вас шестимата. Дали не поръчвате прекалено много?

— Разбирам колебанието ви — казах аз и усетих, че няма да издържа още дълго. — Няма проблем. Донесете поръчката, моля.

— Ще трябва да платите всичко, независимо дали го изядете, или не.

— Да, в ресторантите *обикновено* се прави така — произнесох бавно и подчертано търпеливо.

— Сумата ще е доста висока — настоя той неразумно.

— *Ясно* ми е — отвърнах, като неуспешно се опитах да запазя добрия тон. — Принципът ми е *ясен*. Храната струва *пари*. *Много* храна струва *много* пари. Просто донесете каквото поръчахме. Моля.

Джейсън ме изгледа вдървено и се отправи към кухнята.

— Много приятно място — каза Зъба с безизразно лице.

— Наистина ли поръчахме твърде много? — попита Ейнджъл.

— Не — казах й. — Спокойно. Вероятно не са свикнали с хора с апетит.

Помощник-келнерката донесе два панера с хляб и малки купички със зехтин. Дори и тя ни изгледа скептично.

Забих нокти в бялата покривка. И после всичко се обърна с главата надолу.

---

[1] Канделабър е свещник за няколко свеци. — Бел.ред. ↑

— Добър ден.

До лакътя ми се беше материализирал мъж в костюм. Джейсън беше с него.

— Здравейте — отвърнах предпазливо.

— Аз съм управителят. Мога ли да бъда полезен с нещо? — попита.

Това уловка ли беше?

— Ами, не мисля — отговорих. — Освен ако в кухнята не липсва някоя от поръчките ни.

— Аха, да, поръчките — рече управителят. — Изглежда, сте поръчали необичайно количество храна. Не бихме искали тя да отиде на боклука, или пък да ви стреснем с висока сметка, тъй като очите ви са били по-гладни от стомасите — изхихика пресилено.

— Ах, много мило от ваша страна — казах на крачка от избухването. — Но наистина сме много гладни. Не е ли в реда на нещата просто да поръчаме и след това да получим поръчката си?

Неизвестно защо това посочване на очевидното не се прие добре.

Управителят придоби изражение на насилена търпеливост.

— Може би ще се чувствате по-добре в някой друг ресторант — каза той. — Бродуей не е далеч.

Невероятно.

— *Не думай* — изсъсках и най-сетне си изпуснах нервите. — Възможно е, но ние сме *тук* и сме *гладни*. Мога да платя, а и днес имаме страхотен апетит. Ще ни донесете ли поръчаното, или не?

Управителят сякаш току-що беше сдъвкал лимон.

— Мисля, че *не* — отговори той и махна на широкоплещестия мъж, който се въртеше край вратата.

Страхотно, няма що. Почесах се по челото.

— Що за глупост — рече Иги ядосано. — Да си тръгваме. Гази, ще идем в някой ресторант, в който не работят нацисти, искаш ли?

— Добре — рече Газопровода неубедено.

Ейнджъл погледна управителя.

— Джейсън мисли, че си въздух под налягане и миришеш на жена — каза му тя. — Какво значи „мека китка“?

Джейсън се закашля и се изчерви. Управителят го изгледа гневно.

— Хубаво — изправих се аз и хвърлих салфетката на масата. — Тръгваме си. И без това храната тук сигурно е гадна.

И в този миг цъфнаха ченгетата.

Кой беше извикал полиция?

Това истински полицаи ли бяха?

Реших, че няма нужда да ги питаме лично.

Помните ли, като казах, че кухнята предлага удобен маршрут за бягство? Щеше да е така, ако полицаите не се бяха разделили и не бяха влезли по двама през предния вход и през — познайте — кухнята.

Хората по масите около нас ни зяпаха удивено. Вероятно за тях това беше най-въълнуващото събитие в последната седмица.

— Нагоре и навън — каза Зъба, а аз кимнах с неохота.

На лицата на Ръч и на Иги се изписа учудване, Гази се ухили, а Ейнджъл присви очи решително.

— Добре, деца — рече полицайката, която идваше към нас, като си проправяше път между масите. — Трябва да дойдете с нас. Ще повикаме родителите ви в участъка.

Джейсън ми се ухили покровителствено и изведнъж побеснях. Толкова ли беше трудно да ни оставят на мира поне за малко? Без да се замислям, взех купичката със зехтин и я нахлупих на главата му. Устата му зейна в идеално „О“, а по лицето му се проточиха струйки зеленикава мазнина.

Ако това го беше изненадало, то последвалото щеше просто да му вземе ума.

С пъргави движения, на каквито беше способен само мутант, скочих върху един от столовете, после на масата, и се хвърлих във въздуха. Разперих криле и ги размахвах. Снизих се опасно близо до земята — не се бях засилила, както е препоръчително, — но следващият мах ме издигна нагоре и се понесох към гредите на тавана.

Ейнджъл ме последва, а после и Иги, Газопровода, Ръч и Зъба.

Погледнах надолу и не успях да сдържа смеха си при вида на хората. *Смаяни* не е думата. Бяха сразени, шашнати, абсолютно потресени.

— Тъпанар! — викна Газопровода и замери управителя с няколко корички хляб.

Зъба кръжеше под тавана и търсеше изход. Видях, че ченгетата се бяха поокопитили и се пръснаха между масите.

Няма да ви лъжа — беше върховно. Вярно, бяхме загазили, вярно, беше много напечено и така нататък, но трябваше да призная, че видът на всички тези хора и израженията на лицата им беше най-хубавото нещо, което ни се беше случвало от пристигането ни в Ню Йорк.

— Насам! — извика Зъба и посочи една капандура с витраж.

— Хайде, банда! — викнах и аз.

Осъзнах, че под нас бляскаха светкавици на фотоапарати. Това хич не беше хубаво.

— *Да изчезваме!*

Зъба приведе глава, покри я с ръце и се вряза право в капандурата. Прозорецът се пръсна като стъклена дъга и парченцата се посипаха долу.

Иги беше точно зад Ръч, леко докоснал глезена ѝ с пръсти. Двамата последваха Зъба, като присвиха криле в последния момент, за да минат през отвора.

— Ейнджъл, давай! — наредих аз и тя се изстреля нагоре.

Белите ѝ крилца ми напомниха на Селесте.

— Гази! Ти си!

Той се спусна за последен път и грабна нечий десерт. Натъпка цял еклер в устата си, кимна и се мушна през капандурата. Аз бях последна. Излязох на открито, разперих криле и напълних дробове с въздух. Осъзнавах, че току-що бяхме направили огромна и непростима грешка, за която щяхме да си платим.

Но знаете ли какво? Почти си струваше.

Израженията на лицата им...

— Към дърветата — казах на Зъба, той кимна и описа голям кръг, за да се насочи на север.

Денят беше мъглив, но не бяхме достатъчно високо, че да ни загубят от поглед. Надявах се никой да не гледа нагоре. Как ли не.

Кацнахме задъхани в един висок явор.

— Добре се получи — каза Зъба и изтръска няколко стъкълца от раменете си.

— Аз съм виновен — рече Газопровода. Лицето му беше омазано с шоколад. — Аз поисках да идем там.

— Вината беше тяхна, Гази — отвърнах аз. — Обзалагам се, че това не бяха истински полицаи. На километри около тях се носеше одеколон „Училище“.

— Дори не се замисли, преди да нахлупиш зехтина на главата на келнера, а? — обади се Зъба.

Погледнах го с досада.

— Аз още съм... — започна Ръч, но замлъкна посред изречението.

Предполагам, щеше да каже „гладна“, но се усети, че моментът не е подходящ.

И все пак наистина бяхме гладни. *Трябваше* да хапнем нещо. Щом адреналинът ми спаднеше, щях да потърся магазин или нещо подобно.

— Хората ни снимаха — обади се Иги.

— Да — потвърдих обезсърчено. — За неочаквана издънка това печели сериозни точки.

— *И става все по-зле* — каза един мазен глас.

Подскочих около тридесет сантиметра във въздуха, стиснах клона под себе си и погледнах надолу.

Дървото беше обкръжено от Заличители.

Неволно хвърлих озадачен поглед към Иги — обикновено той беше алармената ни система. Ако не ги беше чул, значи се бяха появили от нищото.

Един от тях пристъпи напред. Затаих дъх. *Беше Ари.*

— От теб отървяване няма — казах.

— Взе ми думите от устата — отвърна той с животинска усмивка.

— Помня те, когато беше тригодишен — продължих разговорливо. — Беше толкова сладичък, преди да станеш такъв ужасен вълчи тулуп.

— Не съм усетил, че съм обект на внимание — каза той и с изненада долових горчицина в гласа му. — И аз бях затворен на онова място, но вие ме отбягвахте.

Зяпнах.

— Та ти беше нормален — обях. — И беше син на Джеб.

— Да, син на Джеб — изръмжа той. — На моменти се чудех знае ли изобщо жив ли съм, или не. Какво, мислите, направиха с мен, докато вие си играехте на семейство с *моя* баща? Нали не мислите, че просто ме изпратиха по живо, по здраво?

— Така... *Този* взел го развързахме — обади се Зъба под мустак.

— Ари, бях на десет години — казах му бавно. — Заради тези минали истории ли ни преследваш сега? И искаш да ни *убиеш*?

— Разбира се, че не. — Ари се изплю на земята. — Преследвам ви, защото това ми е работата. А миналите истории просто я правят приятна — озъби се той.

Показах му среден пръст. (Представяте ли си? Среден пръст. Аз на него... Така де, няма значение.)

Вече беше започнал да се преобразява и когато се ухили, муцуната му сякаш се разцепи на две като на куче. Извади нещо зад гърба си, с кафява козина и две бели...

— Селесте! — проплака Ейнджъл и тръгна надолу.

— *Ейнджъл, не!* — извиках аз, последвана от вика на Зъба:

— *Не мърдай!*

Мъничето ми обаче скочи и се приземи на един-два метра от Ари. Останалите Заличители тръгнаха напред, но той вдигна ръка и ги спря. Те застинаха напрегнато по местата си, впили студени вълчи очи в Ейнджъл. Ари размаха Селесте закачливо, а тя пристъпи напред.

Спуснах се на земята. Адреналинът във вените ми скочи.

Отрядът Заличители отново се размърда, но Ари отново ги спря.

— Докоснеш ли я, мъртъв си — заплаших го аз и свих юмруци.

Той се подсмихна и разтърси тъмните си къдрици на отслабващите лъчи на следобедното слънце. После отново размаха Селесте, а до мен Ейнджъл потръпна.

— Дай си ми мечето — каза тя с нисък напрегнат глас.

Ари се засмя.

Ейнджъл пристъпи напред, а аз я хванах за яката.

— Дай-ми-ме-че-то.

Гласът ѝ прозвуча странно, различно. Беше впила поглед в очите му. Усмивката му повехна и на лицето му се изписа объркване. Спомних си как Ейнджъл беше накарала жената в магазина да ѝ купи Селесте.

— Ти си... — започна Ари, след което се задави, закашля се и се хвана за гърлото. — Ти си...

— Пусни мечето *веднага*. — Гласът на Ейнджъл беше твърд като бетон.

Сякаш против волята си той разтвори острите нокти на силната си ръка и Селесте падна на земята.

Почти неуловима за погледа ми, Ейнджъл сграбчи мечето и скочи обратно на дървото.

Премигнах и се зачудих дали и аз изглеждам толкова изненадана, колкото Ари.

След няколко секунди, през които се опомниха, че Ейнджъл е изчезнала, останалите Заличители се раздвижиха. Ръката на Ари се изстреля напред и един от тях се удари в нея.

— Имате заповеди! — излая той на отряда. — Никога не ги нарушавайте!

Обърна се и ме изгледа замислено.

— Не може да ги нарушавате — каза по-спокойно. Говореше на мен. — Дори и да звучат глупаво. Дори и да ви идва просто да разкъсате ятото на парчета.

Един от Заличителите изръмжа с хищно настървение и аз едва се сдържах да не се разтрепера.

Ари се наведе към мен, сякаш за да ме подуши, както душеше плячка.

— Часът ти приближава, пиленце — прошепна той. — И тогава ще се заема лично с теб.

— Още е рано да точиш зъби, помярче.

Той отвори уста, за да ми отвърне, но после наклони глава и запуши ухо с пръст, сякаш за да чуе какво му говори някой.

— Директорът ни вика — излая на отряда. — Веднага!

След още един изпитателен поглед към мен, се обърна и тръгна след останалите Заличители. Стопиха се като дим в сумрачните сенки.

Горе на дървото Ейнджъл беше стиснала Селесте здраво в прегръдките си и ѝ приказваше тихичко.

— В Училището чух да говорят за Директора — рече Ръч. — Кой е той? Вдигнах рамене.

— Някоя важна и много лоша особа.

Един от многото, които ни преследваха. Зачудих се дали не беше Джеб, лъжливият ни татко. Нашият спасител и предател.

— Добре ли си? — попита Иги.

Кокалчетата му бяха побелели — толкова здраво стискаше клона. Тупнах го леко с кубинка.

— Направо съм бомба — казах. — Но сега искам да се махаме от тук.

В крайна сметка се озовахме в Горен Ийст Сайд на последния стаж на деветдесететажната сграда. Първите седемдесетина вече бяха остъклени, но тук горе имаше само стени и купчини гипсокартон и изолационни материали. Можехме да се полюбуваме на Ийст Ривър и Сентръл парк през огромните празни пролуки.

С Ръч отидохме до местната бакалия и помъкнахме оттам три тежки торби с храна. Новото ни импровизирано гнездо беше ветровито, но поне бяхме сами и в безопасност. Насладихме се на залеза и се нахранихме. Главата ме болеше, но не твърде силно.

— Уморена съм — каза Ейнджъл. — Искам да си лягам.

— Да, да опитаме да поспим — съгласих се аз. — Денят беше дълъг и относително гаден.

Вдигнах левия си юмрук, а останалите след мен. Ритуалът ни сближаваше, даваше ни сигурност и ни свързваше един с друг.

Двамата с Газопровода разчистихме строителните боклуци, а Иги и Зъба направиха завет с няколко парчета гипсокартон. В крайна сметка се получи уютно леговище и след десет минути ятото потъна в сън.

С изключение на мен.

Как успяваха Заличителите да ни открият толкова лесно? Втренчих се в лявата си китка, сякаш можех с поглед да накарам чипа да излезе над кожата. Може би самата аз бях сигналът — без да го осъзнавам и без да мога да направя каквото и да било по въпроса, освен да изоставя ятото и да се оправям сама. Заличителите ни следяха, но не искаха да ни убият. Защо Ари ги беше спрял днес?

И какво, за Бога, се случваше с Ейнджъл? Телепатичните ѝ способности явно се усилваха. Изстенах при мисълта за укрепналата Ейнджъл, която си поръчва подаръци за рождения ден, чипс преди вечеря и глупави лъскави дрешки.

Не си измисляй допълнителни проблеми, Макс — обади се Гласът ми.

Отдавна не сме се чували — помислих аз.

Притесненията не са особено полезни. Нямаш контрол над онова, което се случва с Ейнджъл. Можееш да спасиш света, но единственото, над което имаш контрол, си ти самата. Лягай да спиш, Макс. Време е да се научиш.

Да се науча на какво? — понечих да попитам, но след това потънах в несъзнателното, сякаш някой ми беше дръпнал щепсела.

Когато отворих очи на следващата сутрин, ме посрещнаха с вестници и закуска в леглото.

— К'во? — измучах.

— Донесохме закуска — каза Зъба и отхапа от кексчето си. — Ти спеше непробудно.

Отхапах от своето кексче и усетих, че около мен тегне напрежение.

— Нещо друго?

Зъба кимна към вестниците.

— Реших, че сте ги взели заради комиксите — казах и придърпах купчината към себе си.

Досега основната ни тактика на оцеляване беше да оставаме незабелязани и да се крием. Бих казала, че снимките ни, изтипосани на първа страница в „Ню Йорк Поуст“ под изписаното с дебели букви заглавие „Чудо или илюзия? Свръхчовеци или генни мутанти?“ сложиха край на тази стратегия.

Зъба беше купил четири вестника, но и на четирите заглавни страници ни имаше на размазани снимки как кръжим бодро из „Гардън тавърн“.

— Видях ги, докато пазарувахме — обясни Зъба и допи сока си. — Май не е зле да се покрием за известно време.

— Да, благодаря за съвета — рекох с раздразнение.

Винаги подчертаваше очевидното. Взех „Ню Йорк Таймс“. Под размазаната снимка пишеше: „Никой не е поел отговорността за вероятно най-смайващото изпълнение тази година...“.

Накрая взех кексчето с въздишка.

— С една дума, до тук бяхме с потайността. Изглежда, поне за момента трябва да забравим за Института.

Идеше ми да се разкрещя от яд.

— Може да се маскираме — предложи Газопровода.

— Ами, да. Ще си купим от онези очила с носове — съгласи се Ейнджъл.

Усмигнах им се.

— Мислите ли, че ще свършат работа?

Следобед трябваше отново да идем за храна. Не бяхме успели да намерим шест чифта очила с носове, затова излязохме както си бяхме.

В първия магазин се заредихме със сандвичи, напитки, чипс, бисквити и всичко, което можеше да се яде в движение.

— Предлагам да напуснем града веднага щом се стъмни — казах на Зъба.

Той кимна.

— Къде ще идем?

— Няма да се отдалечаваме — продължих. — Все още не съм се отказала да разучим този Институт. Може да идем навътре в сушата? Или пък някъде край океана?

— *Ей, вие!*

Подскочих и изпуснах безалкохолното си. Пред нас изникна младеж, подстриган на гребен. Ръч се бутна в гърба ми, а Зъба застина.

— Вие сте идеални! — каза той развълнувано.

Много мило, че поне *някой* беше на това мнение. Кой обаче беше този откачалник?

— Идеални за какво? — попита Зъба с ледено спокойствие.

Младежът посочи един магазин с мършавата си татуирана ръка. На витрината пишеше: „Ти си: модата утре още днес“.

— Правим фестивал на преобразяването! — обяви момчето, сякаш съобщаваше, че сме спечелили един милион долара. — И можете да се преобразите напълно, при това *безплатно* — само трябва да позволите на стилиста да прави с вас каквото пожелае.

— И какво ще ни направи? — попита Ръч с интерес.

— Грим, прически, всичко! — обеща момчето ентусиазирано. — Без татуировки. За тях ни трябва разрешение от родителите.

— Ясно, без татуировки — прошепнах аз.

— Аз съм съгласна! — каза Ръч. — Звучи забавно! Може ли, Макс? Искам да се преобразя!

— Ами...

Две тийнейджърки излязоха от „Ти си“. Видът им беше зашеметяващ. Вероятно и приятелите им нямаше да ги разпознаят.

Чухте ли?

— Съгласна съм — побързах да кажа.

Зъба се опули за миг, но аз го погледнах многозначително.

— С удоволствие ще бъдем *преобразени*. И ще изглеждаме съвсем различни.

ЧАСТ ШЕСТА
КОЙ Е ТАТКО, КОЯ Е МАМА?

— Стои ти много яко — каза Ръч одобрително, когато се завъртях, за да й покажа гърба на новото си дънково яке. Разбира се, щеше да се наложи да направя дълги прорези за крилете, но иначе беше страхотно.

Извърнах очи към нея и се ухилих. *Изобищо* не приличаше на Ръч. Всеки път, щом я погледнех, направо се стряхах. Бяха изправили тъмнокестенявата й свръхкъдрава коса със сешоар и я бяха подстригали на етажи. След това я бяха изпъстрили с руси кичури. Разликата беше огромна — само за час от мърляво хлапе се беше превърнала в невисок модел. Досега не си бях давала сметка, че има заложибите да стане красавица, когато порасне. Ако пораснеше.

— Гледайте! — Газопровода беше избрал камуфлаж от горе до долу.

— На мен ми харесва — казах и вдигнах палец.

Бяхме посред пълното си физическо преобразяване в подобния на хамбар магазин за дрехи втора употреба. Част от русата коса на Гази беше изсветлена до бяло и стърчеше на рогчета, намазана с гел. Върхчетата им бяха яркосини. Отстрани беше подстриган съвсем късо.

— Но трябваше да позволиш да ми напишат „Чупката“ отзад на главата — оплака се той.

— Не — отвърнах и му оправих яката.

— Ама на *Иги* му пробиха ухото!

— *Nein*^[1] — казах.

— Всички имат надписи — каза той, като изимитира идеално гласа на фризьора.

— Заб-ра-ви!

Той изсумтя с досада и отиде при Зъба. Неговата коса също беше подстригана късо, с изключение на един дълъг кичур пред очите му. Бяха я направили на кичури в различни тонове на кестенявото и в момента приличаше точно на оперението на мишеловите. Какво съвпадение. В магазина беше подменил облеклото си: обичайното черно беше станало леко различно черно.

— Виж колко е хубаво — рече Ейнджъл и вдигна дантелена пачка за балет.

Вече я бях облякла във фланелка и широки панталони с джобове отстрани. За горна дреха си беше избрала синьо ватирано яке.

— Хм — изсумтах при вида на дантелите.

— Много е хубава, Макс — примоли се тя. — Моля те?

Зачудих се дали мога да усетя, ако се опитва да ми внуши нещо с мисъл. Гледаше ме с широко отворени невинни очи.

— И на Селесте също й харесва — добави.

— Ейнджъл, въпросът е, че не съм сигурна колко *практично* е да носиш рокличка на балерина. Предвид, че през повечето време бягаме и се крием.

Тя измери пачката с поглед и вдигна вежди.

— Вярно.

— Готови ли сме? — попита Иги леко нетърпеливо. — Не че не обожавам да вися в магазини.

— Изглеждаш, все едно си бръкнал в контакта — обяви Газопровода.

Меднорусата коса на Иги беше направена на рогчета като тази на Гази, но с черни връхчета.

— Вярно ли? — попита той. — Страхотно!

Беше си пробил ухото, преди да забележа. Златната халкичка бе единственото, което трябваше да платя.

Стана късен следобед. Когато излязохме, се почувствах щастлива и свободна, въпреки че за момента бяхме отложили издирването на Института. Бях готова да се обзаложа, че дори и Джеб нямаше да ме разпознае — фризьорката беше хванала дългата ми плитка и просто я беше отрязала. Сега косата ми бе на пухкави етажи. Нямаше да влиза в очите ми по време на полет. Нито в устата ми, докато бягам от някого.

Не само това, а я бяха нашарили с дебели розови кичури и въпреки протестите ми бяха наблегнали на грима. Изглеждах напълно променена, на около двайсетгодишна възраст. Ръстът от метър и седемдесет помагаше.

— Ей там има малък парк — посочи Зъба.

Кимнах. Беше по-тъмно от улицата, а и имаше достатъчно място, за да излетим. Пет минути по-късно се носехме над града, далеч от светлините, шума и динамиката му. С радост разперих криле и ги размахвах силно. В небето се чувствах далеч по-бърза, уверена и спокойна, отколкото на земята.

Просто за удоволствие полетях в широки, извиващи се дъги. Пълнех гърди с въздух и се любувах на новата лекота на косата си. Фризьорката беше казала, че ще бъде „като развяна от вятъра“.

Де да знаеше колко права беше.

---

[1] Nein (немски) — *Не*. — Бел.прев. ↑

Отвисоко очертанията на Манхатън си личаха ясно. От другата страна на протока Ийст Ривър беше остров Лонг Айленд, далеч по-голям от останалата част на Ню Йорк. Прелетяхме над брега му по залез-слънце и успяхме да различим накъдрените бели гребени на прибоя.

След час и половина под нас се проточи дълъг плаж. Почти нямаше светлини, което означаваше, че няма да има и хора. Зъба ми кимна и поехме надолу, упоени от стремителното спускане. Скоростните влачета бяха нищо в сравнение с това.

— Изглежда добре — каза Зъба, след като огледа плажа, стъпил на мекия пясък.

Беше диво, без паркинги наблизо. От двете страни имаше огромни камъни, които подсилваха усещането за сигурност. Освен това друга група камъни на тридесетина метра от прибоя оформяха естествен подслон.

— Нашият уютен дом — казах сухо и свалих новата си раница.

Извадих каквото имяхме за ядене и го раздадох на останалите, след което седнах на едно голямо дърво, изхвърлено от морето. Двайсет минути по-късно опряхме юмруци, плеснахме с ръце и налягахме на пясъка зад камъните.

Потръпнах леко, когато Гласът прозвуча в главата ми.

Време е да се научиш — каза той.

После потънах в сън, сякаш ме заля някаква вълна. Дочух неясни фрази на чужди езици, които не разбирах, а Гласът каза: *Само каквото трябва да знаеш, Макс. Трябва да знаеш. Трябва да знаеш.*

Океанът... Поредното ново невероятно преживяване. Допреди четири години бяхме живели в клетки, затворени в лаборатория. След като Джеб ни измъкна, заживяхме тайно и избягвахме каквито и да било нови преживявания.

А сега всеки ден носеше нещо ново. Беше страхотно.

— Рак! — извика Газопровода и посочи вълните в краката си. Ейнджъл изтича да го види. Селесте висеше в ръката ѝ и задните ѝ крака почти докосваха водата.

— Курабийка? — предложи ми Иги пакет.

— Не бих отказала.

Сутринта бях пооправила малко външния си вид, след което заедно с Ръч бяхме отишли до близкия град. Бяхме се заредили с провизии в семеен магазин, където правеха домашни курабийки. Моята лична мисия беше да открия курабийки с шоколад, които да не отстъпват на онези, които направихме с Ела и с майка ѝ. Затова бях купила две дузини.

Отхапах от курабийката и започнах да дъвча.

— Хм-м — изфъфлих, опитвайки да не посипя всичко с трохи. — Отчетлива ванилова нотка, прекалено сладки парченца шоколад, силен аромат на кафява захар. Прилична е, но не е нищо забележително. Все пак е добре направена и непретенциозна. — Обърнах се към Зъба: — Ти какво мислиш?

— Става.

Някои хора просто не могат да се насладят на една курабийка.

— Пиша им седем от десет точки — продължих делово. — Въпреки че са прясно изпечени, им липсва *je ne sais quoi*^[1]. Мисията ми продължава.

Иги се засмя и затършува за ябълки в един от пликовете.

Ръч дотича при нас. Крачолите ѝ бяха мокри до над коляното.

— Тук е върховно — каза тя. — Океанът е просто прекрасен! Когато порасна, искам да стана учен, който изследва океана. Ще влизам навътре, ще се гмуркам, ще откривам нови неща, а от „Нешънъл джиографик“ ще ме вземат на работа.

Да, разбира се, Ръч. Вероятно ще е горе-долу по времето, когато изберат мен за президент.

Тя се върна на бегом до водата. Иги се изправи и пое след нея.

— Тук им харесва — каза Зъба, вперил очи в тях.

Кимнах.

— Нищо чудно — чист въздух, тишина и спокойствие, океан. Жалко, че не можем да останем.

Зъба притихна за момент.

— Ами ако тук сме в безопасност? — попита. — И сме сигурни, че няма риск някой да ни тормози? Не би ли искала да останеш?

Думите му ме изненадаха.

— Трябва да намерим Института — казах. — И ако открием нещо в него, останалите ще искат да издирят родителите си. А после... Няма ли да потърсим Джеб и да си оправим сметките с него? А и кой е този „Директор“? Защо ни причиняват това? Защо непрекъснато повтарят, че трябва да спася света?

Зъба вдигна ръка. Осъзнах, че съм повишила тон. Без да ме поглежда, той каза бавно:

— Ами ако просто забравим всичко това?

Зяпнах насреща му. Човек прекарва целия си живот с някого и си мисли, че го познава, след което той пуска подобна бомба.

— Какво искаш да... — започнах, но Газопровода дотича и пусна един жив рак отшелник в скута ми, а Ейнджъл проплака, че е гладна.

Идеше ми да стисна Зъба за раменете и да се развикам: „Кой си ти? Какво си направил с истинския Зъб?“, но нямаше как.

Може би по-късно.

---

[1] Je ne sais quoi (фр.). — И аз не знам какво. — Бел.прев. ↑

На следващата сутрин Зъба се върна от града и пусна вестник „Ню Йорк Поуст“ в краката ми с лек поклон. Разгърнах го. На шеста страница ме чакаше заглавие: „Мистериозните деца птици изчезват безследно“.

— Това е добре — казах. — Успяхме да прекараме два дни, без да причиним някаква неистова суматоха на обществено място и да си осигурим снимки по всички вестници.

— Отиваме да поплуваме! — каза Ръч.

Тя потупа Иги два пъти по ръката, той стана и я последва. Ейнджъл и Гази вече бяха до водата.

Слънцето печеше, но океанът все още беше доста студен. Това обаче не ги смути. Радвах се, че си прекарваха добре тези дни — просто се забавляваха, хранеха се, плуваха, без да се притесняват за нищо.

Аз обаче се притеснявах, разбира се.

До мен Зъба четеше вестника и разсеяно бъркаше в кутия с фъстъци. Загледах се в по-малките, които си играеха във водата. Иги започна да прави замък от пясък на ръба на прибойа, по усет.

Как така Заличителите все още не ни бяха открили? Понякога ни намираха на мига, а друг път — както сега, — изглежда, успяхме да им се скрием. Имплантираният чип излъчваше ли някакъв сигнал, или не? И ако излъчваше, защо още не се бяха появили? Имах чувството, че просто се забавляват с нас, държат ни нащрек, все едно играят някаква игра...

Игра. Проклетата *игра*...

Точно както беше казал Джеб в Училището. И както ми повтаряше Гласът — че всичко е *игра*, че човек се учи, докато играе, че всичко, абсолютно всичко, е изпитание.

Изведнъж сякаш неонов надпис светна точно пред лицето ми. За пръв път, най-сетне, *най-сетне*, проумях, че всичко това *действително* може би беше някаква огромна, извратена, зловеща, важна игра.

В която ми се беше паднала една от главните роли.

Прецедих едрия пясък през пръстите си и се замислих. Добре. Щом беше игра, само два отбора ли имаше? Имаше ли и двойни агенти?

Отворих уста, за да споделя мислите си със Зъба, но се спрях. Той ме погледна с любопитство в тъмните очи и внезапно ме заля пронизващ страх. Сведох очи и усетих, че бузите ми поруменяват.

Ами ако *не всички* бяхме на една и съща страна?

Отчасти се засрамах, че дори мога да си го помисля, но, от друга страна, си припомних колко пъти любимата ми параноя беше спасила кожата ни.

Погледнах към водата. Ейнджъл пръсна Газопровода със смях, после се гмурна под вълните, а Гази я подгони.

Беше ли се променила, след като я спасихме от Училището? Изпъшках и облегнах чело на дланите си. Това беше прекалено. Ако не можех да се доверя на тези петимата, животът ми не струваше пукната пара.

— Главата ли те боли? — попита Зъба тихо и с тревога.

Поклатих глава отрицателно, въздъхнах и отново зареях поглед в океана. Зависех от Зъба. Имах нужда от него. *Трябваше* да мога да му вярвам.

Наистина ли?

Гази се въртеше объркано и се оглеждаше по повърхността наоколо.
След това ме погледна с паника в очите.
Ейнджъл не се беше показала. Още беше под водата.
Скочих на крака.

— Ейнджъл! — викнах и се хвърлих във водата.

Стигнах до Гази и го разтърсих.

— Къде се гмурна?

— Ето тук! — отвърна той. — Тръгна нататък! Видях я как се гмурна.

Зъба нагази след мен, Ръч и Иги също се приближиха. Петимата впихме очи в студената сиво-синя вода. Виждаше се само на двайсетина сантиметра разстояние. Една вълна ни заля.

— Сега е идеалният момент някой да открие, че има рентгеново зрение — измърморих, а сърцето ми се скова в ледена хватка.

Усетих силното течение, което побутваше краката ми, и забелязах, че вятърът духа откъм сушата.

Ръч сви ръце на фуния около устата си и извика:

— Ейнджъл!

— Ейнджъл! — викнах и аз и нагазих с широки крачки, с надеждата да се натъкна на нея.

Зъба беше бръкнал във водата, привел лице почти до повърхността. Разпръснахме се, присвили очи срещу слънцето, и започнахме да се гмуркаме под вълните.

Гърлото ме стегна и усетих, че ще се задавя. Гласът ми излизаше на насилени хрипове, очите ми смъдяха от солта и блясъка на слънцето.

Бяхме покрили голям кръг от около тридесет метра, но от нея все още нямаше и следа. *Моята Ейнджъл*. Погледнах към брега с надеждата да я видя да излиза и да тръгва към Селесте, която я чакаше, подпряна на парче дърво.

Минутите се точеха протяжно.

Усещах как течението ме притегля цялата. Непрекъснато си представях как тялото на Ейнджъл бива засмукано навътре, а тя опулва очи от ужас. Нима бяхме стигнали до тук, само за да я изгубим?

— Виждаш ли *нещо*? — извиках на Зъба.

Той поклати глава, без да вдига поглед от водата. Продължаваше да маха с ръце под повърхността.

Отново претърсихме цялата околност, всеки метър от плажа, от откритото море.

И отново.

И отново.

Зърнах нещо, присвих очи и се вгледах по-внимателно.

Какво беше... това не беше ли... о, Боже! На няколкостотин метра навътре се беше появила малка мокра глава на плитчици. Загледах се в нея, Ейнджъл се изправи във вода до кръста и ни помахаше.

Краката ми едва не се подкосиха. Трябваше да се овладеея, за да не падна по лице.

Двете се хвърлихме една към друга. Останалите се спуснаха след мен.

— *Ейнджъл* — едва прошепнах аз с облекчение, когато стигнах до нея. — Ейнджъл, къде беше?

— Познай какво! — рече тя весело. — Мога да дишам под вода.

Сграбчих я в ръце и притиснах мокрото ѝ хладно тяло към своето.

— Ейнджъл — произнесох, като едва сдържах плача си. — Помислих, че си се удавила! Какви ги вършиш?

Тя се притисна в мен и я поведох към брега. Отпуснахме се на мокрия пясък. Газопровода също се опитваше да сдържи сълзите си.

— Просто си плувах — каза Ейнджъл. — По едно време, без да искам, глътнах малко вода и се задавих. Но не исках Гази да ме намери, защото играехме на криеница — обясни тя. — Затова останах долу и осъзнах, че ако преглъщам вода, не се давя и мога да остана по-дълго.

— Как така „ако преглъщам вода“? — попитах.

— Просто преглъщам, а после правя така. — Ейнджъл издуха въздух през ноздрите си, при което едва не избухнах в смях при вида ѝ.

— И водата излиза от носа ти? — попита Зъба.

— Не — отговори Ейнджъл. — Не знам къде отива. От носа ми излиза въздух.

Погледнах Зъба.

— Извлича кислорода.

— Можеш ли да ни покажеш? — поинтересува се Зъба.

Ейнджъл стана и изприпка до брега. Когато водата ѝ стигна до кръста, се гмурна. Стоях на няколко сантиметра от нея, твърдо решена този път да не позволявам да се загуби и за секунда.

Клекна, напълни устата си с вода и се изправи. Изглежда, преглътна, след което издиша въздух през ноздрите си. Така опулих очи, че се притесних, че ще изскочат от орбитите си — от невидими пори от двете страни на шията ѝ се проточиха тънки струйки вода.

— Майко мила — сепна се Газопровода.

Ръч обясни на Иги какво става и той подсвири удивено.

— И като правя така, мога да си стоя под вода и да плувам — каза Ейнджъл, размърда рамене и разтвори криле, за да ги изсуши на яркото слънце.

— Сто на сто и аз мога така! — каза Газопровода. — Нали сме брат и сестра.

Потопи се във водата и напълни уста. После я преглътна и се опита да издиша.

Задави се, закашля се силно, после отново се задави и едва не повърна.

— Добре ли си? — попитах, когато най-сетне се успокои.

Той кимна окаяно. Беше подгизнал и му се гадеше.

— Иги — казах, — виж дали ще напиш нещо на шията на Ейнджъл — тези пори, през които излиза водата.

Иги прокара леко като перце пръсти по светлата кожа по цялата ѝ шия.

— Не усещам нищо — каза той за мое учудване.

Решихме за всеки случай да опитаме всички. Никой освен Ейнджъл не успя да диша под вода. Ще ви спестя отблъскващите подробности — достатъчно е само да ви кажа, че в момента не бих влязла отново на мястото, където се пробвахме.

И така, Ейнджъл можеше да диша под вода. Появяваха се нови и нови способности, сякаш отделните умения бяха програмирани да се изразяват в различни моменти. Беше малко като игра на шашки — в един момент някой от нас стигаше до другия край на дъската и неочаквано се сдобиваше с неочаквани сили и умения.

Доста странно.

Не е странно, Макс — каза Гласът ми внезапно. — Божествено е. И удивително. Вие сте шест малки шедьовъра. Възползвайте се.

Ами, бих се възползвала — помислих си горчиво, — ако не трябваше непрекъснато да се спасявам.

Божичко! Шедьоври или изроди? Чашата полупразна ли беше, или полупълна? Ако знаех, че ме чака нормален живот с нормално семейство и нормални приятели, бих се отказала от крилето си, без да се замисля.

В главата ми зазвъня бодър смях.

Стига, Макс — каза Гласът. — И двамата знаем, че това не е вярно. Нормалният живот в нормално семейство би те отегчил до смърт.

— Кой те пита? — казах ядосано.

— Кой ме пита какво? — удиви се Ръч насреща ми.

— Нищо — сопнах се.

Не беше честно. Някои от нас получаваха вълнуващи способности от типа да четат мислите на хората или да дишат под вода, докато други трябваше да слушат кълещите в главите им гласове.

Голям късмет.

За каква способност си мечтаеш, Макс? — попита Гласът. — Ако можеше да избираш?

Хм-м-м. Не бях мислила за това. Да видим. Можех да летя. Може би бих искала и да мога да чета мисли като Ейнджъл. Тогава обаче щях да съм наясно какво мислят останалите и можеше да се окаже, че някой всъщност не ме харесва, въпреки че твърди обратното. Но ако можех да си избира каквото си пожелаая...

Дали не би искала да можеш да спасиш света? — попита Гласът. — Помисли.

— Виж ти, кой дошъл на плаж.

През нощта ме събуди нисък, мазен и заплашителен глас. Тялото ми се опъна като тетива на лък и понечих да скоча, но тежката подметка на гърлото ми ми попречи.

Ари. Както винаги.

В следващия миг Зъба и Иги се събудиха, а аз бутнах Ръч със свободната си ръка.

Адреналинът препусна по вените ми и стегна мускулите ми. Ейнджъл се събуди и се изстреля нагоре без никаква засилка. Увисна във въздуха на около шест метра от нас, стиснала Селесте здраво в прегръдките си. Когато се огледа наоколо, на лицето ѝ постепенно се изписа пълно отчаяние.

Проследих погледа ѝ и застинах потресена.

Бяхме обкръжени от Заличители, повече, отколкото бях виждала някога. Буквално стотици и стотици. Явно отглеждаха тези гадини в количества, каквито дори не можех да си представя.

Ари се наведе и прошепна:

— Много си красива, докато спиш — защото не си отваряш устата. Но прическата определено не ти подхожда.

— Ако ме интересува мнението ти, ще го поискам — процедих аз и се опитах да се измъкна изпод ботуша.

Той се изсмя, протегна ръка и погали лицето ми с нокът.

— Обичам, когато ми се съпротивляват.

— Остави я на мира! — Зъба неочаквано се вряза в Ари.

Заличителят беше с петдесет килограма по-тежък от Зъба, но вторият беше обзет от кръвожадна ярост. В подобни моменти ме плашеше.

С Иги скочихме, за да му помогнем, но Заличителите на мига ни хванаха.

— Ръч, Гази, бягайте! — извиках. — Веднага!

Двамата се подчиниха безпрекословно, скочиха във въздуха, размахаха криле и се издигнаха на нивото на Ейнджъл. Заличителите защракаха с челюсти под краката им, но те бързо се издигнаха извън обсега им. Обзе ме гордост, особено когато Ръч им изръмжа злобно.

Опитах се да се освободя, но бях в желязната безмилостна схватка на трима Заличители.

— Зъб! — изпищях.

Той надали ме чуваше — беше се вкопчил в битка с Ари, който го дращеше по лицето и оставяше успоредни червени линии по него.

Шестимата притежавахме нечовешка сила, но дори и ние не разполагахме с мощната мускулатура на напълно развит Заличител. Ари определено имаше преимущество, но Зъба все пак успя да го удари по ключицата.

Онзи извика и оголи зъби, след което се дръпна, замахна яростно и го удари отгоре по главата. Тя се отметна настрани, очите на Зъба се затвориха и той се свлече безжизнен на пясъка.

Ари го хвана за главата и я удари силно в един камък. След което повтори.

— Остави го *на мира*! Престани! Моля те! — изпищях аз, а погледът ми се премрежи от бяс.

Задърпах се от хватката на Заличителите и успях да настъпя единия по пръстите на краката. Той изруга от болка и изви ръката ми, докато по бузите ми не потекоха сълзи.

Зъба отвори замаяно очи. Щом видя, че Ари се е надвесил над него, сграбчи шепа пясък и я запрати в лицето му. След това се изправи на крака и заби мощен ритник точно в центъра на гърдите му. Онзи залитна назад със стон, след което ловко отвърна на атаката — удари Зъба с лакът. От устата на Зъба рухна кръв и той отново падна.

Вече плачех, но не можех да говоря — един от Заличителите беше запушил устата ми с грубата си космата лапа.

Ари се наведе над тялото на Зъба със зейнала пасть. Острите му зъби бяха готови да разкъсат гърлото му.

— Май ти стига толкова живот — изръмжа той злобно.

Боже мой, Боже мой, не и Зъба, не и Зъба...

— Ари!

Опулих се. Този глас ми беше пределно познат.

Джеб. Моят осиновител. И настоящ смъртен враг.

Пред пропития ми с яростен гняв и омраза поглед Джеб Бачълдър невъзмутимо се промуши през тъпата Заличители, които се отдръпваха от пътя му както Червено море пред Моисей. Чувствах се странно в присъствието му — навикът да тъгувам по него все още беше по-силен от презрението.

Ари застина, зловещо разтворил уста над гърлото на Зъба. Той беше в безсъзнание, но все още дишаше.

— Ари! — повтори Джеб. — Знаеш какви са заповедите.

Джеб се приближи до мен, без да изпуска сина си от поглед. След няколко безкрайни секунди Ари бавно се отдръпна от Зъба, който се беше проснал в неестествена поза на пясъка.

Джеб застана пред мен.

Беше спасявал живота ми неведнъж. Както и този на останалите. Беше ме научил да чета, да пържа яйца, да паля коли без ключ. Навремето ми беше по-нужен и от белите ми дробове. Беше единствената константа в живота ми, единственото сигурно нещо.

— Сега разбираш ли, Макс? — попита той благо. — Осъзнаваш ли невероятната красота на играта? Нито един възрастен или дете не е изпитвал онова, което преживяваш ти в момента. Разбираш ли защо е необходимо всичко това?

Заличителят, който ме беше сграбчил, вдигна пръсти от устата ми, за да мога да отговоря. Изплюх сополите, с които се бях задръстила от плач. Улучих обувката на Джеб.

— Не — отговорих с равен глас, въпреки че вътрешно крещях от болка и исках да отида при Зъба. — Не разбирам. И никога няма да разбера. Искам да *изляза* от играта.

Болезнено познатото му лице се изопна, сякаш започваше да губи търпение с мен. Лоша работа.

— Казах ти, че ти предстои да спасиш света — каза. — Това е причината за съществуването ти. Мислиш ли, че някое обикновено, необучено четиринайсетгодишно момиче би се справило? Не. Трябва да си най-добрата, най-силната, най-умната. Трябва да си съвършена. Да си *Максимум*.

Прозях се и завъртях очи — знаех, че го ненавижда. На мига стисна челюсти ядосано.

— Не се проваляй — каза с твърд глас. — В Ню Йорк се справи добре, но допусна няколко сериозни и доста глупави грешки. А грешките струват скъпо. Премисляй решенията си по-внимателно.

— Вече не си ми баща, Джеб — казах, като се постарях да вложа възможно най-подигравателния и саркастичен тон в думите си. — Не си отговорен за мен. Ще правя каквото поискам. Сама избрах името си — Максимум Райд.

— *Винаги* ще бъда отговорен за теб — тросна се той. — Мислиш, че животът ти зависи от самата теб? Може би не си толкова умна, колкото очаквах.

— Няма ли да решиш най-сетне? — изсъсках в отговор. — Или съм най-великата, или не. Кое от двете?

Той махна с ръка и Заличителите пуснаха мен и Иги. Ари се обърна и ме измери с презрение, след което ми прати въздушна целувка. Изплюх се пред него.

— Татко винаги е обичал повече мен! — изсъсках.

Лицето му помръкна и той направи рязко крачка към мен, стиснал лапи в юмруци, но тълпата яки космати Залиатели го спря. Поведоха го със себе си и се изнизаха покрай големия камък в единия край на плажа. И Джеб беше с тях. Всъщност беше *един* от тях.

Залитнах тежко и тръгнах към океана. Усещах изгаряща болка в рамото. Внимателно обърнах Зъба, като преди това се уверих, че вратът му не е счупен. От устата му течеше кръв.

— Зъб, трябва да се опомниш — прошепнах.

Другите дотичаха до мен.

— Изглежда много зле — констатира Газопровода. — Трябва да го заведем на лекар.

Нямаше признаци за нещо счупено — освен носа, може би, — но все още беше в безсъзнание. Сложих главата му в скута си и почистих кървавите резки по лицето му със суичъра си.

— Можем да го носим. Аз и ти — предложи Иги.

Движеше тънките си ръце по тялото му и опипваше синините, отоците и раните.

— Накъде? — попитах с горчивина в гласа. — Няма как да го заведем в болница.

— Без болници — промърмори Зъба, без да отваря очи.

Отдъхнах си с облекчение.

— Зъб! — казах. — Много ли е зле?

— Доста — отвърна той замаяно, след което изстена и се опита да се обърне на една страна.

— Не мърдай! — предупредих го аз, но той завъртя глава и изплю кървава хрчка на пясъка.

Вдигна ръка, изплю нещо в шепата си и отвори помътнели очи.

— Зъб — каза ядно. — Направо ме смачка.

Опица цицините на тила си, а аз се опитах да се усмихна.

— Приличаш на коте.

Описах котешки мустаци по лицето си, за да му покажа къде го беше одрал Ари. Той ме изгледа кисело.

— Зъб — казах с разтреперан глас. — Само не умирай, чу ли? Не умирай, а се оправи.

Без предупреждение се наведох и го целунах по устата. Просто така.

— Ох! — каза той и докосна сцепената си устна, след което се спогледахме озадачено.

Лицето ми замръзна и почервения. Вдигнах поглед. Ръч и Газопровода ме зяпаха онемели. Слава богу, Иги беше сляп, а Ейнджъл беше отишла да донесе вода за Зъба.

Газопровода погледна първо мен, после Зъба и Иги, явно с мисълта, че окончателно съм си изгубила ума и затова е обречен.

Зъба бавно се надигна и приседна. Стисна челюсти, а по лицето му изби пот.

— Братче — прокашля се. — Чувствам се ужасно.

Досега не беше правил подобно признание по отношение на болката. Изправи се тремаво и взе водата от Ейнджъл. Отпи, изжабури се и я изплю на пясъка. И каза:

— Ари е мъртвец.

Всички, заедно със Зъба, успяхме да се върнем до Манхатън, без да паднем от небето поради наранявания, изтощение или и двете заедно.

— Железен си, Зъб — казах, когато най-сетне кацнахме в притъмнелия Сентръл парк. Изглеждаше изтощен, отпаднал и блед, но беше прелетял цялото разстояние, без да се оплаква.

— Така е — отвърна той и задържа погледа си върху мен, сякаш за да ми каже, че не е забравил какво направих, имайки предвид *Целувката*.

Изчервих се до ушите и се притесних чудовищно. Никога нямаше да го преживея.

— Наистина ли си добре, Зъб? — попита Ръч с трогателна загриженост. Беше доста привързана към него.

Той изглеждаше, сякаш е паднал от някоя скала. Подутото му лице беше покрито с огромни лилави синини, по бузите си имаше ужасни резки от ноктите на Ари и се движеше сковано и мъчително.

— Нищо ми няма — каза. — Полетът ми помага да се отпусна.

— Предлагам да намерим място за вечерта, да поспим и после пак да потърсим Института — казах аз. — Длъжни сме, не можем да се откажем. Нали така?

— Абсолютно — каза Ръч. — Да го намерим и да приключим с това. Искам да разбера повече за майка си. И за другото. Искам да науча всичко, независимо дали е хубаво, или лошо.

— Аз също — рече Газопровода. — Искам да открия родителите си, за да им кажа, че са жалки отрепки. Ще им се представя така: „Здравейте, мамо и татко, пълни боклуци сте!“.

Прецених, че е по-безопасно да слезем под земята. На спирката на метрото скочихме от платформата и забързахме по релсите. Маршрутът ни беше познат и след няколко минути стигнахме до просторната подземна зала, осветена от огньове и населена с бездомници и бродяги. Уютен дом, особено за плъховете.

— Леле, какъв разкош — каза Зъба и потри ръце.

Преди да се качим на бетонната козирка, му се намръщих, но вътрешно се радвах, че има сили да бъде саркастичен.

Физическото и емоционално изтощение ме връхлетяха изневиделица, затова протегнах левия си юмрук за ритуала ни преди лягане. Изпълнихме го и Ейнджъл се сгуши до мен. Уверих се, че останалите — особено Зъба — са добре, след което легнах и оставих отчаянието да ме завие като одеяло.

Бях посред поредната причинена от съня мозъчна експлозия, когато усетих, че се будя. Но не отворих очи. Без да анализирам импулса си, протегнах ръка и сграбчих *някого* за китката.

С ловки инстинктивни движения извих ръката на нападателя зад гърба му, а сетивата ми се пробудиха.

— По-полека, мамка му! — прошепна собственикът на ръката ядосано.

Блъснах я нагоре, за да покажа, че съм готова да я извадя от рамото. Определено бих го направила.

Зъба се изправи тромаво до мен. Очите му грееха ясно, но се движеше с усилие.

— Пак се бързикаш с компютъра ми — оплака се хакерът.

Отпуснах хватката си, а той се обърна към Зъба:

— Боже, *на теб* пък какво ти се е случило?

— Порязах се, докато се бърснех — каза Зъба.

Хакерът вдигна вежди и разтри контузеното си рамо.

— Защо се върнахте тук? — попита с яд. — Съвсем ще ми съсипете харддиска.

— Дай да видя — обадох се и той намусено отвори лаптопа си.

На екрана се лееше съдържанието на главата ми — образи, думи, снимки, карти, математически уравнения.

Хакерът се смръщи, но изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан.

— Странно — рече той. — Не виждам да носите компютър с вас.

— Не — отговори Зъба. — Нямаме дори мобилни телефони.

— А *PalmPilot*^[1]? — продължи хакерът.

— Не — отвърнах. — В момента вещите ни са доста оскъдни.

Например един пакет носни кърпички щеше сериозно да ни приближи към разкоша.

— А чип с памет? — настоя той.

Замръзнах. Почти против волята си плъзнах поглед към Зъба.

— Какъв чип с памет? — попитах, като се опитах да звуча небрежно.

— Без значение — отговори хакерът. — Какъвто и да било чип с данни, който може да влияе на харддиска ми.

— Ако имаме чип — започнах предпазливо, — ти би ли могъл да проникнеш в него?

— Стига да знам какво представлява — каза той. — Може би. Какво имате?

— Малко, квадратно нещо — казах, без да го поглеждам.

— Толкова голямо?

Вдигна пръсти на около осем сантиметра един от друг.

— По-малко.

Приближи ги на сантиметър един от друг.

— Имате толкова малък чип с памет?

Кимнах.

— Дайте да го видя. Къде е?

Поех дълбоко въздух.

— В мен. Имплантиран е. Видях го на една рентгенова снимка.

Той ме изгледа ужасено, изключи компютъра и затвори екрана.

— Носиш толкова малък чип в *тялото си*! — повтори.

Кимнах. Явно по някаква причина това беше по-зле и от диагноза за шарка.

Той отстъпи няколко крачки.

— Подобен чип не води до нищо добро — обясни бавно, сякаш бяхме малоумни. — Може да принадлежи на Агенцията за национална сигурност. Не искам да се забърквам с тях. Слушайте, стойте настрана! Току-виж погнат и *мен*. — Той отстъпи в мрака, вдигнал ръце пред себе си, сякаш за да попречи на злото. — Мразя ги! Мразя ги!

И изчезна в лабиринта на тунелите.

— До скоро — прошепнах аз. — Не ми се ще да съм на твое място.

Зъба ме изгледа с раздразнение.

— *Където* и да те заведе, все проблеми.

Щеше да е хубаво да не беше толкова пострадал — за да мога да му ударя един.

---

[1] Популярно в САЩ мобилно устройство за сърфиране в интернет, подобно на iPhone. — Бел.прев. ↑

Опитахме се да поспим — определено имахме нужда. Унесох се. И в следващия момент *не* спях. Поне това ми беше ясно. Но не бях и точно будна.

Сякаш бях засмукана в друго измерение — усещах тялото си, знаех къде се намирам, но не можех нито да се движа, нито да говоря. Бях във филм с мое участие и просто гледах какво се случва. Движех се в някакъв тъмен тунел или той се движеше около мен, а аз стоях неподвижно. От двете ми страни фучаха вагони, така че явно беше тунел на метрото.

Помислих си: *Добре, тунел на метрото. И какво?*

Пред мен изникна станция „Тридесет и трета улица“. Сградата на Института беше на Тридесет и първа. В тъмнината на тунела от бълнуването ми различни мръсна ръждясала решетка. Видях се как вдигам решетката. Отдолу течеше зловонна кафеникава вода. *Уф-ф-ф* — беше канализацията под града.

Сетихте ли се?

Под дъгата...

Бинго, Макс — каза Гласът ми.

Отворих широко очи. Зъба ме наблюдаваше угрижено.

— И сега какво?

— Знам какво трябва да направим — казах. — Събуди останалите.

— Насам — казах и тръгнах през мрачния тунел.

Сякаш на ретините ми се беше запечатала подробна карта, която се наслаждаваше върху реалността и ми позволяваше да следя нужния маршрут. Ако тази карта беше постоянна, би ме побъркала, но за момента се оказваше адски полезна.

Вероятно трябва да спомена още нещо — в момента бях страшно изплашена, по-изплашена от когато и да било, без дори да разбирам защо. Може би не исках да науча истината. Освен това главата ми пулсираше, което влошаваше положението. Дали не приближаваше краят на моя срок на годност? Щях ли да умра? Дали просто щях да се строполя и да изчезна от света и от живота на приятелите си?

— Гласът ли ти каза всичко това, Макс? — побутна ме Ръч.

— Донякъде — отвърнах.

— Просто страхотно — измърмори Иги.

Реших да не му обръщам внимание.

С всяка крачка се приближавахме все повече до Института — усещах го. Най-сетне щяхме да получим отговор на въпросите си, а вероятно ни очакваше и най-тежката битка в живота ни. Търсенето на истината обаче беше *неизбежно*. Кой бяхме ние? Защо ни бяха отмъкнали от родителите ни? Кой ни беше присадил птича ДНК? Защо? Умът ми отбягваше въпроса за родителите. Искрено се съмнявах, че ще понеса истината. Но цялото ми същество изгаряше от желание да научи останалите отговори. Исках имена. Исках да разбера кой носи отговорността. И да науча адреса му.

— Добре, след малко тунелът се разделя — казах. — Трябва да тръгнем по този без релси.

Ейнджъл доверчиво ме беше хванала с малката си ръчичка. Все още сънен, Газопровода от време на време се препъваше. Иги беше пхнал пръст в една гайка на панталона на Зъба.

Търсехме ръждясала решетка в пода. В съня ми се намираше на пресечката между два тунела, така че трябваше да е тук. Но не я виждах. Спрях. Останалите спряха зад мен.

— Трябва да е тук — казах тихо и се взрях в тъмнината.

Не мисли как трябва да бъде, Макс. Мисли какво е.

Стиснах зъби. *Не може ли да ми говориш просто и ясно?* — помислих. Защо всичко се представяше с гатанки от типа на „Какъв е звукът от пляскането с една ръка“ и други такива?

Е, добре тогава. Какво *беше* тук? Затворих очи, за да мога просто да *усетя* къде съм, като съзнателно оставих сетивата ми да ме залееят. Ама че енергийна натура се оказах.

Поех напред със затворени очи, с надеждата сетивата ми да ми посочат накъде трябва да тръгнем. Инстинктът ми подсказа да спра. Спрях. Погледнах надолу.

В краката ми се виждаха неясните очертания на голяма ръждясала решетка.

Брей, колко си *специална*, казах си наум.

— Ето тук е — викнах останалите.

Решетката се отвори лесно — щом тримата със Зъба и Иги я дръпнахме, болтовете ѝ се разпаднаха на ръждива прах, тя се откачи и я оставихме встрани. Отдолу имаше вертикален отвор с метални ръкохватки във формата на „П“ от едната страна. Прехвърлих се през ръба и заслизах към канализацията на Ню Йорк.

Каква съдба само.

Трябваше да попитам Гласа нещо. Просто *трябваше*.

Ще умра ли? Натам ли води всичко?

Настъпи мълчание — дълго, мъчително, ужасно.

След това Гласът благоволи да отговори.

Да, Макс, ще умреш. Всеки умира.

Благодаря ти, Конфуций.

Може да ви прозвучи изненадващо, но канализацията на град с осем милиона жители се оказа далеч по-неприятна дори и от очакваното. Слязохме един по един през шахтата и се озовахме на лепкава площадка с плочки, широка около шейсет сантиметра. Намирахме се в овален тунел с диаметър около четири метра и близо до нас течеше бърза река от мръсни отпадни води.

— Уф! — погнуса се Ръч. — Това е отвратително. Моля ви, когато излезем, напръскайте ме цялата с... с дезинфектант.

Ейнджъл напъха Селесте под блузата си.

— Макс? — обади се Газопровода. — Това там... плъхове ли са?

Чудничко.

— Да, или са плъхове, или мишки на стероиди — рекох отсечено и едва съдържах писъка си и порива да се покатеря някъде като същинска лигла.

— Майчице — рече Иги с отвращение. — Не е ли по-логично да се заселят в някой парк?

Пред нас имаше голямо „кръстовище“, оформено от два тунела. След кратко колебание поех наляво. Няколко минути по-късно спрях в тотално неведение.

Ехо, Глас? — помислих си. — *Няма ли да ми помогнеш? Моля?*

Не че се надявах Гласът да отговори, а и да го направеше, щеше да каже нещо от типа на: „Падането на дърво в гората произвежда ли звук, ако наоколо няма кой да го чуе?“.

Погледнах надолу и вдишах толкова рязко, че едва не се задавих. *Намирах се на прозрачна платформа, окачена високо над канализацията.* За малко да изпищя — стреснах се и изгубих равновесие. Под себе си виждах друга Макс, която се озърташе като сърна в капан, а останалите от ятото гледаха нея. Зъба се пресегна и хвана другата Макс за ръка. Почувствах го, но до мен нямаше никого.

Кога най-сетне ще ми се довериш, Макс? — попита Гласът. — *Кога ще се довериш на самата себе си?*

— Може би, когато престана да се чувствам като пълна *откачалка* — изръмжах аз.

Преглътнах и се опитах да се окопотя. Предпазливо надникнах отново през прозрачния под. Бледи светещи линии чертаеха пътя, по който бяхме дошли, и местата, през които бяхме минали. Те продължаваха през мрежата от тунели напред като неонов знак, указващ посоката.

Рязко вдигнах глава, но над мен бяха гнусните жълти плочки на тавана, покрити с плесен — той не беше стъклен. Зъба все още ме държеше за ръка и ме гледаше напрегнато.

Усмихнах му се притеснено.

— Сигурно вече ти е писнало да ме гледаш с тревога.

— Действително взе да става малко *досадно* — рече той. — Какво стана? Този път, имам предвид.

— Дори не ми се обяснява — казах и избърсах студената пот от челото си. — Ще решиш, че съм за лудницата.

Заобиколих го внимателно и поведох останалите напред. В някои части на тунела през решетките високо над нас проникваше слаба светлина, в други

беше мрачно и отблъскващо. Аз обаче крачех напред уверено, без колебание — имам чувството, че в продължение на километри. Спрях отново — нещо отвътре ме накара. Така ми продиктува фън шуй, разбирате ли? Уф.

Стояхме и се оглеждахме, като внимавахме да не настъпим някои от опашатите ни приятели. Изведнъж прозрях защо бяхме тук.

На мръсната гнусна стена на канала имаше почти невидима сива метална врата.

— Пристигнахме, банда. Това е.

Не бързайте да се ентусиазирате прекалено. Вратата, разбира се, беше заключена.

— Добре, банда — казах спокойно. — Ако някой случайно може да отваря ключалки с ума си, да си признае.

Никой не можеше.

— В такъв случай — Иги.

Дръпнах се встрани и внимателно го насочих към вратата.

Чувствителните му пръсти се долепиха до нея и започнаха да опипват едва видимите ръбчета, а накрая се задържаха около ключалката. Кой би слязъл тук с *ключ* в джоба?

— Добре — прошепна той.

Както и очаквах, извади от джоба си калъфа с шперцове. Нищо, че му го бях конфискувала два месеца по-рано, след като отвори ключалката на шкафчето ми у дома.

У дома... *Дори не си го помисляй. Вече нямаш дом. Вече си бездомна.*

Иги внимателно подбра нужния инструмент, после се отказа и взе друг. Ейнджъл пристъпи от крак на крак и изгледа с погнуса плъховете, които проявяваха притеснително любопитство към нас.

— Някой ще ни ухапе — прошепна тя, стисна ме за ръката и потупа Селесте през мръсната си блуза. — Мога да чета и техните мисли.

— Няма, миличка — казах й успокоително. — Просто ги е страх от нас. Никога не са виждали такива огромни грозни... същества и се чудят какви сме.

Тя ми се усмихна плахо.

— Вярно е, мислят ни за грозни.

Иги се справи с ключалката за три минути, което беше личен рекорд за него — трите ключалки на шкафчето ми му бяха отнели четири минути и половина.

Тримата с него и Зъба пъхнахме върхчетата на пръстите си в процепа и дръпнахме, тъй като нямаше дръжка. Масивната врата се отвори бавно със скърцане.

Пред нас се разкри дълго, тъмно, безкрайно стълбище, което, разбира се, слизаше надолу.

— Точно от *това* имахме нужда — изръмжа Зъба. — Стълбище, което се спуска в Царството на мрака.

Иги издиша шумно, без да е особено впечатлен.

— Ти си първа, Макс.

Стъпих на първото стъпало.

Оттук нататък трябва да се оправяш сама, Макс — проехтя Гласът в главата ми. — *До после.*

Отново ме връхлетя главоболие, по-силно отпреди.

— Не спирайте — викнах през рамо.

За разлика от канализацията, тук нямаше и помен от светлина — цареше непрогледен мрак. За щастие, всички се оправяхме добре в тъмното. Особено Иги.

Стъпалата като че няхаха край, а парапет липсваше. Явно хората, които ги бяха строили, не се интересуваха особено от *безопасността*.

— Знаеш ли какво правиш? — попита Зъба тихо.

— Приближаваме целта си — отговорих и продължих надолу в мрака.

— Отговорите на въпросите, които си задаваме цял живот, вече са близо.

— Следваме съветите на твоя Глас — напомни той.

Пристъпих предпазливо.

— Ами да. И той не ни е подвеждал досега, нали?

Най-сетне стигнахме края.

— Готово — казах, а сърцето ми заби учестено.

— Пред теб има стена — съобщи Иги.

Протегнах ръка в тъмнината и пръстите ми докоснаха стената на половин метър пред мен. После напипах врата, а след това — и дръжката ѝ.

— Врата — казах. — Може би пак ще имаме нужда от теб, Иги.

Завъртях дръжката просто за проверка и — о, чудо! — тя поддаде.

Притихнахме. Вратата се отвори докрай без звук и отвътре ни лъхна свеж хладен въздух. След отблъскващата гнусна смрад в каналите, това беше прекрасно.

Спомних си как Алиса пропада в дупката на Заека в Страната на чудесата и прекрачих прага. Мръсните ми обувки стъпиха на дебел килим. Да, килим.

На бледата светлина се виждаше втора врата. Потиснах порива да се разпищя от напрежение и я отворих.

Изведнъж осъзнах, че всичко е твърде лесно: ужасяващо, подозрително, плашещо лесно.

Влязохме през втората врата, спряхме и се втренчихме пред нас.

Намирахме се в лаборатория точно като онази в Училището, на хиляди километри от тук, в Калифорния.

— В Института сме — обях.

— Хм... Това *хубаво* ли е? — попита Газопровода.

— Ама че [сложете тук ругатня по свой избор] — възкликна Зъба смаяно.

— Сериозна работа — казах и аз.

Имаше маси с компютри, по-високи от самата мен. И други, отрупани с лабораторно оборудване. Бели дъски, изписани с диаграми — много от които бях видяла по време на мозъчните си пристъпи. Апаратурата беше в спящ режим — чуваше се тихо жужене, но нищо не работеше. Все още не се беше съмнало.

Тръгнахме между масите, като се оглеждахме смаяно, с разтреперани колене. Знаех, че в сградата има Заличители — усещах ги.

Очите ми се спряха на един компютър, който беше включен. На екрана му се виждаше, че обработва някакви данни. Това ли беше шансът ни да научим миналото си? Кой бяха родителите ни, както и всичко за бъркотията, наречена наш живот.

— Добре, банда — казах тихо. — Разпръснете се и застанете на пост. Трябва да ми пазите гърба. Сериозна съм! Ще се опитам да проникна в компютъра.

Покатерих се на работния стол пред масата и хванах мишката.

Парола?

Изпуках пръсти, при което Зъба потръпна. Възможностите надали са повече от няколко милиона, казах си наум. Нямах да е трудно.

Започнах да пиша.

Няма да ви досаждам с целия списък отхвърлени предложения. Бях благодарна, че системата не ме изхвърли след третия неуспешен опит. „Училището“, „Бачълдър“, „майка“, „Заличител“, „ято“ и още цял куп думи не свършиха работа.

— Безсмислено е — казах с изопнати нерви.

— Какво става, Макс? — попита Ръч загрижено и застана до мен.

— Какво си въобразявам? — продължих. — Изключено е да успея да разгадая паролата. Стигнахме чак до тук *напразно*. Пълен провал съм! Това не се търпи!

Ръч се наведе напред и побутна екрана с пръст, така че да вижда по-добре. Зачете надписите, като помръдваше тихо устни. Искях да се дръпне, но не ми се щеше да я оскърбявам безпричинно.

Тя затвори очи.

— Ръч? — повиках я.

Изправи ръка пред монитора, сякаш за да я сгрее.

— Ехо? Какво правиш?

— Хм... Опитай с главно *x*, малко *j*, малко *n*, главно *p*, числото седем, главно *o*, главно *b*, малко *j* и числото четири — прошепна тя.

Облещих се. Зъба ни наблюдаваше от другия край на помещението и двамата се спогледахме.

Бързо въведох продиктуваното, преди да го забравя. Буквите и цифрите се изписваха като малки кръгчета в полето за паролата.

Натиснах *Enter*. Компютърът се събуди с жужене, а в лявата част на екрана се появиха група икони.

Бяхме вътре.

Погледнах Ръч. Тя отвори бавно очи, а по лицето ѝ се разли сияеща усмивка.

— Стана ли?

— Да, стана — отговорих сразена. — Откъде я научи?

— От компютъра — каза тя с доволно изражение. — Когато го докосна... — отново се протегна към екрана, — мога да видя човека, който работи на него. Жена, с къдрава червена коса. Пие прекалено много кафе. Тя въведе паролата, а аз просто я усетих.

— Уха — впечатлих се аз. — Докосни нещо друго.

Тя застана до близкия стол и сложи ръка на него. Затвори очи и след няколко секунди се усмихна.

— Тук седи мъж. Плешив. Гризе си ноктите. Вчера се е прибрал къщи по-рано. — Отвори очи и ме погледна възбудено. — Имам ново умение! — каза. — Мога да правя нещо ново! Колко вълнуващо!

— Браво на теб, Ръч — казах. — Наистина ни помогна.

Опитах се да се съсредоточа въпреки това последно откритие, прегледах иконите и кликах с десен бутон, за да отворя търсачка. Въведох ключови думи „птичи“, „Училище“, „генетика“...

В следващия миг... Боже мой... *Документите изпълниха целия екран.*

Пръстите ми бяха по клавиатурата и въвеждаха имена, дати, всичко, което можеше да ни насочи.

Произход. Изглеждаше обещаващо, затова кликах отгоре. Очите ми пробягаха по редовете... и гърлото ми се стегна. Едва не изпадناх в шок на място.

Видях *нашите* имена, списъци с болници, имена на градовете, дори имена, които, изглежда, бяха на родителите ни. После видях снимки на възрастни хора, които явно вървяха с имената. Това ли бяха нашите родители? Сигурно. Боже. Точно в десетката! Точно каквото търсехме!

Кликах на „отпечатай“ и принтерът започна да бълва листа.

— Какво правиш? — приближи се Зъба.

— Мисля, че намерих нещо — казах превъзбудено.

Осъзнавах, че нямаме време да разглеждаме загадъчните документи тук, на място.

— Ще го разпечатам и после трябва да се махаме. Събери останалите.

Щом листата излизаха от принтера, ги сгъвах и ги прибирах по джобовете си. Дори не знаех колко още има, но накрая потокът спря. Изгарях от желание да разкажа на останалите, но не го направих. Забих зъби в бузата си отвътре до болка. Сега разбирате ли защо аз съм водачът?

— Хайде! — казах трескаво. — Да се омитаме! Бързо!

— Хм, един момент, Макс — каза Газопровода с много, много странен глас.

Беше застанал до една стена, пред която висеше платнище, и с типичното си любопитство го беше дръпнал. Предпазливо се приближихме и очите и на шестима ни се опулиха невярващо.

Когато се доближих на половин метър, сърцето застина в гърдите ми. Едва успях да потисна вика си. Ейнджъл не се сдържа и извика, но Зъба й запуши устата.

Стената зад платнището беше стъклена. Нищо толкова особено.

Но зад стъклото имаше друга лаборатория с апаратура, компютри и...
клетки.

Клетки със спящи силуети вътре. С размерите на деца.

Десетки.

Мутанти.

Като нас.

Онемях. Погледът ми пробяга по стъклото и се спря на малка клавиатура на нивото на очите. Приблжих се и я натиснах по онзи невинен начин, който казваше „без да искам“.

Стъклената стена се отвори и ние влязохме на пръсти. Нервите ни бяха опънати до крайност.

Наистина, това бяха деца мутанти, които спяха в различни по форма и размери клетки. Врхлетяха ме спомени за ужасяващото ми болезнено детство и усетих, че има опасност да изпадна в паника. За около минута бях забравила за главоболието, но сега то се върна и главата ми взе да пулсира, сякаш мозъкът ми се канеше да избухне.

Ейнджъл тъжно се взираше в една клетка. Застанах до нея. От стотиците експерименти само ние и Заличителите бяхме излезли успешни — поне доколкото знаех. Двете малки създания, които спяха на пода на клетката си, очевидно бяха ужасяващ провал и вероятно нямаше да изкарат още дълго. Част от органите им бяха извън тялото. Бъбреците, червата, сърцето. *О, горките деца!*

— Това е ужасно — прошепна Зъба.

Обърнах се. Стоеше пред едра котка, приличаща на сервал или маргай^[1]. Досега не бях виждала живо животно в лабораториите. Докато се чудех какво търси котката тук, тя се събуди, премигна сънено, обърна се на другата страна и продължи да спи.

Преглътнах няколко пъти. *Очите ѝ бяха човешки*. Когато се вгледах поотблизо в лапите ѝ, видях под ноктите ѝ човешки пръсти. Света Богородице!

Обърнах се. Ейнджъл четеше табелката на друга малка клетка. Подобният ѝ на куче обитател явно сънуваше, че тича.

— Здравсти, куче — прошепна Ейнджъл. — Здравсти, кученце. Приличаш на Тото. От „Магьосникът от Оз“.

Отидох при Ръч, която стоеше вцепенена до една клетка.

Надникнах.

Създанието вътре имаше криле.

Дадох знак с поглед на Зъба и той се приближи. Когато видя детето птица, въздъхна и поклати глава. За миг в очите му прочетох истинска тъга и съчувствие. Прииска ми се да го прегърна. Разбира се, не го направих.

— Нали знаеш, че не можем да спасим *всички* — каза ми той предпазливо.

— Не забравяй, че от мен се очаква да спася целия свят — прошепнах. — Мисля да започна от тези тук.

Браво на теб, Макс — обади се Гласът. — *Това е разликата между теб и Зъба.*

Да не си посмял да кажеш нещо лошо за Зъба — помислих в отговор. — *Той обикновено е прав. Вероятно е прав и сега.*

Кое е по-важно — да си прав, или да постъпиш правилно? Това е един от най-трудните уроци.

Добре, няма значение. В момента съм доста заета.

— Започвай да отваряш клетките — прошепнах на Иги, който го прошепна на Газопровода, а той предаде нататък по веригата.

Отворих една клетка и внимателно побутнах създаването вътре.

— Пригответи се да бягаме — прошепнах. — Ще те измъкнем.

Горкото дете вътре ме изгледа с неразбиране.

Няколко от съществата се бяха събудили. Стояха до решетките и издаваха странни звуци, каквито не бях чувала дотогава. Без да губим нито миг, отваряхме врата след врата. Накрая мнозинството затворници бяха свободни. Стояха пред клетките и гледаха входа на лабораторията с объркване и страх.

Голямото дете в една от клетките беше стиснало решетките. Нежните му черти загатваха, че може би е момиче. Имаше криле — виждах ги прибрани на гърба ѝ. Беше по-голяма от другото дете с криле, което бяхме видели.

Бързо отворих вратата ѝ. Чух глас и отскочих.

— Кой сте вие? Какво правите? — прошепна тя.

— Мястото на децата не е в клетки — отвърнах аз, а след това казах по-високо: — Хайде, всички, да се махаме от тук.

---

[1] Сервал — вид африканска дива котка, приблизително с размерите на рис; маргай — малко по-дребен вид южноамериканска дива котка. —

Бел.прев. ↑

— Насам! — каза Ръч и се опита да изведе мутантите от лабораторията.
— Не се страхувайте.

— Чувам гласове — каза Иги. — Страхувайте се, и то *много*.

— Бързо! — изкомандвах.

Сърцето ми щеше да изскочи — *какво правех?* Нима възнамерявах да се грижа за всичките деца? Едва се справях с тези, които ми бяха поверени!

Щях да мисля за това утре.

— Ръч! Зъб! Ейнджъл! — викнах. — Бързо! Навън!

Изстрелях се покрай мен, като подкараха останалите. Източихме се през първата врата и се спуснахме към втората по дебелия килим.

— Нагоре по стълбите!

Нямах слуха на Иги, но почувствах, усетих, че малката ни спасителна акция всеки момент ще бъде разкрита. Което щеше да бъде лошо.

Планирай, Макс. Мисли. Мисли в движение.

Да, Глас. Добре, чакаха ни стълбите, след това канала — направо блъсках останалите нагоре по стълбите... един, двама, трима... Едно от децата мутанти изпадна в паника и се сви на скимтящо кълбо. Грабнах го с едната си ръка и продължих нагоре, прескачайки през стъпало. В ума си чертаех маршрута, който ни чакаше.

Над мен Зъба отвори последната врата към тунела и останалите се изсипахме през нея. Спарената влажна смрад замести свежия хладен въздух и бях принудена да сбърча нос.

— Къде сме? — попита момичето с крилете, което бяхме освободили.

Изглеждаше на около десет години и беше една от малкото, които говореха.

— В канализацията на един голям град — казах отсечено. — Ще ви изведем на светло, на чист въздух.

— Не *още* — изсъска Ари зад гърба ми. — Първо трябва да поговорим, Максимум. Само двамата. Заради доброто старо време.

Застинах на място. Очите на момичето птица също се разшириха от ужас. *Нима познаваше Ари?* Бавно й подадох малкото скимтящо мутантче и се обърнах.

— Пак ли *ти*? Какво търсиш тук? — попитах. — Мислех, че баща ти те държи на къса каишка.

Той стисна ръце в юмруци.

Трябваше да спечеля време. Зад гърба си направих знак с едната ръка: „Бягайте!“.

— Кажи ми, Ари — започнах, за да задържа вниманието му върху себе си. — Кой те отгледа, след като баща ти замина с нас?

Той присви очи, а кучешките му зъби видимо нараснаха.

— Белите престилки. Не се притеснявай — попаднах в добри ръце. В най-добрите. Поне за *мен* имаше кой да се грижи.

Повдигнах вежди учудено.

— Ари, Джеб давал ли им е разрешение да те *заличитизират*, или просто са го направили в негово отсъствие?

Якото му мускулесто тяло потрепери от ярост.

— Какво те интересува? Нали си съвършена? Единственият успешен рекомбинант. А аз съм никой, сещаш ли се? Момчето, което всички забравиха.

Въпреки че с радост бих му разбила зъбите заради онова, което стори със Зъба, почувствах мимолетно съжаление към Ари. Вярно беше — след като се измъкнахме от Училището, просто го забравих. Не се бях запитала защо Джеб го беше изоставил и какво щеше да се случи с него.

— Причинили са ти всички тези ужасии, защото Джеб го е нямало, за да те защити — казах тихо.

— Млъквай! — изръмжа той. — Не знаеш *нищо*! И си тъпа като пън!

— В това не съм толкова сигурна. Решили са да проверят дали Заличителите няма да траят по-дълго, ако направят мутацията след раждането им — продължих.

Ари направо се тресеше и свиваше и отпускате юмруци инстинктивно.

— На тригодишна възраст са ти присадили чужда ДНК и са те превърнали в Суперзаличителя. Нали?

Внезапно той се стрелна напред и замахна с косматия си юмрук. Въпреки светкавичните ми рефлексии успя да ми удари достатъчно силен шамар и да ме залепи за слузестата стена на тунела. По лицето ми полепна някакво подобие на гной.

Поех си дъх и си помислих, че ме чака здрав пердах. Нашият Джеб — въпреки че явно беше слуга на дявола — ни беше научил на безценните трикове при уличния бой. Не играй честно — или никога няма да победиш. Използвай всеки мръсен номер, който знаеш. *Бъди готов* за болката. *Бъди готов* за ударите. Ако болката те изненада, си свършен.

Обърнах се бавно към Ари.

— В обикновения живот сега щеше да си втори клас — казах. В устата си усетих соления вкус на кръв. — Ако Джеб те беше защитил.

— В обикновения живот теб щяха да те убият, защото си гнусен мутант.

Значи щяхме да играем грубо.

— А ти... *какво* си ти? — попитах с подигравателна учтивост. — Признай си, Ари. Не си просто някакво едро космат седемгодишно момче. Ти си далеч по-очевиден и сбъркан мутант от мен. При това го дължиш на *собствения си баща*.

— Млъкни! — изрева той гневно.

Не успях да потисна съжалението, което ме обзе за секунда.

Но само за секунда.

— Така е, Ари... — рекох между другото, след което скочих във въздуха и забих мощен ритник в гърдите му, който би смлял ребрата на обикновен човек. Ари едва отстъпи. С половин стъпка, дори не цяла.

Удари ме отново и пред очите ми заиграха звездички. Заби юмрук в стомаха ми. Боже, имаше сила колкото цяло стадо бикове. Представете си колко е това, нали?

— Мъртва си — изръмжа той. — Буквално.

Спусна се към мен, разперил остриите си нокти... *и се подхлъзна*.

Подметката му се изпързала по лепкавите плочки и той се стовари тежко по гръб. Толкова тежко, че ударът му изкара въздуха със свистене.

— *Изведи ги навън!* — извиках на Зъба, без дори да го поглеждам, а след това побързах да се тръшна с цялата си тежест върху гърдите на Ари.

Усещах ударите на сърцето си, които помпаха адреналин по цялото ми тяло, за да ме превърнат в Супермомиче. Спомних си колко лошо беше пребил Зъба на плажа — при това го беше сторил с удоволствие.

Опита се да се изправи. Дишаше с хриптене, като едро животно, болно от пневмония. Опита се да ме отмести. Стиснах главата му с две ръце и изкривих лице от ярост.

Той обаче успя да се измъкне. Беше бърз, далеч по-бърз от мен.

Нанесе пореден удар и ми се стори, че едно от ребрата ми се спуска. Щеше да размаже всяка частица от мен. Защо ме мразеше толкова? Защо изобщо Заличителите ни мразеха?

— Да, Максимум, *приятно ми е*. И смятам да продължи доста дълго.

Чувствах се като боксова круша, но нямаше какво да направя по въпроса. Не можете да си представите болката и страданието, нито пък силата или яростта, с която Ари удряше.

Единственото, поради което все още не ме беше смазал, беше хлъзгавият под на тунела и слузта, по която стъпваше.

Неочаквано отново загуби равновесие, а аз съзрях в това някакъв минимален шанс.

Ритнах го отново, този път в гърлото. Здрав, мощен ритник.

Той се задави и полетя към земята. Хвърлих се върху него, сграбчих го за главата и двамата паднахме заедно като на забавен кадър. Беше огромен и тежък и се сринахме като грамада. Бам! Гърба, главата... Не го пусках. Той удари врата си в твърдата стена на тунела. Чу се ужасяващо изхрущяване, от което стомахът ми се сви — усетих вибрацията от него през ръцете си. Двамата се спогледахме ужасени.

— Ти ме нарани истински — изхриптя той дрезгаво с ужасена изненада в гласа. — Аз не бих ти причинил това. *Не и по този начин*.

Главата му увисна, той подбели очи и се отпусна неподвижно.

— Макс? — Иги се опитваше да звучи спокойно. — Какво стана?

— Аз... аз... — заекнах, седнала върху мощните гърди на Ари, с главата му в ръцете си. — Май му счупих врата.

Преглътнах тежко и почувствах, че ще повърна.

— Мисля, че е мъртъв.

Чухме ядосани гласове и тежки бързи стъпки по стъпалата над нас.

Нямаше време да мислим и да се опитваме да оправдаем случилото се току-що.

Отскочих от безжизненото тяло на Ари и хванах Ейнджъл за ръка. Тя се хвана за Иги и побягнахме напред, а Ръч и Газопровода ни следваха по петите. Цялото тяло ме болеше, но не спирах. Препусках с всички сили — колкото ми бяха останали. От Зъба и останалите мутанти нямаше и следа — бяха дръпнали доста напред.

— *Във въздуха!* — извиках аз и пуснах ръката на Ейнджъл.

Тя на мига скочи над мръсната вода, разпери криле и ги размаха мощно. Маратонките ѝ докоснаха водата, но тя набра височина и полетя напред в тунела. Белите ѝ криле се открояваха в тъмнината. Газопровода я последва с преbledняло уплашено изражение, а Иги излетя след него.

Зад мен прогърмя глас:

— *Той ми беше син!*

Огорченият вик на Джеб отекна жално между каменните стени и ме връхлетя от всички страни. Задъхах се. Наистина ли бях убила Ари? Аз ли причиних смъртта му? Всичко това ми се струваше нереално — канализацията, документите, мутантите, той... Дали не беше сън?

Не. С болезнена яснота осъзнах, че съм будна, че съм аз, че съм тук, сега.

Обърнах се и изгледах Джеб, човека, който едно време беше моят герой.

— Защо ни причиняваш това? — извиках с пълно гърло. — Каква е тази игра? Това изпитание? Виж какво направи!

Джеб ме погледна и аз ясно си спомних времето, когато ми беше като баща — единствения човек, на когото вярвах. Кой беше онзи мъж? И кой беше този пред мен?

Внезапно поведението му се промени напълно. Вече не викаше.

— Макс, искаш да научиш тайните на живота, но това не става по този начин. За никого, дори и за теб. Аз съм ти приятел. Не го забравяй.

— Вече съм го забравила! — извиках аз, обърнах се и го изоставих зад себе си.

— Надясно! — извиках на Ейнджъл.

Тя ме послуша и грациозно зави в един по-широк тунел.

Последвах я, но за малко не се ударих в стената — бях завила твърде късно. Чух един последен, вцепеняващ вик. Джеб отново беше променил тона си — сега крещеше гневно. Представих си лицето му, почервенияло като знак „стоп“.

— Уби собствения си брат!

Ужасяващите думи на Джеб не спираха да кълтят в главата ми, като всеки следващ път осъзнавах смисъла и последствията от тях все по-ясно. *Уби собствения си брат*. Възможно ли беше да е истина? Как така? Или беше поредното представление? Част от изпитанието?

Някак успяхме да стигнем до улицата, където ни чакаше Зъба. Чувствах се изтощена, все едно ме беше блъснал камион, но се насилих да продължа. Спомних си листовите в джобовете ми. Имена, адреси, снимки... на родителите ни?

— Къде са останалите деца? Мутантите? — попитах Зъба.

Нещата се случваха с такава скорост, че ми беше трудно да ги овладее, но трябваше да го направя. Нямах избор.

— Момичето с крилете ги отведе — вдигна рамене той. — Каза, че не иска да остава с нас. Беше твърдо решена. Да ти звучи познато?

Махнах с ръка — в момента не ми се говореше за това. Не ми се говореше за нищо.

Побелелите очи на Ари и звука от чупещия му се врат не ми даваха мира.

— Тръгвайте. Не спирайте да се движите — казах и закуцуках напред. — Не трябва да спираме.

Едва две минути по-късно осъзнах, че Ейнджъл носи още нещо освен Селесте.

— Ейнджъл? — заковах се по средата на тротоара. — Какво е това?

Под мишницата ѝ имаше нещо малко, черно и космато.

— Това е моето кученце — каза Ейнджъл и вирна брадичка. Правеше така, когато се готвеше да спори.

— Какво? — Зъба се вгледа подозрително в нещото.

Събрахме се около нея, но осъзнах, че се набиваме твърде много на очи.

— Да вървим — промърморих. — Но не сме приключили с това, Ейнджъл.

В Батъри парк в долния край на Манхатън имаше малка изоставена лятна сцена, почти изцяло скрита от избуялите рододендрони и тисове. Скрихме се под покрива ѝ, докато дъждът отмие праха от града. Бях съсипана. Имах чувството, че не ми е останало абсолютно нищо.

— Така — казах и се поизправих, като се опитах да вложа някаква сила в гласа си. — Ейнджъл, какво е това куче?

— Моето куче — каза тя твърдо, без да ме поглежда. — От Института.

Зъба ме изгледа. Очите му казваха: „Ако ѝ позволиш да задържи кучето, ще те убия!“.

— Ейнджъл, не може да се грижим и за куче — казах строго.

Кучето скочи от прегръдките ѝ и седна до нея. Доколкото можех да преценя, беше нормално на вид. Изгледа ме с блесналите си черни кучешки очи и с нещо като усмивка на муцуната. Махаше с късата си опашка. Подуши доволно с нос наоколо, развълнувано от миризмите на този нов свят.

Ейнджъл отново го взе в ръце. Газопровода се приближи, за да го разгледа.

— Освен това си имаш Селесте — отбелязах.

— Обичам Селесте — каза Ейнджъл предано. — Но не мога да оставя Тото.

— „Тото“? — попита Иги.

— От „Тотално“ — така пишеше на клетката му — обясни Ейнджъл.

— Защото е тотално мутирало куче, което вероятно ще се озлоби срещу нас и ще ни избие, докато спим? — предположи Зъба.

Кучето завъртя глава на една страна и за миг доби тъжно изражение. След това отново размаха опашка, забравило обидата.

Зъба ме погледна. Явно ролята на лошото ченге, което трябваше да спази закона, се падаше на мен.

— Ейнджъл — започнах с най-убедителния си тон. — Понякога не можем да намерим храна за *нас самите*. И сме *бегълци*. Тук е опасно. Едва успяваме да се грижим за шестима ни.

Ейнджъл стисна зъби и се втренчи в маратонките си.

— Той е най-прекрасното куче на целия свят — каза. — *Това е*.

Обърнах се към Зъба безпомощно.

— Ейнджъл... — започна той ядосано.

Тя го погледна с големите си сини очи. Личицето ѝ беше мърляво, дрехите — опърпани, а плитките ѝ се развяваха полуразплетени.

— Веднъж да не се погрижиш за него и излита *на мига*! — заяви Зъба. — Ясно ли е?

Лицето на Ейнджъл грейна и тя се хвърли в прегръдките му. Зяпнах. Той също я прегърна, а после видя изражението ми. Вдигна рамене и я пусна.

— Приложи ми ангелския поглед — прошепна ми. — Знаеш, че съм безсилен пред него.

— *Тото!* — викна Ейнджъл. — Оставаш с нас!

Прегърна дребното и жизнено черно телце, вдигна го пред себе си и грейна. Тото джафна радостно и подскочи от радост.

И ченетата ни увиснаха. Спогледахме се невярващо. Почти беше стигнал тавана на сцената, на близо пет метра над нас.

— О... — рече Ейнджъл.

Тото се приземи, като едва не седна на задника си, после подскочи отново и я близна по лицето.

— Да, точно така, „о“ — казах аз.

Същата вечер накладохме малък огън край водата в онази част на Ню Йорк, известна като Статън Айленд. Ближехме рани. Особено аз — всичко ме болеше. Въпреки болката обаче бях изключително развълнувана от онова, което бях открила в Института.

— Е, всички сме в безопасност и сме заедно — поех си дъх и бавно издишах. — Открихме Института, а *може би* и онова, заради което отидохме там. Банда, намерих имена, адреси, дори снимки на хората, които може би са родителите ни.

По лицата на всички се изписаха изненада и плахо вълнение, но също и частица страх и недоверие. Можете ли да си представите да се запознаете с родителите си, когато сте между шест и четиринайсетгодишни? Аз не можех.

— Какво чакаш? — попита Иги. — Отвори плика, *моля*. Хайде, по-бързо. И после някой да ми каже какво пише вътре.

С разтреперани от вълнение пръсти извадих листата, които бях взела от Института. Те съдържаха отговорите за загадъчното ни минало, нали така? Останалите се събраха около мен — надничаха през раменете ми, приплаждаха хартията в ръцете ми и внимаваха да не размажат буквите.

— Макс, какво искаше да каже Джеб с това, че си убила брат си? — Въпросът на Ръч дойде като гръм от ясно небе. Беше типично за нея.

— В момента не мога да мисля за това. Да разгледаме документите. Ако някой се натъкне на нещо интересно, да даде знак. — Раздадох им намачканата хартия.

— Кой е баща ти? — изграчи Газопровода. — Коя е майка ти?

Ейнджъл зачете бавно, със сричане.

— Не мога да разбера какво пише — каза след около десет секунди.

Газопровода скочи на крака и се развика:

— Това съм аз! *Това съм аз!*

— Дай да видя, Гази.

Газопровода ми връчи листата си. Зачетох се. Вярно, имаше неговото име: „F28246eff (Газопровода)“. Сърцето ми едва не спря.

— Има и адрес! — казах и проследих буквите с пръст. — Във Вирджиния.

— При мен също има адрес и някакви имена — обади се Зъба. — И *мое* име. Боже мили, има и снимки.

— Дай да видим! Дай да видим!

Всички се събрахме около Зъба. По принцип той беше олицетворение на спокойствието и винаги запазваше самообладание и присъствие на духа, но сега трепереше. Всички треперехме. Аз самата се тресях, сякаш температурата беше паднала с двайсет градуса.

Ръч сочеше снимката в ръцете на Зъба. На нея имаше мъж и жена на около тридесет години.

— Той прилича на теб, Зъб. Жената също. Това трябва да са родителите ти! Няма съмнение.

Думите й секнаха и изведнъж всички избухнахме в плач. С изключение на Зъба, разбира се. Той просто промълви:

— Може да са те, а може и да не са.

Останалите започнаха да разлистват документите в търсене на родителите си. Настъпи пълно мълчание. Докато...

— *Ето ги!* Баща ми и майка ми! — извика Гази. — Кортланд Лейн сто шейсет и седем, в Александрия, щата Вирджиния! Ейнджъл, гледай! Ето ги! Невероятно! Същинско чудо! И приличат на мен! На теб също, Ейнджъл!

Ейнджъл се взря мълчаливо в снимката, след което лицето й се изкриви и тя избухна в плач. Пресегнах се, прегърнах малкото й телце и я погалих по главата. По принцип не беше лигла и когато усетих хлиповете да разтрисат тялото й, болката й ме преряза през гърдите.

— Останалото по листата са разбъркани цифри и букви — каза Зъба и ме върна на земята.

Видях същото и в моите.

— Защо са скрили само част от информацията? Не виждам смисъл.

— На кого му пука? — викна Гази щастливо. — Намерих мама и татко! И-И-ИХА-А-А! И вече не им се сърдя!

Зъба, Гази и Ейнджъл бяха улучили десетката. Но засега същото не важеше за мен и Иги. Ръч също не можеше да установи дали родителите й са на запад, или някъде другаде.

— Иги! Иги! Майка ти! О... ох... Пише, че баща ти е починал — докладва Газопровода. — Съжалявам. Но майка ти изглежда върхът. — И започна да я описва на глас.

Така само един от нас не беше намерил майка си и баща си в документите от Института. Познахте — *моя милост*. Аз все още си нямах

никого никъде.

Ще ми се да ви кажа, че съм толкова добър и отдаден на приятелите си човек, че не се почувствах изолирана, с разбито сърце, разочарована и срината — но все още работя над уменията си да лъжа. Почувствах се точно така, че дори и по-зле.

Все пак се взех в ръце, усмихнах се и се включих във възклицанията, препрочитането на документи и радостта на моите деца, които — за да бъдем честни — досега не бяха преживели кой знае колко щастливи мигове през трудния си, кратък и странен живот.

Режещият ми като бърснах ум обаче не можеше да не обърне внимание на една подробност.

— Защо цялата останала информация е зашифрована? — попитах отново.

Просто исках да кажа нещо, да насоча мислите си в друга посока, а не към царството на страданието.

— Може би е нещо, което Белите престилки не биха доверили на никого — рече Зъба с глас като герой от „Зоната на здрача“^[1].

Често говореше така, когато нещата станеха съвсем налудничави — тоест повече от обичайното.

— Например спонсорите — предположих аз. — Или болниците, осигурили децата. И другите ненормални учени, помогнали на проекта. Изобщо, ключовите факти за Империята на злото.

— Майко мила — надигна се Иги развълнувано. — Ако имахме подобна информация, можехме да ги разкрием пред света! Можеше да я изпратим на някой вестник. Онзи, дебелият режисьор, би могъл да заснеме филм, нещо като „Боулинг за Колумбайн“^[2].

Сърцето ми се разгуптя само при мисълта за подобно нещо.

— Останалото не ме интересува — заяви Ръч. — Искам просто да намеря майка си и баща си и точка. Чакайте, чакайте! Това съм аз!

Тя затаи дъх и се зачете в информацията за N88034gnh (Моник).

— Знаете ли какво? — рече, докато прелистваше страниците. — Всички адреси са във Вирджиния, Мериленд и Вашингтон. Доста близо един до друг, не мислите ли? А и правителството е във Вашингтон.

— Това е просто върхът — каза Иги и мислите му се зареяха в мечти. — Първо се запознаваме с родителите си. Щастлива среща, прегръдки, целувки... След това унищожаваме Училището, Института и всички тези копел... искам да кажа, тези нещастници, които объркаха живота ни. Би било страхотно! Представете си — да премахнем всички Заличители наведнъж. Върхът!

— Какво ще правим? — попита Газопровода неочаквано делово. — *Сериозно.*

— Аз ще направя онова, което реши Макс — каза Ейнджъл. — Селесте и Тото също.

Тото чу името си, размърда се и близна Ейнджъл по ръката. Каквото и да му бяха сторили в Института, той явно не им се сърдеше. След това близна и Селесте.

Бедното мече определено се нуждаеше от баня. Както и всички ние. Огледах бойците си. За момента бяхме в безопасност. И бяхме заедно. Заля ме вълна на благодарно облекчение.

— Отиваме във Вашингтон — обявих накрая. — Където ще се изкъпем. И ще издирим родителите ви. Имаме адресите на всички, нали така?

— Иха-а-а! — извика Газопровода и така плесна ръката на Иги, че го стресна.

Усмихнах се — толкова ги обичах и исках да са щастливи. Отвътре обаче се чувствах сякаш в гърдите ми зее черна дупка. Днес бях убила човек. Може би собствения си брат. Предстоеше ни да научим повече за миналото си, може би да намерим обяснение за онова, което се беше случило с нас... Не бях сигурна, че го искам. При това не само защото не бях успяла да разбера кои са моите родители.

Всичко това обаче беше без значение, нали? Тези тук бяха моето семейство. Бях длъжна да се опитам да сбъдна мечтите им.

Дори и с цената на живота си.

Доста късно през нощта, може би дори рано на следващата сутрин, опитах да поговоря с Гласа. Може би — току-виж — благоволяше да ми отговори.

Искам да те попитам две неща, става ли? Само два въпроса. Не, нека бъдат три. Така. Къде са моите майка и баща? Защо само за мен няма никакви документи? Защо ме мъчи това ужасно главоболие? И кой си ти? Враг, затворен в главата ми? Или приятел?

Гласът отговори без забавяне.

Това са повече от три въпроса, Макс. Понякога дали някой е твой приятел, или враг зависи единствено от гледната точка. Ако все пак държиш да знаеш, гледам на себе си като на твой приятел, добър приятел, който много те обича. Никой не те обича повече от мен, Максимум. Но искам да знаеш още нещо. Въпросите задавам аз, не ти. Ти си тук просто... — тук Гласът дори изхихика, — просто, за да ме повозиш. За невероятното, неопишимо яко возене^[3].

---

[1] „Зоната на здрача“ — телевизионен сериал от САЩ, с елементи на мистерия, трилър, ужаси. — Бел.прев. ↑

[2] „Боулинг за Колумбайн“ (Bowling for Columbine) — американски документален филм-разследване на режисьора Майкъл Мур. — Бел.прев. ↑

[3] Непреводима игра на думи: на английски името на героинята Maximum Ride може да се тълкува и като словосъчетание в смисъл „якото возене“. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

Нищо на света не може да се сравни с това да полетиш рано, да речем, в около шест часа сутринта.

На четири и половина километра над земята все още различавах цветовете на колите, които пъплеха по магистралата Ню Джърси под нас. Беше страотно отново да се нося във въздуха, да махам с криле и да раздвижвам скованото си тяло. Бяхме се пръснали в небето, така че крилете ни да не се докосват, и се усмихвахме без причина. Щастливи, че сме заедно тук горе, далеч над света, който пазеше загадката и болката ни.

Тото явно харесваше вятърът да роши козината му, а и очевидно височината все още не пречеше на дишането му. Знаех, че другите се вълнуваха, че ще се запознаят с родителите си. Знаех също, че щях да остана неотлъчно с тях до края.

Зъба погледна към мен. Лицето му беше спокойно и безизразно, въпреки че вълнението си личеше дори и в перата му. Усмигнах му се, а тъмните му очи светнаха.

Зъба. Трябваше да помисля за него.

Аз. Трябваше да помисля и за себе си.

Във Вашингтон ни очакваше или невероятно вълнуващо приключение, или сърцераздирателна трагедия. Иги беше на мнение, че срещата с родителите им щеше да ни осигури безопасност, свобода и радост. Аз не бях толкова наивна.

Знанието е тежък товар, Макс — продължи Гласът. — Може да ви помогне, но може и да ви изложи на опасност, с каквато не сте се сблъскали досега.

Не думай. Но трябваше да го направя.

Макс... Твоята мисия е нещо повече от това да намериш родителите на ятото. Съсредоточи се върху спасяването на целия свят, не само на приятелите си.

Опънах криле и дълго, дълго се реех с вълна топъл въздух. Сякаш се носех на облак — нямате представа какво е чувството. Ще ми се да можехте да опитате с мен. Може би следващия път.

Знаеш ли, Глас — помислих накрая, — приятелите ми са моят свят.

www.maximumride.com

Помните ли какво ви казах в самото начало?

Сега ви давам право на избор.

Можете да оставите книгата — но така ще научите само част от цялата история.

Потърсете нещо повече на други места.

Ако се разровите достатъчно надълбоко, може дори да станете част от нея.

Мрежата от отговори ви очаква.

Ако намерите портала.

Внимавайте.
И да не кажете, че не съм ви предупредила.

Макс

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.